

Марлис Мелтън

В ТЪМНИНАТА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

МАРЛИС МЕЛТЪН В ТЪМНИНАТА

Превод: Калина Кирякова

chitanka.info

Замаяна и упоена, агент Хана Гиъри се съвзема в килията на неизвестен кубински затвор. Отвлечена при последната си мисия, Хана трябва не само да се измъкне, но и да открие кой е убил партньора ѝ. Двамата са били по следите на висш военноморски офицер, продаващ американски оръжия на терористи. За да успее обаче да залови виновния, на Хана ще ѝ се наложи да разчита на помощта на Лутър Линдстром — командир на елитен отряд морски тюлени, изпратен да я освободи.

Но Лутър е свикнал сам да определя правилата — както в службата, така и в личния си живот. Той току-що е скъсал с годеницата си, която му е изневерявала. Последното нещо, което Лутър иска, е нова връзка, особено с привлекателна и целеустремена жена като Хана. Но независимо от намеренията му, помежду им пламва привличане, на което е трудно да се устои...

В памет на Пат Тилмън, бивш играч от Националната футболна лига, отказал се от блясъка на спортната слава, за да стане най-добрия от най-добрите рейнджър от Американската армия.

На 22 април 2004, четвъртък, той загина по време на престрелка в Югоизточен Афганистан. Беше само на двадесет и седем. Ако животът се измерваше не в години, а в единици смелост, саможертва и преданост, то Пат Тилмън щеше да е живял по-дълго от мнозина.

Със сигурност обаче живя по-пълноценно.

На брат ми Стивън, чиято ненатрапчива честност намира израз в героя на тази книга.

Специални благодарности на баща ми — авиатор и бивш адвокат в Американските военновъздушни сили, човек с разнородни таланти, чиито познания бяха изключително необходими и високо оценени.

Благодарности на Том Макмъри, който ми оказва съдействие в областта на военното право.

Специални благодарности и на моя редактор — Деви Пилай, който ми отпусна допълнително време и ми даде чудесни идеи.

ПРОЛОГ

Сантяго де Куба

3 септември, 15:46 ч.

Пронизително жужене на комар събуди упоената Хана. Тя се надигна обърквана, сърцето ѝ биеше силно в очакване на надвиснала опасност, а тялото ѝ бе подгизнало от пот. Пред погледа ѝ бавно изплуваха неясните очертания на стая, в която се бе озовала — измъчена и сама.

Къде съм?

Освен жуженето на комара и тревожното туптене на сърцето ѝ, се чуваше само дъждът, леещ се зад решетките на прозореца. Беше дошла в съзнание още веднъж за кратко, колкото да усети клатушкането на лодка под себе си. Вече не го усещаше. Отново се намираше на твърда земя.

Отпаднала от глад и жажда, Хана спусна крака на пода. От опияните стени сякаш се приближаваха, а подът се надигаше под босите ѝ ходила. Тя застана неподвижно, изчаквайки неприятното усещане да премине.

Намираше се в сумрачна килия с четири каменни стени, врата и прозорче. Тясното легло, върху което седеше, висеше на вериги от стената зад гърба ѝ. Мръсната тоалетна до нея изпълваше въздуха с непоносима смрад.

Защо съм тук? Какво се е случило?

Притисна с пръсти мокрото си чело, опитвайки се да мисли след внезапния пристъп на гадене. Връхлетяха я спомени.

В огледалото за обратно виждане на своя мустанг видя проблясващата броня на кафявия микробус, който я блъсна отзад. От прозореца до шофьора се подаде червенокоса жена, насочила пушка. *Бум!* Заглушеният изстрел улучи задната ѝ гума. Хана сграбчи по-здраво волана, борейки се да овладее колата. Някой се опитваше да ѝ попречи да се свърже с полицията. Извън кожата си от яд, Хана натисна спирачките и микробусът отново я удари отзад. *Тряс!*

Автомобилът още се движеше, когато тя отвори шофьорската врата и изпълзя навън. Ако не успееше да се измъкне, тези хора щяха да я убият, както бяха убили колегата ѝ. Озова се право в ръцете на огромен мъж със светли очи, който очевидно бе по-бърз от нея. Той я сграбчи здраво и притисна към лицето ѝ напоена кърпа. Хана задържа дъха си, но изпаренията от хлороформа проникнаха в ноздрите ѝ, докато се бореше да се измъкне. С крайчеца на окото си видя как жената се наведе над спуканата гума с някакъв инструмент в ръка и за секунди успя да я напомни и залепи. Качи се в колата ѝ и потегли. Мъжът напъха Хана отзад в микробуса. Сигурно щеше да я убие, защото знаеше твърде много.

Ала беше все още жива... поне засега.

Вместо да я убие, той я бе упоил и я бе качил на лодка, люшкаща се в бурното море цяла вечност.

Хана се изправи с треперещи колене. Трябваше да придържа с две ръце главата си, иначе стените започваха да се движат. Забеляза две купички, оставени до вратата, и с усилие се отправи към тях.

В едната имаше вода, а в другата — ориз. Коленичи и започна да сърба от водата с пресъхналата си уста. От ориза хапна по-внимателно, молейки се да не е гарниран със същите опиати, които я държаха в безсъзнание вече толкова време...

Дни наред.

Докато дъвчеше и преглъщаше, огледа вратата пред себе си. Беше от неръждаема стомана, закрепена здраво с болтове към стената — също като в швейцарска банка, с изключение на тесния процеп, през който вероятно бяха оставили храната. Надникна през него и видя празен, варосан в бяло коридор.

Изпразни купичките и се изправи, за да разбере къде се намира. Приблужи се до прозорчето и погледна навън.

Два етажа по-надолу дъждът плющеше по каменния плочник на потънал в зеленина старинен двор, опасан от плъзнали бугенвиллии^[1], виещи се около пресъхнал фонтан.

Двама мъже с испански черти в камуфлажни униформи пазеха входа. И двамата носеха пушки. Хана беше заключена в някаква съмнителна крепост, очевидно доста стара.

Отвъд стените на двора се ширеше кристално зелена вода с форма на подкова. Би могла да е затворена навсякъде на Карибите или

дори на тихоокеанското крайбрежие близо до екватора — с този специфичен оттенък на водата и палмовите дървета по пясъчния бряг. От другата страна на залива се виждаха лъскави хотели, което показваше, че районът е туристически. Сякаш бяха там, за да я дразнят с измамното обещание за свобода — толкова близка, а същевременно толкова далечна.

Въпреки задушната влага, Хана потрепери. Ако тригодишното обучение в разчитане на топографски карти и сателитни снимки не ѝ помогнеше да установи къде се намира, то тогава никой нямаше да я открие, дори да успееш да наредят целия пъзел от странни събития, довели я дотук.

Сякаш бе потънала вдън земя.

---

[1] Увивно растение, храст или ниско дръвче с красиви лилави или розово-червени цветове. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Военноморска база „Дам Нек“

Вирджиния Бийч

16 септември, 20:12 ч.

— Няма да допуснем това в никакъв случай! — увери Лутър подчинените си.

Четиричленният отряд тюлени се беше разположил на верандата на клуб „Подвижни дюни“, на фона на притъмняващото небе и плискащите се вълни на Атлантика. От прозорците на ресторанта се дочуваше смях и потракване на порцелан. Бурята и проблясващите навътре в морето светкавици бяха принудили всички, освен тюлените, да влязат на закрито. Светлината, идваща от ресторанта зад тях, беше достатъчна на Лутър да вижда всеки един от насядалите около градинската маса с каменен плот.

Старши сержант Уести Макафри беше пуснал брада заради задачата си в Малайзия. Теди Мечока — Брю Бейкър — тъмнокож младши сержант, висок точно колкото и широк. Вини — Кръстника — Деиносентис, само на деветнадесет, пълно копие на младия Ал Пачино.

Лутър Линдстром беше командващ офицер на отряда. Като типичен преуспял американец от средната класа в Хюстън, до днес Лутър можеше да се закълне, че Чичо Сам не би навредил на никого, ала разкритията на Военноморските криминални служби напълно го бяха обезверили.

— Това е шибано укриване на информация — заяви Уести, отпивайки от бирата си.

Сигурно беше така. Миналата седмица адмирал Йохансен ги бе уверил, че командир Львит ще бъде обвинен за инцидента на борда на американския кораб „Нор’ийстър“, ала ВМКС^[1] изведнъж бяха прекратили разследването, хвърляйки обвиненията върху съвсем друг човек.

Командирът на техния взвод, лейтенант Гейб Рено — с кодово име Ягуар, щеше да бъде обвинен за извършените от командир Лъвит престъпления.

— Военноморските сили искат да предотвратят скандал — съгласи се Лутър.

— Как ще докажем, че командир Лъвит е искал да убие Ягуар? — ядосано се обади Теди. — Замислете се, няма нито един оцелял. — Той вдигна месестата си ръка и започна да отмята на пръсти хората: — Служителят от Военното разузнаване, който преди месец започна да души наоколо, загина при автомобилна катастрофа. Неговата колежка трябваше да ни донесе бележника му, ала в момента е в неизвестност. Помощник-капитанът Милър взе, че се застреля в главата. Кой друг?

Никой, помисли си Лутър. Лъвит чудесно бе замаскирал следите си, но Ягуар се бе оказал труден за убиване. Обаче имаше проблеми с паметта заради посттравматичен стрес.

— Мамка му, не можем просто ей така да си седим тук! — извика Вини и удари по масата.

Лутър разтри скования си врат. Нямахше никакво намерение да остави Ягуар да опере пешкира заради Лъвит, но без свидетелските им показания, които ВМКС очевидно не бяха взели под внимание, с какво щяха да докажат пред висшето командване вината на Лъвит?

— Сър?

Лутър вдигна поглед. Себастиан Леон се беше появил изневиделица от тъмнината, за всеобща изненада на четиримата. Помощник-капитанът на 12-и отряд на тюлените имаше способността да се появява някъде точно когато има най-голяма нужда от него. Дано и сега беше така.

Себастиан чевръсто отдаде чест и се отпусна на пейката до Вини.

— Имам новини — каза той. По обичайно безизразното му лице не можеше да се определи дали новината е добра или лоша. — ФБР смятат, че са открили Хана Гиъри — съобщи с едва доловимия си акцент. — Искат да им помогнем да я измъкнат.

Мъжете се спогледаха бързо.

— Да я измъкнат откъде? Нима е още жива? — изненадано попита Вини.

— Жива е — потвърди Себастиан, — но не ми казват къде е.

Лутър беше бивш служител на ФБР.

— Кой ръководи разследването? — поинтересува се той, чудейки се дали става въпрос за рутинно разследване или за по-специален случай.

— Един от най-добрите — специален агент Валентино.

Лутър повдигна вежди. Валентино се бе превърнал в легенда след унищожаването на няколко огромни наркокартела и ареста на двама недосегаеми членове на италианската мафия. Защо сега се ангажираше с изчезването на някаква жена?

— Аз ще отида — предложи услугите си вечно неспокойният Уести. — До следващата ми задача има поне две седмици.

— Идвам с теб, старши — каза Лутър. — Искам да разбера докъде са стигнали ФБР, ако някой вече не ме е изпреварил.

— Ето координатите, сър. — Себастиан му подаде сгънат лист хартия.

— Чуйте, ако успеем да вземем показания от Гиъри, може да ги използваме да свалим обвиненията от Ягуар — заключи Вини.

Лутър разчиташе точно на това. В главата му започна да се оформя план. Обмисли го за момент.

— Добре, момчета, ето какво ще направим. Двамата с Уести ще намерим Гиъри и ще я доведем тук, за да даде показания в наша полза. Себастиан и Вини ще влязат в апартамента на помощник-капитан Милър и ще потърсят доказателства, че не се е самоубил.

— Предпочитам да отида сам — тихо каза Себастиан.

Тюлените винаги работеха по двойки или в малки групи, но никога сами. Лутър го погледна въпросително.

— Ако осъдят Ягуар, могат да предявят обвинения към всички ни — обясни той. — Да не рискуваме точно сега.

Така си беше, а понеже Себастиан беше достигнал най-високия ранг на активна военна служба, щеше да е нужен указ от Конгреса, за да го лишат от привилегии за прослужено време.

— Прав си — каза Лутър и се обърна към Теди: — двамата с Вини ще отговаряте за отдел „Специални операции“, докато аз и Уести се върнем.

— Да, сър — смънкаха те, видимо разочаровани, че няма да ходят никъде.

Блесна мълния и освети решителните лица на събралите се мъже. Тътен от гръмотевица отекна над главите им, а капка дъжд опръска бузата на Лутър.

— Ще се чуваме всяка вечер. Първото дело на Ягуар ще се разглежда в петък. Точно в осем часа трябва да сте пред сградата на съда в бели парадни униформи. Някакви въпроси?

Мъжете се спогледаха.

— Не, сър.

— Е, това беше всичко.

С готовия вече план, Лутър нямаше търпение да задейства нещата. Изправи се и погледна над главите на другарите си. Като единствен присъстващ командир имаше морален дълг към екипа си и към Ягуар, който като взводен командир стоеше непосредствено над него в йерархията.

— Няма да оставим Ягуар да поеме вината, момчета — увери ги Лутър с решителен поглед. — Ще мина да те взема в четири часа, старши — обърна се той към Уести, преди да тръгне.

— Лека нощ, сър — подвикнаха мъжете след него.

Лутър изтича надолу по стълбите, които водеха до паркинга. Заваля като из ведро точно когато се метна в своя „Форд F 150“, потегляйки към бунгалото си под наем извън града. Никакви скъпи къщи повече, край! Беше приключил с луксозния начин на живот в момента, в който напусна Националната футболна лига.

Хвърли поглед към тъмните прозорци, докато паркираше на алеята пред бунгалото, и се намръщи. Никой не го чакаше, но какво от това? Откакто помоли Вероника да си тръгне, вече отново можеше да гледа хората в очите. По-добре да живееш сам, отколкото да те правят на глупак. Втори път нямаше да допусне тази грешка.

Запъти се към вратата и светна лампите, извърщайки поглед от почти празната дневна. Бившата му годеница беше взела всички мебели, с изключение на един диван във войнишко зелено, който явно се бе оказал прекалено тежък за местене.

Захвърли настрана маратонките си и съблече влажната тениска. Чувстваше се ядосан от безобразието, че Ягуар е задържан, но донякъде бе доволен. Щеше да насочи всичките си усилия да докаже коварството на Львит и невинността на Ягуар. Сто пъти по-добре,

отколкото да кръстосва из пустата къща и да се чуди защо са се провалили брачните му планове.

Рони беше хубавица с добро образование, израснала в семейство с двама родители. Как можеше да предположи, че точно красотата ѝ ще се окаже проблем, че годеницата му ще го накара да изглежда като глупак в очите на хората, срещайки се с други мъже зад гърба му. Тя все се забъркваше в някакви истории и провали плановете му да води пълноценен и скромен живот.

Ако изобщо някога се обвържеше отново, съпругата му задължително щеше да бъде умна и да харесва простичките неща; нуждаеше се от разумна, практична и отдадена на семейството жена.

Мразеше, когато един добре обмислен план отива по дяволите!

*Централата на ФБР
Вашингтон, окръг Колумбия
17 септември, 10:42 ч.*

Специален агент Рафаел Валентино нямаше нищо общо с образа на упорит ФБР служител, който Лутър си бе представял. Носеше бежово сив костюм на „Армани“ и черно поло. Абаносовочерната му коса, прошарена със сребърни нишки, беше сресана назад, откривайки високо италианско чело. Приличаше по-скоро на известния баскетболен треньор Пат Райли, отколкото на ветеран от полицейското управление на Ню Йорк, какъвто всъщност беше, ако се съди по почетната значка на стената зад полираното му бюро.

— Седнете, господа — покани ги Валентино с тихия си баритон, в който нямаше и следа нито от италианското му потекло, нито от акцента на детството му, прекарано вероятно в бедните квартали на Ню Йорк.

Лутър и Уести се отпуснаха в елегантните кожени кресла, докато Валентино мрачно преглеждаше купчините книжа по бюрото си. Сигурно приближаваше четиридесетте, но въпреки прошарената коса, изглеждаше в страхотна форма.

— Имам информация, че вашият командир Лъвит е давал показания пред военната полиция в Куантико точно когато там е бил открит автомобилът на мис Гиъри — тихо каза той. Отвори една папка

и я прегледа набързо. — Очевидно мис Гиъри е пътувала за Куантико, за да предаде информация, уличаваща го в кражба на оръжие.

— Точно така — потвърди Лутър.

Валентино се отпусна назад в подобния на трон стол с висока облегалка и впери тъмния си, неразгадаем поглед първо в Лутър и после в Уести. Лутър имаше смътното чувство, че се опитва да прецени що за стока са.

— Ще ви кажа нещо, което не бива да излиза извън стените на тази стая — довери им той.

Лутър затаи дъх.

— Наясно сме, че вашият командир е замесен в кражбата на оръжие.

Облекчение заля Лутър, ала за кратко, защото го връхлетяха следващите думи на Валентино:

— Засега ще го оставим на мира. Трябва ни човекът, за когото той работи — някой, който нарича себе си Единака.

Я повтори! Лутър погледна изненадано Уести, чиито сини очи пламтяха.

— Единака снабдява с оръжие различни политически групировки от цял свят — добави Валентино. За разлика от повечето италианци, говореше без жестикулиране. — Крадено оръжие в огромни количества се складира в Нигерия, Хаити и Йемен и попада в ръцете на групировки, от които всичко може да се очаква. Сигурен съм, че знаете каква опасност крие това.

— Напълно — каза Лутър. Виж ти! Вероятно Лъвит бе замесен в подобна дейност! Нямаше ли да е страотно, ако успеят да го докажат? — Предполагам, че имате доказателства за участието на Лъвит в цялата тази работа? — попита той, чудейки се как да се добере до тази информация.

Валентино го погледна.

— Попаднахме на имейл, който проследихме до IP адреса на Лъвит. В него се споменава за някакъв товар, готов за превозване. Засега обаче това доказателство остава при мен.

— Кой е Единака? — попита Уести с типичната за него прямота. Не си падаше по излишните приказки.

— Съжалявам — безизразно отвърна Валентино. — Стигнахме до критичен етап в разследването и не мога да позволя изтичане на

информация. — Той се пресегна към втора купчина документи и я дръпна пред себе си. — Ще ви кажа само, че Единака познава мис Гиъри и вероятно това е причината тя да е все още жива.

Обаче... Лутър погледна Уести. Досега бяха приемали Лъвит като единствения виновник за изчезването на жената.

— Един от клиентите на Единака е кубинец — революционер на име Пинзон. Според информация от нашето разузнаване Пинзон държи затворена някаква американка в имението си в Сантяго.

Лутър повдигна вежди.

— Сантяго... в Куба?

— Точно така.

— Как Гиъри се е озовала от Куантико в Куба? — попита той, напълно объркан.

— Така и не е стигнала до Куантико. Отне ни време, докато открием това — призна агентът. — Установихме го едва когато от охраната на Куантико си спомниха, че са пуснали червенокоса жена, която шофирала зелен мустанг. Щом разбрахме, че не е била мис Гиъри, започнахме да проучваме останалите възможни варианти.

Той отвори друга папка и зачете на глас:

„В 2:23 следобед на 29 август в щатската полиция са получени телефонни обаждания от граждани, станали очевидци на преследване с много висока скорост по магистрала 95, южно от окръг Колумбия. В последвалите телефонна обаждания полицията е била уведомена за пътен инцидент между микробус и мустанг, с най-малко един пострадал.“

Вдигна поглед.

— Предполагаме, че точно тогава мис Гиъри е била хваната и отведена в другия автомобил. Собствената ѝ кола по-късно е намерена в Куантико с лепена задна гума и пресни следи от сблъсък. Загубихме дирите им до момента, в който от полицията в Ококан ни предоставиха видеоматериал, на който е заснет мъж, носещ на ръце жена с описанието на Гиъри, който се качва на борда на откраднатата яхта. Името на мъжа е Милослав Обрадович. — Той извади две снимки от

папката и ги плъзна към Лутър и Уести, за да ги разгледат. Уести погледна снимката на мъжа и се намръщи.

— Изглежда ми познат.

— Би трябвало — каза Валентино. — Обрадович е сръбски наемен убиец. Издирваме усилено него и съпругата му от години. С помощта на перука жената е постигнала добра прилика с външния вид на мис Гиъри и е използвала личните ѝ документи в Куантико. Предполагаме, че е оставила колата там, за да ни заблуди.

Лутър запомни изсечените като от камък лица на престъпниците. *Хана Гиъри трябва да е била изплашена до смърт*, реши той, мислейки си за нея.

— Проследихме яхтата с помощта на търговско сателитно наблюдение и военноморска радиовръзка. Всичко сочеше към Сантяго като крайна точка на яхтата.

— Защо не изпратите ваши хора там, след като знаете къде е? — попита Лутър. Валентино сигурно имаше причина да търси точно тях.

— Защото съм стигал дотук и преди — призна той, слагайки елегантната си ръка върху папката, която току-що бе затворил. — Единака е стар наш познайник; от години сме наясно какво върши, но последния път, когато бях толкова близо до него, той изчезна. Ако усети, че съм наблизко, ще разчисти къщата, преди да успее да намеря доказателствата, които ми трябва, за да го пипна. Искам от вас да пазите в тайна разследването.

Лутър се замисли внимателно върху предложението.

— Съгласни сме — каза най-сетне той, — но искаме нещо в замяна. Ако тази жена — Гиъри — е жива и е добре, искаме да я помолим за съдействие. — Той обясни накратко за положението на Ягуар и за това как Гиъри би помогнала, за да свалят обвиненията срещу него.

В катраненочерните очи на Валентино просветна тревога.

— Искаш от мен да поверя живота ѝ в твои ръце — подчерта той. — Единака може отново да я нарочи за мишена.

— Знам това — каза Лутър. — Смятам, че сме способни да я пазим добре, сър. — Хвърли поглед към Уести, който кимна.

Валентино ги изгледа внимателно с присвити очи.

— Добре тогава — съгласи се най-после той. — Ако успеете да изведете Гиъри оттам, може да я оставите при себе си, докато

приключача с моето разследване. Но настоявам да се свързвате с мен редовно и да ме информирате за положението ѝ.

— Разбира се — съгласи се Лутър. — Е, откъде да започнем?

Валентино извади карта и я подаде на тюлените, за да я разгледат внимателно. Лутър разпозна бреговата пиния в източната част на Куба и очертанията на залива Гуантанамо, където беше прекарал доста време, участвайки в учения с бойна стрелба. Близо до град Сантяго, точно на устието на залива, имаше постройка, която наподобяваше укрепление. Валентино го бе оградил и червено.

— Хайде заедно да прегледаме всичко — предложи той.

---

[1] Военноморски криминални служби. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Сантяго де Куба

19 септември, 2:54 ч.

Хана се измъкна от капана на познатия до болка сън. Седна в леглото си, обляна в студена пот, а сърцето ѝ напираше да изскочи от гърдите ѝ. Ако затвореше отново очи, щеше да се върне в кошмара от съня си.

Катастрофата, в която бяха загинали родителите ѝ преди три години, сякаш бе станала вчера. От друга страна, това се оказаха трите най-дълги години от живота ѝ. С треперещи пръсти отметна косата от влажното си лице и се огледа.

Миниатюрната луна от прозореца подсказваше, че е доста късно. Освен глухия рев на вълните отвън, Хана долови шум, който избута неприятния сън назад в съзнанието ѝ и я накара да застане нащрек.

В коридора имаше някой. Тя си пое въздух и го задържа, слушайки приближаващите се стъпки. За нейна изненада, натрапникът спря пред вратата ѝ.

Някой възнамерява да ме посети.

Отпусна се тихо назад, преструвайки се на заспала.

Беше притихнала в очакване; скърцането на резето сякаш се блъсна в тъпанчетата ѝ. Вратата се отвори широко и на прага застана слаб мъж в униформа, с очертан от светлината в коридора силует.

Хана разпозна командира на войниците, които виждаше да тренират в двора. Беше чувала да се обръщат към него с името генерал Пинзон. В кобура на кръста си носеше пистолет, а идеално лъснатите му обувки проблясваха в тъмнината. Беше с половин глава по-нисък от нея.

Шансът бе на нейна страна.

Вратата хлопна зад гърба му и генералът се приближи до леглото ѝ. Целта на посещението му стана ясна, щом започна да разкопчава панталона си.

Гнусно влечуго.

Коляното му се удари в ръба на леглото. Той се наведе напред, търсейки опора пипнешком.

Почакай...

Сега! Хана стисна главата му в хватка ключ и заби пръсти в очите му, за да го заслепи. Мъжът опита да се обърне, но в това време тя го ритна силно в корема, като не му даде възможност да посегне към пистолета си. Той се удари в отсрещната стена с глухо тупване и се свлече надолу.

Хана се хвърли към него. Преди да постъпи във Военното разузнаване, беше преминала обучение в тренировъчен лагер на ЦРУ, където я бяха учили как да обезврежда врага, дори ако не разполага с оръжие. Но заради тъмнината и притока на адреналин в кръвта ѝ, ударът, който трябваше да уцели врата му странично, попадна в мъртва точка.

Хряс! Чу звук на счупени хрущяли в гърлото му. Той отвори широко уста и стисна шията си с ръце, напразно борейки се за въздух. Хана грабна пистолета му, преди да успее да я застреля.

Тя се дръпна назад, гледайки го, ужасена, как отвори и затвори уста — като риба на сухо. Пистолетът в ръката ѝ беше студен и тежък. Движенията на мъжа ставаха все по-немощни и накрая остана неподвижен. В стаята се чуваше само бързото ѝ дишане.

Убих го — помисли си тя. — Току-що убих човек, без изобщо да съм имала такова намерение.

Инстинктът ѝ за самосъхранение я извади от вцепенението. Изтича към вратата. Нямаше никакво време да обмисля действията си. Излезе бързо в празния коридор, затвори вратата зад себе си и спусна резето, залоствайки генерала вътре.

Озова се в края на коридор, който се разделяше в две различни посоки. Лутайки се, няколко пъти попадна в странни ниши, но най-накрая намери стълбите. На долната площадка, ужасена, забеляза мъже от охраната. Ако стреляше по тях, щеше да вдигне шум. Спря да провери с колко патрона разполага. Пълнителят се оказа празен. Пистолетът не ѝ вършеше работа.

Захвърли го в шахтата на стълбището, което незабавно предизвика суматоха. Пазачите се развикаха и хукнаха към втория етаж, ала Хана се притаи в една ниша и те я подминаха. Боса, тя се спусна безшумно надолу по стълбите.

Птичите песни на двора заглушиха стъпките ѝ, докато вървеше към кухненските помещения, откъдето се чуваше шум от течаща вода и потракване на съдове. Одраска лакътя си на грапавата мазилка, движейки се, плътно прилепнала до стената.

Не бързай!

Там имаше още пазачи. Трима палеха цигари до потъналия в зеленина фонтан. Дали мръсната ѝ риза щеше да ѝ помогне да остане незабелязана в тъмното?

Спря да си поеме въздух. Точно в този момент дочу вик от един от прозорците на втория етаж — *нейния* прозорец, установи тя, поглеждайки нагоре.

— *El general esta muerto!* — извика някой. — *Генералът е мъртъв!* А жената е изчезнала.

Всеки момент щяха да осветят района като вашингтонския Търговски център по Коледа. Това нямаше нищо общо с безшумното бягство, което си беше представяла.

Мъжете захвърлиха цигарите и грабнаха пушките си. Хана хукна към разрушената част на стената. Забеляза насочения лъч на датчик за движение, легна по корем и запълзя през тревата.

Промъкна се успешно отдолу и се изправи с треперещи крака. До ушите ѝ достигна точно това, от което се страхуваше.

— *Al esta!*^[1] — Останалите двама пазачи я бяха забелязали. — *Alto! Manos arriba!*^[2]

Хана ускори крачка; треперещите ѝ крака се съпротивляваха на внезапното усилие. Около нея засвириха куршуми, които се забиваха в стената, и тя се затича по-бързо. Стигна до отвора в оградата за секунди, подскочи и се хвана за горната част на стената. За неин ужас, камъкът се разтроши изпод пръстите ѝ и тя падна обратно на земята.

Пазачите тичаха към нея, за щастие мунициите им бяха свършили. Тя подскочи отново и успя да се хване за една жилава лиана. Босите ѝ крака дращеха по стената в търсене на опора, но напразно. Ръцете ѝ бяха прекалено слаби от ужаса, който преживяваше.

Изхълца отчаяно. Щяха да я заловят и най-вероятно да я екзекутират заради убийството на командира им.

Тун! Тун!

Изненадващ звук я накара да погледне назад през рамо. Видя преследвачите си, прострени мъртви на земята.

Смаяна, рязко обърна глава към стената. От другата страна имаше някой, който ѝ помагаше да избяга!

Между палмовите листа внезапно се подаде ръка, а след нея — и нечие силно рамо. Хана различи своя спасител единствено по бялото на очите му и осъзна, че е лежал върху стената, само на няколко крачки от нея.

— Хвани се за ръката ми! — грубо ѝ нареди той.

Тя я потърси пипнешком, а сълзи от радост пареха очите ѝ. Мъжът беше американец! Стискаше ръката ѝ здраво и уверено. Изтегли я до себе си и отърси листата от гърлото си. Тя седна до него и с усилие успя да различи очертанията му в тъмнината. Беше в черно от глава до пети, дори по лицето му имаше маскировъчна боя.

— Хана Гиъри? — рязко попита той.

Тя усети раздражението в гласа му.

— Да, а кой сте...

Ала той не я остави да довърши. Грабна я и я спусна от другата страна, където я очакваха друг чифт ръце. После скочи в пясъка до нея, метна я на рамо и я понесе. Хана запротестира шумно.

— Тихо! — каза командосът.

— Мога да вървя и сама!

— А виждаш ли в тъмното? — Той се придвижваше бързо и тя оцени това. Наоколо беше настанала голяма суматоха, чуваха се крясъци и стрелба.

Не можеше да види нищо в тъмнината, но той очевидно можеше. Спусна се светкавично по стръмния склон и се запъти към водата. Крясъците зад гърба им се чуваха все по-силно. По повърхността на водата зашари светлинен лъч. Вероятно го използваша като фар за корабите, но сега им беше нужен, за да я заловят отново.

Ала тя не се страхуваше. Спасителят ѝ се движеше с енергичната увереност на супер атлет, имаше оръжие, освен това вече бяха доста далеч, защото бягаше бързо.

Земята под краката им сякаш хлътна изведнъж — като извивка на полумесец. Най-после той спря и нагазиха в дълбоката до глезените вода. Другият мъж избута по пясъка към водата надуваема лодка и здравенякът помогна на Хана да се качи в нея.

Той запали мотора и Хана се хвана здраво за седалката. Другият мъж зае мястото си на носа и те се понесоха по вълните, далеч от светлината на кръстосващия брега лъч.

Лодката се мятеше нагоре-надолу по гребена на вълните. Хана нямаше представа, че морето в залива е толкова бурно. Щеше да се удави, ако беше опитала да го преплува.

Шумовете от брега останаха далеч зад тях. Чуваше се само монотонното бръмчене на мотора. След известно време спасителят ѝ го изгаси и лодката се плъзна бавно по вълните, докато спря напълно.

Ослушаха се. Наоколо беше тихо.

Мъжът включи радиопредавателя и изпрати сигнал с искане да ги изтеглят.

— Прието. След двадесет минути ще сме при вас. Чакайте ни. Край.

Хана отдръпна вкочанените си пръсти от ръба на лодката и треперейки от студ, каза:

— Б-б-благодаря ти.

Той се премести до нея и потърка мократа ѝ кожа с големите си, но нежни длани.

— Добре ли си?

— Мисля, че да — каза тя. Зъбите ѝ тракаха от студ, а превъзбуденото ѝ допреди малко тяло започна да се предава на леденото вцепенение, което постепенно я обземаше.

— Уести, дай насам едно одеяло — помоли командосът.

Партньорът му подхвърли навит на руло пакет, който той разгъна и наметна върху раменете ѝ. Хана се сгуши в меката материя и веднага усети топлината ѝ.

— Какво всъщност се случи там? — попита я мъжът с неприкрито раздражение.

— Ами... опитвах се да избягам.

Той помълча малко и каза:

— Още три часа и щяхме да те измъкнем оттам, без жива душа да разбере.

— Съжалявам. Нямах представа, че някой ще ми помогне. Кой точно сте вие?

— Морски тюлени. Аз съм лейтенант Линдстром. — Протегна ръка. — Наричай ме Лутър. Кормчията ни е старши сержант Макафри.

Всички му казват Уести.

Ръката на Лутър Линдстром беше голяма и приятно топла. Хана искаше да се отпусне, но не успяваше. Погледна към Уести, по чието лице също имаше черна маскировъчна боя. Имаше и брада, за капак на всичко.

— Отряд 12? — предположи тя.

— Да — потвърди лейтенантът и издърпа ръката си. — Отвлекли са ви точно когато сте пътували към нас, за да ни донесете един бележник.

Не биваше да ѝ припомня това. Хана опря чело на коленете си и притисна краката си, за да спре да трепери. Ужасяващите спомени от последните две седмици се занизаха пред очите ѝ един след друг като на кинолента.

В тренировъчния лагер на ЦРУ беше обучена да се справя с изпитания по време на плен, но те приличаха на детска игра в сравнение със събитията от последните две седмици. Сега, когато вече се намираше в безопасност, чудовищният спомен от преживяното я пробождаше като нож в гърдите. Звукът, който се опита да потисне, издайнически наподобяваше хлипане.

Лейтенант Линдстром сложи ръка на гърба ѝ.

— Хей, сега вече всичко е наред, нали те измъкнахме оттам. В пълна безопасност си. — Твърдото му бедро се докосна до нейното.

Топлината на ръката му я изгаряше през мръсната ѝ блуза. За неин срам, тя се хвърли към него и го прегърна силно. Един толкова стабилен мъж не можеше да не е истински. Със сигурност не сънуваше.

Лейтенантът се изненада, но само след секунда я притисна близо до себе си със здравите си като стоманени вериги ръце. Водолазният костюм с нищо не прикриваше внушителните пропорции на телосложението му — широк гръден кош, стегнат корем, изсечени като от камък бедра. За пръв път в живота си Хана усети какво значи да се почувстваш крехък.

Лека-полека треперенето ѝ спря.

— Вече съм добре — каза тя, опитвайки да се отдръпне.

Ала той я привлече обратно към себе си. Тя въздъхна и се отпусна в ръцете му. Беше прекарала последните две седмици в пълна

изолация и копнееше за човешки контакт. Затвори очи, унесена от равномерните удари на сърцето му.

— Патрулният кораб идва — съобщи Уести.

Без да я пуска, лейтенантът даде знак на приближаващия патрул със специално сигнално устройство. Корабът спря до тях. Моторът му почти не се чуваше. Лутър ѝ помогна да се качи по спуснатата към лодката им подвижна стълба.

Палубата не беше осветена. В тъмнината през целия път до военноморската база в залива Гуантанамо Хана стоя притисната до тюлена; от една страна — уплашена от нуждата си да се опре на някого, а, от друга — уверена, че той го разбира.

Американска военноморска база

Заливът Гуантанамо

19 септември, 9:16 ч.

Лутър почука няколко пъти на вратата на Хана, долепи ухо и се послуша. Навярно бе... излязла.

Бяха се прибрали по стаите си в мъжкото спално крило на базата в Гуантанамо доста след четири сутринта. Жената изглеждаше смазана от умора и спокойно можеше да изкара в сън поне още десет часа, но самолетът, който трябваше да ги отведе обратно на родна земя, излиташе само след два часа и трябваше да побързат да се приготвят.

От стаята ѝ не се чуваше никакъв шум и той реши, че вече е станала. Запъти се към фойето, повече от загрижен. През двойните стъкла на вратите в задната част на сградата я забеляза — седеше на масата срещу Уести до басейна на двора.

Сцената приличаше на снимка от календар с бански костюми — с басейна и шарения чадър на фона на Карибско море. Седналата под чадъра Хана спокойно можеше да мине за модел от календара, само дето вместо бански костюм, носеше плажна рокля в прасковен цвят и сандали, които Уести вероятно ѝ беше купил от магазина за сувенири.

Предишната нощ му беше заприличала на удавена мишка с изцапаните си дрехи. Беше я държал притисната до себе си почти час и знаеше, че е успял да я накара да се почувства истинска жена, въпреки мръсните дрехи на гърба ѝ. Тя се беше вкопчила в него чисто по

женски и той изпита задоволство от спасителната мисия, въпреки че не бе протекла точно според очакванията му.

Видя я добре чак когато пристигнаха в Гуантанамо, на силната изкуствена светлина в базата — дълга като върлина, със сплъстена коса и лице, изцапано с кал и засъхнала кръв. Изглеждаше толкова изтощена; дори му мина през ум, че може да се наложи да я изкъпе и да я сложи да спи. Разбра, че няма да се стигне дотам, когато тя учтиво хлопна вратата под носа му.

Очевидно беше намерила в банята всичко необходимо и — ако използваше един израз със спорна езикова издържаност, който обикновено караше майка му да потръпне — *дяволски добре се беше почистила*.

Любопитен да я види по-отблизо, той бутна вратите и излезе навън.

Току-що измитата ѝ, късо подстригана коса с цвят на череша откриваше голата ѝ шия. Когато тя се обърна в неговата посока, му беше нужно усилие да се концентрира, за да не се препъне в собствените си крака.

Чифт зелени очи се възряха в него от осеяно с лунички лице, ала въпреки тях, кожата ѝ изглеждаше прозрачна. Имаше извити вежди, малък правилен нос и широка уста с плътни розови устни, дори без да слага червило.

Някакво неопределено чувство се надигна у него и го сграбчи за гърлото, ала той незабавно изпита желание да го потисне. Не искаше да се увлича по Хана Гиъри, която със сигурност беше пълна противоположност на обикновената жена, от която имаше нужда в живота си. Но ето го тук, принуден да стои около нея, поне докато обвиненията срещу Ягуар не отпаднат.

При вида на командира си Уести скочи на крака.

— Добро утро, сър! — поздрави той, във видимо прекрасно настроение.

Очевидно луничките на Хана действаха еднакво на всички мъже.

— Добро утро. — Лутър безпомощно насочи поглед към нея. — Здравей!

— Здравсти! — Тя го погледна с нескрит интерес, сякаш опитвайки се да го свърже с камуфлажния му образ от предишната нощ.

— Нещо против да седна при вас? — обърна се той към Уести, който тъкмо сядаше.

— Ще взема за всички ни по нещо за пиене — каза Уести и изчезна, оставяйки Лутър сам на масата с жената, която беше държал в прегръдките си, без да има представа, че е толкова дяволски привлекателна. Той седна до нея, твърдо решен да устои на чара ѝ, и попита:

— Е, как се чувстваш? — Погледна крадешком драскотините по голите ѝ ръце и по-дълбоката порезна рана на врата ѝ.

— Добре съм — отвърна тя с приятно дрезгав глас. — Повечето рани са по ръцете ми.

— Може ли да видя?

Хана протегна дланите си към него.

Внезапна тръпка премина по тялото на Лутър, докато оглеждаше ожулените ѝ, меки на вид длани с дълги, нежни пръсти.

— Можеш ли да ги свиеш? — попита той.

Тя послушно събра пръстите си в юмрук.

— Ще се оправя — погледна го и той тревожно се запита дали погледът ѝ не успява да проникне и по-надълбоко в него.

Настъпи неловка тишина — нямаше представа как да продължи разговора.

— Доста смело от твоя страна да се опиташ да избягаш — каза той. — Съжалявам, ако съм бил прекалено рязък.

— Разбирам те напълно — усмихна му се тя. — Едва ли си изгарял от желание да убиваш някого.

Вероятно наистина *виждаше* дълбоко в него.

— Нямаше как да ги оставя да стрелят по теб, без да се намеся.

— Така е. Съжалявам, че се стигна дотам.

— Всичко е наред. — Всъщност изобщо не беше наред, но тогава трябваше да избира между нейния живот и този на преследвачите ѝ — безспорно бе направил правилния избор.

Точно тогава се появи Уести с три високи чаши тъмночервен сок.

— Папая, ананас и портокал — отговори той на любопитството в погледа на Лутър. — За нещо конкретно ли ви трябвах, сър?

— След малко, старши. Седни да си изпиеш сока. Първо трябва да поговорим.

Уести седна. Хана погледна Лутър в очакване да продължи.

— Мис Гиъри...

— Хана.

— Хана... ФБР ни изпрати в Сантяго, за да ви открием. — Избърса с пръсти влагата по изпотената си чаша и продължи: — Основната причина да се заемем с това е, че се нуждаем от информацията, която сте възнамерявали да ни предоставите тогава. Без нея лейтенант Рено е просто загубен.

Жената сбърчи тревожно вежди.

— Последния път, когато говорих с него, лейтенант Рено отиваше на среща с командир Лъвит. Още тогава си помислих, че в цялата работа има нещо, което не ми харесва.

Лутър беше признателен за загрижеността ѝ.

— Лъвит го свали от служба с обещанието да го върне обратно, когато възвърне паметта си. Тогава Ягуар беше — а и все още е — в отпуск по здравословни причини заради посттравматичен стрес. Но това е само хитър номер. Очевидно Ягуар е видял нещо, което Лъвит иска да му попречи да си спомни. Твоето обаждане вероятно е спасило живота му.

Очите ѝ пламнаха.

— Той се е опитал да го убие! — възкликна тя.

— Ягуар беше притиснал до стената трима от хората на Лъвит, докато останалите пристигнем с хеликоптера. Отидохме точно навреме, но няма да повярваш какво стана в крайна сметка. Лъвит успя да убеди ВМКС, че Ягуар е открил огън по него, улучил го е в ръката, а после е започнал да стреля и по останалата част от екипа.

— Шегуваш се! — Тя пое дъх, ужасена. — Ами вашите показания?

— Представихме нашата версия, за да защитим взводния си командир, но ВМКС не повярва на нито един от нас.

— Това е нечувано!

— И ние така смятаме — каза Лутър, окуражен от подкрепата ѝ. — Сега Ягуар се нуждае от всяка възможна помощ, за да успее да отхвърли предявените му обвинения.

— В какво точно го обвиняват?

— Унищожаване на военно имущество и две обвинения в убийство. През онзи ден на патрулния кораб е имало трима моряци. Очевидно са били хора на Лъвит, който твърди, че Ягуар ги е

застрелял. А това не е така. Видяхме двама ранени да скачат през борда, за да не бъдат заловени. Ягуар застреля третия от тях при опита му да вдигне кораба във въздуха с противотанкова пушка. ВМКС го прие за самозашита. По дяволите, та той спаси живота на всички ни!

— Можеш да разчиташ на показанията ми — заяви Хана уверено.

— Има и още — предупреди я Лутър. — Командир Львит не краде оръжието просто за себе си. Оказва се, че работи за някого, когото наричат Единака.

— Кой е той?

— От ФБР не искат да ни кажат, но специален агент Валентино смята, че е някой, когото ти познаваш.

Тя повдигна вежди в недоумение.

— Какво го кара да мисли така? Не познавам такъв човек!

Лутър беше сигурен, че тя казва истината.

— Нямаме представа какво точно става — призна той. — Специален агент Валентино е доста потаен относно разследването, но все пак потвърди, че Единака упражнява влияние върху различни групировки, като ги снабдява с крадено оръжие.

— Още един Оли Норт^[3] — отбеляза Уести. — Очевидно мотивите му са политически.

— Львит е този, който краде оръжието и снабдява Единака, а той, от своя страна, го разпределя.

Хана подпря брадичката си с два пръста и се намръщи.

— Объркана съм — призна тя. — Кой всъщност е виновен за отвлечането ми — Львит или Единака?

— Вероятно Единака — отвърна Лутър. — Била си отвлечена от Милослав Обрадович и съпругата му, сръбски наемни убийци — внимателно добави той. — Не мисля, че Львит познава такъв тип хора.

Изпъстреното с лунички лице на Хана пребледня.

— Наистина не бяха особено приветливи — съгласи се тя.

Лутър я намираше за невероятно смел човек.

— Валентино преследва Единака от години — добави той. — Този път иска да води разследването си тайно, ето защо изпрати нас, за да те измъкнем.

Зелените очи на Хана се оживиха, отразявайки мислите ѝ. Тя придърпа напред стола си и им довери с дрезгав глас:

— Не знам дали това има някакво значение, но баща ми е бивш служител на ЦРУ. Аз също — допреди няколко години.

Лутър и Уести си размениха изненадани погледи.

— Работила си за ЦРУ?

— Обучавах ме за оперативен агент — обясни тя с потъмнял поглед. — Точно тогава родителите ми загинаха при самолетна катастрофа и обещах на кръстника ми, че ще поработя известно време за Военното разузнаване. Той се страхуваше да не загуби и мен — добави тя с тъжна усмивка.

Господи!

— Съжалявам — отрони Лутър, усещайки необятната скръб, лъхаща от нейната изповед. — Кой е бил баща ти?

— Алфред Гиъри. Щяха да го назначат за директор на ЦРУ точно преди самолетната катастрофа. Майка ми го придружаваше.

Лутър си спомни, че беше чул за тази трагедия в новините преди около три години. Опита се да намери утешителни думи.

— Сигурно ти е било много тежко — каза непохватно той. — Да загубиш и двамата наведнъж.

Хана сведе поглед към охлузените си длани.

— Казваш, че баща ти е познавал доста хора — отбеляза Лутър. — Може би един от тях е бил Единака?

— Може би — кимна тя. — Но защо съм била отвлечена и защо точно в Куба?

— За да те предпазят от нещо? — предположи Лутър.

Тя го погледна изненадано.

— Държаха ме в изолация, почти без храна. Генералът щеше да ме изнасили. Това е доста далеч от представата ми за безопасност.

Лутър се замисли.

— Валентино каза, че генерал Пинзон е революционер. Подготвял преврат, затова Единака го снабдявал с оръжие.

— Няма да има преврат — тихо каза тя. — Генералът е мъртъв. Аз го убих.

Това неочаквано признание го озадачи. После се сети за тревожния ѝ вик предишната нощ, че някой е мъртъв.

— Какво точно се случи? — попита той.

Нервите ѝ трябваше да са от стомана, щом седеше и разказваше за това съвсем спокойно.

Жената скръсти ръце пред гърдите си.

— Той дойде в килията ми и единственото, за което си мислех, беше как да се добера до вратата и да се измъкна. — Тя сви рамене и за част от секундата Лутър успя да зърне в очите ѝ преживяния ужас. — Не прецених добре нито целта, нито силата си.

Уести гледаше Хана със зяпнала уста.

— Напомнете ми да не я ядосвам, сър — каза той, впечатлен.

Лутър усети, че вратът му се схваща.

— Сигурен съм, че просто не си имала избор — успокои я той. Сети се колко здраво се бе вкопчила в него предишната нощ и разбра, че е много по-уязвима, отколкото изглежда. Без съмнение Хана бе сложна личност.

— Да поговорим за бележника — предложи Лутър. — Знаеш ли къде може да е сега?

— Беше скрит в колата ми, когато онези двамата ме отвлякоха.

— Мислиш ли, че може да е още там?

— Нямам представа къде е колата ми сега.

— В Куантико. Таня Обрадович е използвала личните ти документи и е оставила колата ти в базата, за да заблуди разследването.

— Но как Единака знае къде съм отивала?

— Навярно са подслушвали телефона ти — предположи Лутър. — А може и Лъвит да го е предупредил. Къде точно в колата беше скрила бележника? — настоя той.

— В едно отделение под таблото. Но това не е единственото копие, имам още едно в кабинета ми.

Бинго! Лутър усети как напрежението го напуска. Всичко се нареждаше чудесно, скоро щяха да имат доказателството, което им трябваше, за да разбият на пух и прах репутацията на Лъвит.

Той ѝ се усмихна одобрително.

— Пъзелът започва да се подрежда. Ето какъв е планът. Валентино е съгласен да те държим при нас известно време, но трябва да променим външния ти вид. Знаем, че не е много приятно, но ти си най-важният свидетел на Ягуар.

— Няма проблем! — увери го Хана, притваряйки зелените си очи. — Нищо няма да ме зарадва повече от това да пратя командира в затвора. Той уби колегата ми, не забравяй!

Ърнест Форестър, другия служител от Военно разузнаване. Още един човек близо до Хана, който вече не бе между живите.

— Разбира се, че не съм забравил. Сигурна ли си, че Львит го е убил?

— Ти как мислиш? Според информацията в бележника, който Ърни остави, той е бил на крачка да изобличи командира. Загина при автомобилна катастрофа, а шофьорът е избягал. Така и не го откриха.

— Добре, хайде тогава да намерим бележника! — каза Лутър и се обърна към Уести: — Готов ли си, старши?

Уести скочи на крака.

— Да, сър.

— Свържи се с военнотранспортния терминал, моля те. Провери дали Валентино е уредил формалностите по пътуването на мис Гиър с нас.

— Веднага. — Уести отдаде чест и изчезна.

Бързата усмивка на Хана разтърси Лутър. Тя беше прекрасна, смела и възхитителна по начин, който бе нарушил равновесието му. Смелостта ѝ го поразяваше. Но Хана изглеждаше толкова различна от обикновената жена, която търсеше, както бяха различни ЦРУ и Военното разузнаване. Щеше да е глупост от негова страна да позволи привлекателността ѝ да го заслепи. Хана и той бяха просто партньори в една мисия. Прекрачването на тази граница би било много неразумно.

---

[1] Ето я! (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Стой! Горе ръцете! (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Оливър Лорънс Норт — основен обвиняем по избухналата в средата на 80-те години в САЩ афера „Иран — контри“. Като служител в администрацията на Рейгън той координира продажбите на американското оръжие, а приходите отивали за издръжка на въоръжената борба срещу властта в Манагуа. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Над атлантическото крайбрежие

14:22 ч.

Лутър погледна през прозорчето на патрулния „P-3C ORONASW“^[1] и по очертанията на брега се опита да определи къде се намират.

От височина четири хиляди метра ясно изпъкваше контрастът между брега и блещукащата необятна шир на Атлантическия океан. В продължение на около час след това обаче, поради влошаване на атмосферните условия, под тях не се виждаше нищо друго, освен облаци.

Хана спеше на съседната седалка. По време на полета постепенно се накланяше към Лутър, докато най-накрая се облегна на рамото му. Той спусна облегалките назад и прибра подлакътника, за да ѝ стане по-удобно. Жената очевидно беше изтощена.

Тя се притисна по-близо, придърпвайки ръката му между топлите си гърди. Лутър се опита да потисне удоволствието от докосването ѝ, ала не му убягна, че гърдите ѝ са естествени — за разлика от изкуствения бюст на Вероника, а косата ѝ ухае на ягоди.

За щастие Уести спеше дълбоко от другата страна на пътеката, иначе щеше да се подсмихне под мустак за негова сметка.

Самолетът рязко се снижи. Хана стреснато подскочи и сграбчи облегалката пред себе си.

— Не!

Викът ѝ събуди Уести и той по навик посегна към пистолета си, който всъщност беше в багажното отделение.

— Всичко е наред — успокои я Лутър, виждайки колко е уплашена. — Просто въздушна яма.

Жената си пое въздух, разтреперана.

— Съжалявам — оправда се тя. Забеляза спуснатата назад облегалка и прибрания подлакътник и му хвърли подозрителен поглед,

все още разтреперана от уплаха. Върна ги обратно и се облегна назад със скръстени в скута си ръце.

Лутър изправи и своята седалка. Хана изглеждаше нормално, преди да се качат в самолета — малко неспокойна може би, но не и обзета от паника. И чак тогава се сети — по дяволите! — та тя сигурно отново преживяваше смъртта на родителите си. Нямаше как да не се сеца за това всеки път, когато се качва в самолет.

Един от съветите му към по-млади тюлени беше, че единственият начин за справяне със страха е да говориш за него.

— На колко години беше, когато те загинаха?

Хана си пое дълбоко въздух.

— На двадесет и три — каза с равен глас. — Случи се преди три години, през есента.

Той се замисли как би се чувствал на нейно място. На двадесет и три тъкмо беше завършил колеж, играеше професионален футбол и имаше желание да опита от всички пороци. Ако не бяха родителите му, никога нямаше да успее да се съвземе от събитието, променило живота му.

— Имаш ли братя или сестри? — продължи той.

— Имам по-малък брат. Тогава беше на осемнадесет.

Господи!

— И на двамата трябва да ви е било ужасно тежко.

— Много неща се промениха със смъртта им — призна тя.

Той търпеливо я изчака да продължи.

— Тъкмо бях получила първото си назначение в чужбина. — В погледа ѝ се четеше дълбока мъка. — Искях да стана оперативен агент като баща ми — да пътувам зад граница, да създавам контакти, да издирвам ценна за сигурността на страната информация. Но когато родителите ми загинаха, кръстникът ми ме убеди да избира някоя не толкова опасна за живота ми кариера. Поне докато Кевин не завърши колеж.

— На него колко му остава...? Година? — предположи Лутър.

— В момента работи върху дисертация за докторска степен. Дипломира се на деветнадесет. Умен е — добави тя.

— Много впечатляващо.

— Гордея се с него. Има мозък за трима, но му липсва здрав разум. Понякога дори забравя да се храни, ето защо реших да се

прехвърля към Военно разузнаване, поне докато Кевин приключи със следването си. — Изведнъж се стресна и го погледна тревожно. — Ами ако Кевин е в опасност? Единака сигурно познава и него. — Безпокойството ѝ беше осезаемо.

— Ще попитаме Валентино — успокои я Лутър. — Сигурен съм, че се е сетил за това.

Тя се загледа пред себе си, малко по-спокойна.

— Още ли искаш да станеш оперативен агент? — попита той. Представи си я как обикаля света и се среща с непознати хора в името на националната сигурност — при тази мисъл се почувства неспокоен. Не ѝ липсваше смелост да го направи.

— Разбира се. Не съм спирала да мечтая за това през тези три дълги години.

Самолетът започна да се спуска и тя стисна здраво страничните облегалки.

Ако оттук нататък смята да пътува, ще ѝ се наложи да преодолее страха си от самолети, помисли си Лутър.

— А аз имам две сестри — обади се той, опитвайки да я разсее. — Казват се Либърти и Джъстис^[2].

Това успя да привлече вниманието ѝ.

— Шегуваш се, нали!

— Ни най-малко. Родителите ми смятали, че Джъстис ще е момче. Когато най-после дошла на бял свят, толкова много били свикнали с името, че решили да го запазят. Сестрите ми са по-големи от мен. Обичаха да ме обличат като момиче, да ми връзват панделки... такива работи. Но това е строго секретна информация. Не казвай на момчетата! — добави сурово и хвърли поглед към Уести. Очите му бяха затворени — не че това значеше нещо.

Хана се подсмихна съучастнически, давайки му да разбере, че тайната му е в безопасност.

— А името Лутър? — попита тя. — Как са го измислили?

— Така се е казал дядо ми. Загинал е в подводница през Втората световна война.

Усмивката ѝ помръкна.

— Значи затова си постъпил във Военноморските сили — предположи младата жена.

— Точно затова.

— Всичко на този свят опира до семейството — отбеляза тя и отмести поглед към прозореца, откъдето вече се виждаха познатите очертания на паметниците на Линкълн и Вашингтон, блестящи на фона на тъмносивото небе. — О, вече сме почти вкъщи! — въздъхна с облекчение.

— Близо ли живееш?

— В Александрия. Къщата ми може би се вижда от другата страна на самолета. — С блеснали от възбуждане очи, тя надничаше през прозорчето.

— Радваш се, че се прибиращ, нали?

— Честно казано, не вярвах, че ще се измъкна жива оттам — глухо отвърна тя.

Самолетът продължаваше да се спуска. Лутър ѝ разказа за първото си посещение във Вашингтон със семейството си, когато бил на седем, и как се изгубил тогава в Националния музей на въздухоплаването и космонавтиката.

— Накрая ме намериха в летателния тренажор. — Думите му я накараха да се усмихне изненадано. — Бях изхарчил всичките си пари на авиосимулатора.

— Защо не стана пилот?

— Аз съм пилот. Дори тюлените имат нужда от летци. Бях изпратен на авиационно обучение. Мечтата ми се сбъдна.

— Страхотен късмет! — В гласа ѝ се долавяше копнеж. — Да постигнеш мечтите си.

— И ти ще успееш. Нали каза, че Кевин е почти готов с дисертацията си?

— Да, обаче остава да убедя и чичо Калев. Винаги се е тревожил прекалено много за нас — въздъхна Хана.

— С какво се занимава в разузнаването?

— Той е директорът на разузнаването.

Отговорът ѝ го изненада.

Тя погледна напрегнато през прозореца, здраво стиснала облегалките, докато самолетът се приземяваше във Военновъздушна база „Андрюс“. Чак когато спря окончателно, Хана се успокои и отпусна ръце в скута си.

— Благодаря ти, че се постарала да отвличаш вниманието ми — каза тя, без да го поглежда.

— Няма защо. — Почувства особена близост с нея, сякаш я познаваше отдавна.

А така му се искаше да не чувства нищо.

* * *

— Движи се плътно зад мен! — каза Лутър на Хана, докато напуснаха военнотранспортния терминал на път към паркинга.

Уести беше застанал между нея и сградата, с ръка върху своя ЗИГ Зауер П 226, който току-що беше декларирал на контролно-пропускателния пункт. Чайки кръжаха над главите им, предупреждавайки за задаваща се буря. Топъл бриз развяваше дрехите им, докато крачеха бързо към колите.

У дома съм! Изпълнена с радост, Хана жадно вдъхваше специфичния солен мирис на река Потомак, примесен с миризмата на изгорели газове, на дъб и едва долавящи се екзотични аромати.

— Побързай! — помоли я Лутър и тя ускори крачка, повтаряйки си, че все още е в опасност.

Приблжиха голям син пикап и Лутър я дръпна настрана, а Уести продължи напред и се наведе да провери за заложена под колата бомба. Хана настръхна. Едва ли беше възможно Единака да е толкова близо.

Не беше. Уести даде сигнал, че няма опасност, и пет минути по-късно вече пътуваха на юг по магистралата. Хана въздъхна с облекчение и се намести удобно върху кожената седалка, която делеше с багажа им. Небето сякаш се продъни и изсипа върху тях пороен дъжд, докато те бавно се престоиха на магистралата. Лутър отвори мобилния си телефон, сръчно придържайки волана с една ръка, и натисна един бутон.

— Не е позволено да шофираш и същевременно да говориш по телефона — информира го Хана.

Той се протегна назад и й подаде слушалката.

— Не аз ще говоря с Валентино, а ти.

Хана пое телефона точно когато отсреща се чу много приятен глас:

— Валентино.

— Аз съм Хана Гиъри — каза тя, леко притеснена да разговаря с човек, когото не познава, но който вероятно знае доста за нея.

— Мис Гиъри! — Валентино звучеше изненадан. — Как се чувствате? От думите на Линдстром разбрах, че операцията по спасяването ви не е протекла по мед и масло.

— Добре съм — каза тя. — Но ми се ще да знам какво стана. Защо Единака е избрал точно мен?

Отсреща настъпи тишина и тя се почувства така, сякаш е казала нещо не намясто.

— Той и баща ти работеха в едни и същи кръгове.

— Кой е той? — настоя тя.

— Съжалявам, не мога да ти кажа. Може би ти имаш никаква представа?

— Аз? До днес дори не бях чувала за него.

— Генерал Пинзон не спомена ли случайно кой го снабдява с оръжие?

— Всъщност не съм разговаряла с генерала нито веднъж — отговори Хана, усещайки как нещо я стяга за гърлото. Щеше да ѝ се наложи да признае пред Валентино, че е убила Пинзон. — Брат ми в опасност ли е? — рязко смени темата тя.

— Назначили сме двама агенти, които следят всяко движение на Кевин. Няма причина да смятаме, че е в опасност.

Хана стисна слушалката още по-здраво.

— Настоявам да го пазят много внимателно — предупреди тя и потръпна от тревога.

— Ще им бъде предадено. А ти? Как се справяш?

— Добре.

— Приеми извиненията ми за това, че те оставям с тюлените. Дължа им услуга, а това ще помогне и на моето разследване.

— Няма проблем, точно това искам и аз — успокои го тя.

— Чудесно! Ще бъда извън страната за няколко дни, те са много добре обучени, ти — също; сигурен съм, че ще си в безопасност.

Значи знаеше, че е била служител на ЦРУ.

— Трябва да ви кажа, че убих генерала — побърза да каже тя, преди да е загубила смелост. Не ѝ беше лесно да изрече тези думи. Усети одобрението на Лутър в огледалото за обратно виждане.

Валентино мълчеше, шокиран.

— При самозащита — добави тя и по челото ѝ изби студена пот.

— Сигурен съм, че така е трябвало — каза агентът, идвайки най-после на себе си. Обмисли грижливо следващата си реплика. — Сега навярно ще търсят възмездие и трябва да сме подготвени — предупреди той и тя отново потрепери. — Направи всичко възможно да се скриеш добре. Не контактувай с абсолютно никого, дори с брат си. Ще се погрижа да ти бъде осигурена охрана.

— Благодаря.

— Трябва да говоря с него — каза Лутър през рамо и отклони колата към първия възможен паркинг.

Хана му подаде телефона и докато Лутър говореше с Валентино, тя се запита що за човек е той всъщност и дали може да довери живота си на тези мъже.

Когато се появи до басейна, Лутър по нищо не приличаше на черния призрак, когото бе видяла предишната нощ. В цивилни дрехи изглеждаше като свален от корицата на „Спортс Илюстрейтид“ — двуметрова канара от здрави мускули. Почувства се привлечена от него, но не само защото беше хубав мъж с тъмна коса и дълбоки сини очи. Нито пък заради синята му риза, дънките и спортните обувки, които в комбинация с късата войнишка подстрижка му придаваха изключително искрено и открито излъчване. Почтеността, струяща от погледа му, беше причината да го хареса и да му се довери.

Харесваше и Уести, нищо че с тази кафява брада приличаше по-скоро на мотоциклетист, отколкото на тюлен. Въпреки грубия си вид, той прояви към нея неподправена загриженост, когато ѝ купи роклята в прасковен цвят, която носеше в момента. Беше идеалният сержант — изпълняваше безпрекословно заповедите на Лутър и дори провери пикапа за заложена бомба с риск за собствения си живот.

Интуицията ѝ подсказваше, че е в пълна безопасност с тези мъже, въпреки тревожното опасение на Валентино за евентуално отмъщение. И двамата бяха добре обучени и в страхотна форма, самата тя — също, нямаше начин да не успеят да се движат поне на крачка пред Единака.

— Искам да претърся колата на Хана.

Молбата на Лутър възвърна вниманието ѝ. Той се обърна през рамо и ѝ предаде отговора на Валентино.

— Каза, че са претърсили колата ти много старателно, но не са открили нищо.

Хана изтръпна, когато се сети как се процедираше при старателно претърсване. Колата ѝ беше подарък от чичо Калев.

— Трябва да я претърсим и ние — отвърна тя.

— Нуждаем се от разрешение да претърсим автомобила, сър — каза в телефона Лутър. — Да, сър. Тя има и друго копие в кабинета си. — Той се заслуша и се обърна отново към нея. — Валентино казва, че таен агент е претърсил кабинета ти и е намерил копието в машината за унищожаване на документи.

Заля я вълна от разочарование. Самата тя беше пуснала копието в машината, в случай че някой реши да претърсва. Ала нямаше начин някой да е намерил информацията, която тя много усърдно бе скрила. Не възнамеряваше обаче да уведомява Валентино за това. Основно правило в ЦРУ беше винаги да пазиш скрит коз в ръкава си.

— Това е всичко, сър — приключи разговора Лутър. — Прието. Край. — Затвори телефона и направи маневра за излизане от паркинга. — Трябва незабавно да променим външния ти вид — каза той и настъпи педала на газта.

— Нямам никакви пари — осъзна Хана. — Чантата ми остана в колата. — *Ама че гадост!* Вероятно в момента някой изпразваше кредитните ѝ карти и тя не можеше да направи нищо, за да му попречи.

— Няма проблем — отвърна Лутър.

Уести се обърна и я погледна през рамо, искрено изненадан.

— Нямаш никаква представа кой е, нали? — попита той със загадъчна усмивка.

— Кого имаш предвид? — поинтересува се Хана. — Лутър?

— Стига, старши!

Уести сви рамене и се обърна напред. Скръсти ръце пред гърдите си и стисна устни.

Хана гледаше ту единия, ту другия. Явно нещо ѝ се губеше, но имаше да чакат да се унижи да попита. Очевидно Лутър беше нещо повече от тюлен и летец. Щеше да си отваря ушите да разбере какво.

Никой от двамата мъже не обели дума, докато не спряха в многоетажния паркинг на Тайсънс Корнър, един от най-престижните

търговски центрове във Вирджиния. Лутър паркира близо до изхода, даде кратки инструкции на Уести и придружи Хана вътре.

В делничния следобед магазинът бе почти празен; мотаеха се само младежи, току-що излезли от училище. Лутър и Хана вървяха един до друг — като обикновена двойка на пазар, а Уести ги следваше от разстояние. Хана веднага го изгуби от поглед. Спря пред информационното табло и се ориентира къде продават козметика.

— Оттук — посочи тя на Лутър.

На пръв поглед той изглеждаше спокоен, но очите му зорко шареха наоколо, без да пропускат нищо.

— Остави на мен! — нареди Хана, когато влязоха в магазина. Приблужи се до една продавачка, която подреждаше козметични мостри в стъклена витрина, и ведро каза:

— Здравейте! Аз и съпругът ми сме поканени на Хелюин парти след няколко седмици...

Продавачката беше възхитена от идеята на Хана да се маскира като друга жена и я заведе в задната част на магазина, за да пробва различни перуки. Хана хвърли поглед на Лутър, който беше намерил стол близо до изхода и се преструваше, че чете списание.

Тя изпробва няколко, докато намери подходящата. Светлокафявата, със средна дължина перука я преобрази от червенокоса в брюнетка. Спускаше се до раменете ѝ на меки, естествено изглеждащи пластове.

— Хайде да скрием тези лунички — предложи момичето и покри лицето ѝ с фон дьо тен. Сложи силен грим на очите ѝ и поглеждайки се в огледалото, Хана едва се позна.

— Какво мислиш? — попита тя Лутър половин час по-късно.

Той бавно се изправи и критично огледа новия ѝ външен вид.

— Много ефектно.

— Това е само началото. Трябват ми очила и нови дрехи.

Мъжът отиде до касата и подаде кредитната си карта, после се подписа върху касовата бележка, без да каже нищо. Хана се запита дали това пазаруване се финансира от ФБР или лично от него.

Тръгнаха към оптичния магазин, четири етажа по-нагоре, и там избра чифт очила със сребърни рамки, които се продаваха без рецепта. Лутър отново плати и ѝ хвърли кос поглед, наблюдавайки я как се променя до неузнаваемост.

— Виждам, че се забавляваш — отбеляза той.

Оставаше само да ѝ купят дрехи.

— Донякъде. — Половината от забавлението беше да го гледа как я наблюдава. — Тюлените носят камуфлажни дрехи, а оперативните агенти — маскировка. Няма голяма разлика в това, което правят.

— Така е — замислено отвърна той.

— А сега накъде? — Тя погледна към магазините, наредени от единия до другия край на търговския център.

— Тук правят най-добрите есенни разпродажби.

Хана му се усмихна накриво.

— Ето на *това* му се вика полезна информация. Сигурно имаш съпруга или приятелка, която обича да пазарува. — Това си беше открито хвърляне на въдицата.

Изречението му едва доловимо се напрегна.

— Не, нямам — каза той и тръгна пред нея.

Аха! Хана го настигна. Явно е имал съпруга или приятелка съвсем наскоро, иначе нямаше да реагира така. Стана ѝ леко на сърцето. Сега, когато знаеше, че Лутър е сам, усещаше разходката им по-скоро като среща, а тя — *о!* — не беше излизала на среща от години.

— Забелязваш ли Уести? — попита Хана, използвайки стъклените витрини, за да види какво става зад гърба ѝ.

— Точно сега — не — призна Лутър. — Няма и да го видим, ако сам не го пожелае. И не само ние, а всеки, който би могъл да ни следи в момента.

Напомнянето за съществуването на Единака попари удоволствието ѝ от приключението. Това *не беше среща*, а предпазни мерки, които трябваше да предприеме, за да се защити от неизвестен и силен противник.

Влязоха в магазина и се спряха в дамския раздел. Хана разглеждаше консервативните модели дрехи с неприязън.

— Е! Да започваме! — Тя се запъти навътре. — Тук ще оставим цяло състояние. Нямам дори бельо.

С крайчеца на окото си забеляза, че Лутър я гледа интерес.

— Можеш да ми помогнеш. Виждаш ли това? — Тя вдигна пред себе си сатенена блуза с отвратителна, надиплена като жабо яка и

бухнали ръкави. — Нарича се стил бабешка мода. Търся си дрехи в стил бабешка мода, размер десет^[3], по-дългички.

Лутър отстъпи назад с вдигнати ръце и посочи към няколко стола, подредени в единия край на магазина.

— Смятам да те изчакам ей там.

— Бъзльо! — подвикна след него тя. За щастие в магазина имаше богат избор от дрехи във въпросния стил. Пет минути по-късно праметна върху стола до него тези, които беше избрала.

— Готова ли си вече? — невярващо попита той.

— Ще ми трябват също обувки и бельо — Хана се отправи към другите раздели на магазина. — Веднага се връщам.

Избра си два чифта обувки: едните — сиви, съвсем обикновени, които щяха да подхождат на всичко, а другите — спортни обувки за тенис, в случай че ѝ се удаде възможност да потренира.

Докато обикаляше магазина за бельо, я връхлетя щурото хрумване да разклати спокойствието на Лутър. Целта ѝ беше да промени самоличността си, което значеше да стане напълно нов човек — от глава до пети, а това включваше и бельото, нали така? Хана си падаше по обикновени памучни материи, удобни за тренировките ѝ; новото ѝ аз обаче щеше вече да носи най-предизвикателното бельо, което някой можеше да си представи.

Тя се запъти към Лутър, понесла скандалните си покупки.

— Готова съм!

Втрещеният му поглед предизвика у нея изблик на бурен смях. Чак ребрата я заболяха от усилието да го потисне. Мъжът се обърна рязко, а тя го последва към касата, прехапала долната си устна.

— Имаш ли нужда от бижута? — Той се загледа в изложените на един щанд обици.

— О, да! — отвърна Хана и избра чифт огромни, евтини обици като допълнение към новия ѝ гардероб.

— Не ти ли трябва часовник?

— Не, мисля, че имам всичко необходимо. — Тревожеше се, че вече го е притеснила достатъчно. — Как ще ти се отплатя? — простена тя, чувайки крайната цена на касата, надвишаваща сериозно тази, която беше пресметнала наум.

— Вече го направи — каза Лутър и Хана разбра, че има предвид положението на лейтенант Рено. Надяваше се да успее да оправдае

очакванията им.

— Къде се намира фото кабината, за която Уести спомена? — попита тя, докато излизаха от магазина.

— Срещу тоалетната. Там можеш да се преоблечеш.

Тя взе обувките, бельото, обиците и безформената рокля със себе си в тоалетната.

Лутър застана до фонтана с останалите чанти в ръце. От Уести нямаше и следа.

Изведнъж...

— Извинете.

Стоеше точно до него, наведен над фонтана. Тъкмо беше излязъл от тоалетната — явно се движеше на крачка пред тях.

Лутър се ухили доволно.

— Знаеш ли какво означава, когато една жена ти покаже бельото си? — ухили се Уести и потърка брадата си.

Усмивката на Лутър помръкна.

— Означава, че очаква да го платиш ти — цинично отвърна той.

— Означава, че си пада по теб — поправи го Уести.

Лутър изсумтя неопределено, ала сърцето му затуптя по-бързо. Мисълта, че Хана си пада по него, беше вълнуваща — не можеше да го отрече. Беше красива, дори с грозната перука и очилата. Нещо повече — беше много приятна компания: умна, непредсказуема и с чувство за хумор. И дума не можеше да става обаче да се забърка с жена, която няма търпение да хукне към чужбина, за да се занимава с разузнаване. Знаеше точно каква жена му трябва и това със сигурност не беше Хана.

С крайчеца на окото си забеляза раздвижване и погледна към тоалетната. Ако не беше прекарал последния един час в компанията на Хана, сега изобщо нямаше да забележи жената, която виждаше пред себе си. Изглеждаше с около десет години по-възрастна, носеше безформена светлосиня рокля с дантели, огромни перлени обици и невзрачни обувки. Около лицето ѝ с очила се спускаше права кестенява коса.

Тя се запъти към тях и ги подмина. Дори се движеше по различен начин — походката ѝ не беше небрежна и самоуверена, както преди, а стегната и сдържана. Изглеждаше точно като монахините, които Лутър помнеше от Католическото училище. Ала после се сети за

предизвикателното ѝ белъо и — *О, Боже!* — едва събра мислите си отново.

Хана се бе запътила към фото кабината. Той я настигна и взе чантата от ръката ѝ.

— Уести напомни да си избереш име — предаде той. Пъхна петдоларова банкнота в отвора на кабината и дръпна завеската след нея. — Да е такава, че да се обърнеш, като го чуеш.

— Ясно ми е упражнението, лейтенант — отвърна тя с досада и натисна бутона за снимка. Вгледа се в цифровата версия на снимката върху екрана и искрено се изненада от странния си вид, преди да натисне бутона за разпечатване. Машината изплю лента със снимки. Тя я подаде на Лутър и излезе оттам.

— Е, коя си сега? — попита той, докато гледаше одобрително снимката.

— Майка ми се казваше Ребека. Няма как да не се обърна на това име.

— Фамилия? — Той извади писалка от джоба на ризата си.

— Линдстром — закачливо отвърна тя.

Той рязко вдигна поглед към нея.

— Ако сме с еднакво фамилно име, по-лесно ще минавам с теб през зони с ограничен достъп — заоправдава се тя. — Бих могла да бъда малката ти сестричка. — И му се усмихна невинно.

Лутър ѝ хвърли поглед, издаващ неособено братски помисли.

— Ребека Линдстром — повтори той. — Дата на раждане?

Тя избра рождените дата и месец на майка си, като запази своята година на раждане.

— Уести ще изпрати тези данни на своя човек. До два-три дни ще получим готовата шофьорска книжка.

В този момент се появи Уести и Лутър дискретно му подаде снимките и листчето с данните.

— Не сте ли гладни вече? — попита той.

— Няма ли сега да претърсим колата ми?

— Валентино каза да изчакаме, докато се стъмни. Оставена е в паркинг за конфискувани автомобили и иска да го направим незабелязано.

Стомахът ѝ се сви. Правило номер едно при опасност от залавяне беше никога да не се връщаш на местопрестъплението или както беше

в случая — при автомобила, замесен в престъплението. Но ако бележникът се намираше все още в колата ѝ, струваше си риска да го потърсят.

— Умирам от глад — призна тя. — Бих хапнала всичко, освен пиле, ориз или боб.

Лутър ѝ хвърли съчувстващ поглед.

— Явно само с това са те хранили там. Как ти звучат хамбургер и млечен шейк?

— Ето за това говорим! — радостно възкликна тя.

Той се усмихна, сложи ръка на гърба ѝ и я поведе към сектора за бързо хранене. После смутено премести ръката си. Някой беше накарал Лутър да се чувства уязвим, досети се Хана. За част от секундата се запита дали би могла да му помогне да се отпусне. Ала веднага отхвърли тази мисъл, беше безпредметно да опитва.

От три години правеше големи планове за себе си, които не включваха каквото и да било обвързване. Очакваше я живот, изпълнен с напрежение, блясък и... е, малко опасност. Този път нищо не биваше да попречи на плановете ѝ.

---

[1] Военноморски патрулен самолет, използван най-вече за разузнаване и действия срещу подводници. — Б.пр. ↑

[2] Liberty — свобода; justice — справедливост. — Б.пр. ↑

[3] Американските размери 8 и 10 отговарят на размер S. — Б.пр.

↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Военноморска база Куантико

22:34 ч.

— Искам да отида с него! — настоя Хана, когато Уести, целият в черно и с боя по лицето, излезе от пикапа. — Ами ако не може да открие ключа? — Беше оставила резервен ключ за колата в магнитна кутийка, залепена под единия калник.

— Ще счупи прозореца, ако трябва. Ти в никакъв случай няма да доближаваш колата! — непреклонно отсече Лутър. И той като Уести беше навлякъл черна тениска, но лицето му не беше боядисано. Връчи й чифт слушалки.

— Стой тук и се ослушвай. Ако чуеш или видиш нещо, само кажи името ми и аз ще дойда незабавно. Ще се намирам на петнайсетина метра от теб.

— Боже мой, не съм безпомощна! Поне ще получа ли оръжие?

В тъмнината трудно можеше да види изражението му.

— Съжалявам — каза Лутър. Тя не разбра дали съжалява, че се отнася с нея като с аматьор, или за това, че нима да й даде оръжие. — Пробвай слушалките.

Хана чукна с пръст микрофона.

— Проба, едно, две...

— Работи. Сега стой тихо. Веднага се връщаме.

Тя отпусна глава на облегалката и въздъхна. Не така си беше представяла претърсването. Ърни беше *неин* колега. Намирането на бележника беше *нейна* грижа, а не на Лутър или Уести.

Но трябваше да спазва инструкциите на Лутър, иначе можеше да изложи на опасност изпълнението на задачата. Затова остана на мястото си, чувствайки се ужасно в нелепата си рокля. Дантеленият сутиен й боцкаше, а главата й се потеше под перуката.

В името на дълга, Бог и родината, каза си Хана намръщено.

Бавеха се вече ужасно много, каквото и да правеха. Бяха решили само Уести да влезе в паркинга. Нейната кола се намираше някъде в

оградената с мрежа част, извън която имаше паркирани и други конфискувани и изоставени автомобили. Задачата на Лутър беше да пази периферията, докато Уести претърси колата и опита да намери скрития под таблото бележник.

Тя се послуша напрегнато. Прозорците на пикапа бяха спуснати, но се чуваше единствено цвърченето на щурците. От време на време подухваше вятър и през прозореца влизаше свеж въздух. Хана вдигна ръце, за да усети хладния полъх. За момент се изкуши от мисълта да махне перуката от главата си. В този момент полето се освети от фарове. Тя впери поглед нататък и щом видя, че автомобилът се приближава, почука с пръст микрофона.

— Внимавайте, момчета! Имаме компания. Прилича ми на... рутинна проверка от военна полиция.

— Прието — отвърна спокойно Лутър, но тя усети, че вече тича към нея. — Не мърдай оттам, идвам веднага.

Той скочи до нея на задната седалка точно когато белият седан бавно спря до пикапа им. За нейна огромна изненада, Лутър я стисна в любовна прегръдка. От патрулната кола излезе военен полицай и бавно се приближи към тях, осветявайки вътрешността на автомобила с фенерче. Хана и Лутър примигнаха на светлината, преструвайки се на ненадейно заловени любовници.

— Спрели сте в район със забранен достъп — каза жената полицай. Тя се приближи, за да освети отблизо кабината, но за щастие не успя да забележи слушалките, които Лутър предвидливо беше подритнал под предната седалка. Не успя да види и пистолети му, пъхнат между вратата и седалката.

— Много съжалявам, полицай — ухили се Лутър глуповато, — просто търсехме къде да се усамотим.

— Ами вземете си стая тогава! — грубо каза тя. — Може ли да видя личните ви документи?

Лутър въздъхна и започна да бърка в задния си джоб, а Хана се престори, че търси чантата си.

— О, не, забравила съм чантата си в клуба при Джейни! — проплака тя.

Жената полицай се намръщи неодобрително, докато разглеждаше документите на Лутър. Изражението ѝ едва доловимо се промени, когато забележа ранга му.

— Напуснете района, сър — предупреди тя.

— Да, полицай — отвърна той, докато се измъкваше от задната седалка, за да седне зад волана. — Няма ли да седнеш до мен, бибчо? — попита той Хана.

Тя се измъкна сковано от автомобила и седна отпред. Лутър запали мотора и помахна на полицайката, преди да потегли.

— Никога повече не ме наричай *бибчо*! — предупреди го Хана.

Той я погледна, ухилен.

— Искан да видя как ще се наежиш.

Когато се отдалечиха на безопасно разстояние от патрулната кола, Лутър изключи фаровете, намали и спря в една горичка. Протегна се за слушалките и опита да установи връзка.

— Уести, чуваш ли ме?

— Аз съм в задната част на паркинга, сър. Намерих автомобила. Дори не ми потрябва ключ. Тук няма нищо. Колата е изтърбушена.

Хана изстена, като си представи любимия си мустанг в това състояние.

— Погледнал ли е долу, до ръчната спирачка? — попита тя.

Лутър предаде въпроса ѝ.

— Прието, сър. И там няма нищо. Ако Валентино не е намерил бележника, значи жената на Обрадович го е направила.

— Прието. Трябва да тръгнеш в посока към нас. Не мога да се върна при теб, докато патрулната кола на военна полиция е наоколо.

— Тръгвам към вас — отговори Уести.

Лутър му обясни подробно къде са и само след няколко минути Уести вече отваряше предната врата на пикапа.

— О, извинете, госпожо — каза той, виждайки седналата отпред Хана.

— Чакай, ще се преместя.

— Не, не... Аз ще седна отзад — той се мушна бързо на задната седалка; беше тичал през полето и все още дишаше тежко. — Сега какво ще правим, сър?

Лутър запали мотора и се отправи към изхода.

— Ще се върнем във Вирджиния Бийч, друго не ни остава — каза той разочаровано.

— Ами копието в кабинета ми? — попита Хана.

— Валентино вече го е претърсил и не е успял да го намери, не помниш ли?

— Просто не е знаел къде да търси — отвърна Хана многозначително.

Лутър я погледна изненадано.

— Мислиш, че не са го намерили? — предположи той.

— Сигурна съм. И ако тази вечер отидем във Военновъздушна база Болинг, ще уредя да влезем в отдел „Анализи“ към Военно разузнаване и да го потърсим.

— Това не е много добра идея — обади се Уести от задната седалка, бършейки боята от лицето си с кърпа. — Мога да ти гарантирам, че сега някой седи и те чака да се появиш в кабинета си.

— Виж, наясно съм с опасностите точно колкото и вие — противопостави се тя. — Но няма аз да се появявам там, не е ли така? Никой няма да ме разпознае в този ми вид.

— Как предлагаш да влезем? — попита Лутър. Тонът му разкриваше, че идеята му допада точно толкова, колкото и на Уести.

— Не забравяйте, че директорът е мой кръстник. Ще го помоля да ни придружи.

Двамата мъже потънаха в дълбок размисъл.

— Валентино те предупреди да не се свързваш с никого от колегите си. Как да сме сигурни, че точно кръстникът ти не е Единака?

Добричкият, любвеобилен чичо Калев? Това беше абсурдна идея. Но Хана чувстваше, че двамата мъже са напълно прави. Моментът изобщо не беше подходящ да претърсват кабинета ѝ.

— Как тогава ще докажем вината на Лъвит? — попита тя.

— Колко от съдържанието на бележника си спомняш? — попита Лутър.

— Известна част. Мога да ви кажа точно какъв вид оръжие е било откраднато и откъде. Работата е там, че Ърни успя да свърже Лъвит с всички кражби. Доказа, че Лъвит е бил информиран за всяка една от мисиите на тюлените предварително, което му е давало възможност да пристига там преди тях.

— Можем да тръгнем отначало и да намерим всичко, до което се е добрал Ърни — предложи Лутър. — Имаме достъп до информация за мисиите в отдел „Специални операции“.

— Можем, да — съгласи се Хана. — Но няма да стане бързо. Колко време имаме до предварителното изслушване на делото на лейтенант Рено?

— Не знам. Първата му среща с адвокат от защитата е утре. Ще дойдеш с нас и в негово присъствие ще разкажеш всичко, което знаеш. Може да се стигне до отлагане на делото и така ще спечелим малко време.

— Ще бъде добре — каза Хана.

На портала намалиха и дружно затаиха дъх, докато морският офицер от охраната огледа автомобила им. За всеобщо облекчение, той ги пусна да минат.

Дали разочарована от неуспеха им да намерят бележника, или потисната от факта, че колата ѝ е разсипана, Хана седеше притихнала, изтощена до мозъка на костите си.

— Отпусни назад облегалката и дремни — предложи ѝ Лутър, като я видя, че сваля очилата си и разтърква очи.

Уести дръпна краката си, за да ѝ освободи място.

— Благодаря — тя свали назад облегалката, сви се на една страна и се престори, че спи. Чуваше единствено монотонния звук от гумите.

Малко по-късно дочу Лутър да шепне на Уести:

— Старши, удобно ли ще е всички да останем у вас известно време?

— Няма проблем.

— Предполагам, че къщата ви е все тъй празна, а?

— Да — глухо отвърна Лутър.

Хана наостри уши. Не разбираше някои моменти от разговора им.

— Не биваше да позволявате на Вероника да изнесе мебелите — каза Уести. — Всичко е купувала с ваши пари.

— Благодаря ти, че ми напомняш.

Някакво странно чувство премина през нея, докато подслушваше разговора им. Вероника. Значи е била права; Лутър е преживял раздяла съвсем наскоро. *Съпруга или приятелка?*, запита се тя, въпреки че всъщност нямаше значение, нали така...

Когато беше почувствала нужда да я прегърне, той го бе направил. Това беше мила постъпка и той щеше да го стори за всеки, нуждаещ се от малко повече увереност.

Двамата с Лутър не бяха заедно по романтични причини. Той беше защитник, който стоеше между нея и неизвестния, появил се от нищото Единак. Свързваше ги единствено взаимното им желание да накарат Лъвит да отговаря за престъпленията си.

* * *

Себастиан беше облечен в черно от глава до пети: черни ботуши, черен спортен панталон с ципове на джобовете, черна блуза с дълъг ръкав и черни ръкавици. Нямаше нужда от маскировъчна боя по лицето. Благодарение на мексиканския си корен имаше мургава кожа, а къдравата му коса беше черна като катран. Не се тревожеше, че двамата моряци, които минаха покрай него, залитайки, на път към асансьора, ще го забележат. След двадесет и две години като тюлен беше овладял до съвършенство изкуството да се слива със сянката.

Ала никога не го беше правил сам.

Този път обаче трябваше да го направи. Ако успееш да докажат, че Милър не се е самоубил, а Лъвит е поръчал да го убият, това можеше да наклони везните в полза на Ягуар.

За жалост точно Себастиан трябваше да наруши правилото, за да намери доказателството, което им трябваше. Входната врата на Милър беше залостена и отцепена от коридора с жълта полицейска лента. Нямаше как да влезе оттам.

Вратите на асансьора се затвориха и скриха от погледа му закъснелите посетители. Излезе от скривалището си и се покатери на парапета, който опасваше паркинга. Придърпа плътно ръкавиците си и погледна нагоре. Приживе Милър се беше радвал на гледка към океана от петия етаж. Входът към покрива на сградата беше затворен, така че единственият начин да влезе беше да се покатери по фасадата от балкон на балкон.

Молейки се четиридесетгодишното му тяло да не го предаде, Себастиан подскочи. Пръстите му се вкопчиха в железния парапет на първия балкон. Усети, че пръчките са ръждясали и няма да се изплъзне, после се вдигна на мускули и закачи коляното си за ръба. Движеше се напълно безшумно, за да не го усетят обитателите на стаята.

Когато най-после се прехвърли през парапета на петия стаж, пръстите му бяха изтръпнали, бицепсите му трепереха от напрежение, а тениската му беше мокра от пот.

Успя все пак! Приклезна до стъклената плъзгаща се врата, той извади миниатюрно фенерче от джоба си, за да огледа ключалката. Това, което видя, го накара да изтръпне. Нямахше да се наложи да изпробва уменията си с шперц върху нея. Резето беше срязано на две с трион.

Някой вече беше минал по същия път преди него.

Бръкна в другия си джоб и извади оттам компактен цифров фотоапарат за разузнаване. Апаратът работеше с инфрачервена светлина, а не със светкавица, която да го издаде. Бдителният патрул на военна полиция в базата „Дам Нек“ обикаляше пустите улици навън. Себастиан направи снимка на счупената ключалка, изправи се и отвори вратата.

Тежка завеса преграждаше входа. Дръпна я встрани и се озова в мрачна всекидневна. Блъсна го тежка миризма на гнило. Вътре беше тихо; през завесата долиташе единствено ритмичното бучене на океана.

Скован от напрежение, Себастиан включи фенерчето, за да огледа стаята. Насочи го към простите мебели — всичките собственост на флота, никакви лични допълнения. Милър очевидно беше изгубил повече от съпруга при развода си.

Лъчът на фенерчето се плъзна по бюрото срещу балкона. Петната по стената приковаха вниманието му. Стоеше неподвижно, вперил поглед в следите от засъхнала кръв и сиво вещество. Докато стигне до ранг помощник-капитан, се беше нагледал на ужасни неща, но това тук изглеждаше наистина гадно.

Според версията, Милър се беше застрелял в челото. За да се размаже мозъкът му по стената така, би трябвало да е седял на стола зад бюрото си с лице към балконската врата. От полицията бяха направили изявление, че Милър е оставил предсмъртно писмо. Ако то е било на бюрото, трябваше да е цялото в кръв.

Себастиан направи още няколко снимки на петната по стената и лепкавата повърхност на бюрото. Посегна и отвори едно чекмедже. С изключение на кутия деветмилиметрови куршуми, бюрото беше подозрително празно.

Хвърли последен поглед наоколо и се измъкна навън, за да прочисти дробовете си от зловонието. Прибра фенерчето и фотоапарата и погледна надолу. Районът около военните квартири беше абсолютно пуст.

Усети ореола на смъртта около себе си и кожата му настръхна. Вдигна поглед към звездите, за да потърси облекчение в утешителното им блещукане.

Най-голямата грешка, която човек може да направи, мислеше си Себастиан, е да живее като Милър — отчужден от семейството си, изцяло посветен на тюлените. Животът беше много повече от това. Ако Бог беше милостив, Себастиан много скоро щеше да усети радостта да има свое семейство и да стане баща.

Ала преди това трябваше да спечели сърцето на Лийла Езар.

Американката от турски произход и той имаха споразумение. Тя се беше появила в живота му миналата пролет, променяйки всичко. За пръв път той видя за себе си бъдеще, каквото никога не си бе представял — живот, различен от всекидневието му на тюлен, като съпруг и баща.

Ала Лийла, чийто съпруг я беше напуснал и оставил разорена, не искаше от Себастиан нищо друго, освен бебе. Беше на трийсет и осем и биологичният ѝ часовник тиктакаше неумолимо. В крайна сметка Себастиан се беше съгласил да ѝ даде бебето, което тя толкова искаше, в замяна на удоволствието от компанията ѝ веднъж месечно.

Само че това нямаше да му е достатъчно. Точно в този момент, когато усети колко преходно нещо е животът, той реши да направи всичко възможно да промени намерението на Лийла.

За целта трябваше да наруши равновесието в спокойното ѝ всекидневие. Щеше да е ужасно разгневена и той се усмихна само при мисълта за това. В гнева си беше толкова страстна, колкото и в леглото.

Луната се скри зад един облак и той праметна крак през парапета, за да повтори опасното катерене — този път спускане надолу.

ПЕТА ГЛАВА

Вирджиния Бийм, Вирджиния

22 септември, 3:14 ч.

Хана се обърна по гръб и въздъхна. Явно вътрешният ѝ часовник беше объркан от будуването нощем в килията в Сантяго, за да наблюдава пазачите. Май нямаше значение, че леглото за гости на Уести е хиляда пъти по-удобно от твърдата койка в испанската крепост. Собственоръчно гравираната от Уести лицева дъска и самото легло заемаха по-голямата част от стаята за гости, сгушена под стряхата на подобната на бунгало къща от 40-те години на XX век.

Варосаната в бяло къща изглеждаше приятна и удобна. Имаше си веранда, капандури и дори черен лабрадор ритрийвър на име Джеси. Не съществуваше причина за безсънието на Хана. Беше направо изтощена.

Ала всеки път, когато затвореше очи, я връхлитаха спомените от последните три седмици. Веселият смях на Ърни отекваше в главата ѝ и сърцето ѝ се свиваше болка отново и отново при мисълта, че никога повече няма да го види. От последвалия смъртта му хаос не ѝ беше останало време да усети колко ѝ липсва. Сега обаче мъката се стовари върху нея изведнъж, напомняйки ѝ за ужасната загуба на родителите ѝ отпреди три години.

Ърни беше много повече от колега. Той ѝ беше като втори баща — също като чичо Калейб; беше я взел под крилото си, докато свикне с порядките във Военното разузнаване. Всяка сутрин пиеха кафе и обсъждаха световните проблеми. Ърни носеше изрезки от хумористичната страница на вестника и ги закачаше на нейното табло за съобщения. Всеки път, когато Хана вдигнеше поглед от поредния скучен доклад, поредната изрезка неизменно я караше да се усмихва.

Нямаше никаква представа, че е бил толкова близо до изобличаването на Лъвит. Когато го видя за последно, той очакваше с нетърпение предстоящата си „отпуска“. Сигурно тогава е успял да се

приблужи толкова близо до истината за вината на Лъвит. Нищо чудно да е разбрал и къде крие откраднатото оръжие.

Хана намести възглавницата си и се замисли. След като не намериха бележника на Ърни в колата ѝ и след като не беше безопасно да ходят в отдел „Анализи“ към Военното разузнаване точно сега, дали не трябваше да отидат там, където Ърни е бил преди смъртта си, по време на така наречената си отпуска? Може би така щяха да намерят отговор на въпроса защо Ърни е представлявал заплаха за Лъвит.

Отметна завивките, нетърпелива да сподели размишленията си с Лутър. Чу го да слиза в кухнята веднага след като Уести се прибра в стаята си. Мъжете се редуваха да стоят на пост.

Погледна към огромната си тениска. Докато пазаруваше, никой от двамата не се беше сетил, че ще ѝ трябва пижама. Уести беше изровил отнякъде стара своя тениска с емблема на „Харли Дейвидсън“ и някакви спортни гащета. Хана сметна, че изглежда сравнително прилично, и се запъти надолу по скърцащите стълби.

Лутър почистваше оръжието си на масата. Зоркият му поглед сякаш се удари в нея и отскочи встрани. Помежду им припламна искра.

— Влез — покани я той с мекия си баритон. — Тъкмо вършех малко домакинска работа.

Тя се приближи до масата и погледна към разглобеното оръжие. Частите бяха сложени върху кърпа, за да не цапат покривката с оръжейно масло.

— Наистина ли предпочиташ „МР-5“^[1] пред пистолет? — попита тя и седна срещу него на масата.

Той я погледна остро.

— Разбираш ли от огнестрелно оръжие?

— Естествено. Това беше част от обучението ми.

— ЦРУ? — предположи той и я погледна, за да ви, дали е познал. — Пистолетите са за ченгета. Тюлени предпочитат автомати. Зареждат се по-рядко и са по-мощни. Точно каквото ни трябва.

— Но Уести стреля със „ЗИГ Зауер“.

— Не и по време на акция. Той е най-точният ни стрелец. Използва автоматична пушка „Ремингтън 701“.

Хана кимна.

— А ти предпочиташ „МР-5“.

Очите му блеснаха от възторг.

— Разглобявала ли си някога такъв?

— Не — призна тя. — За оперативните агенти е препоръчително да носят пистолети. Кривят се по-лесно заради размера.

— Обзалагам се, че и ти си много точен стрелец — усмихна се той. Тя сви рамене. — Има ли нещо, което не умееш да правиш?

Хана подпря брадичка с ръка и се замисли.

— Не мога да спя — призна искрено.

Усмивката му помръкна. Започна да изучава лицето ѝ и откри всички признаци на стрес и изтощение, които тя нямаше сили да скрие.

— Много тюлени имат проблем със съня — сподели той.

— А ти?

Лутър сведе поглед; демоните му често изплуваха на повърхността и очите ги издаваха.

— Понякога. Особено след някое неприятно стечение на обстоятелствата.

Тя разбра и това, което той не каза с думи, и усети какво му коства, когато нещата не се случват така, както ги е планирал.

— Например, когато уби онези мъже заради мен.

— Казах вече, че нямам угризения. — Той продължи да лъска калъфа на оръжието. — А ти? — Вдигна глава и я погледна загрижено.

Хана си припомни ужасяващите конвулсии на генерала, когато се бореше за въздух, и усети внезапно желание да заплаче.

— Ще се оправя — отвърна бързо.

Спокойният му поглед ѝ подежда окуражително и тя продължи с пресъхнала уста:

— Тежи ми най-много това, че Ърни е мъртъв. Беше страхотен човек. Не заслужаваше да умре, независимо колко важно е било за Лъвит да не го разобличат.

— Явно е било много важно — отвърна Лутър и стисни зъби.

— Хрумна ми, че можем да проследим къде за последно е бил Ърни и какво точно е правил — сподели Хана споходилото я прозрение. — Не знам дали си го проумял, но Валентино няма да ти съдейства да вкараш Лъвит зад решетките, докато не залови Единака. Затова и ФБР не разследват смъртта на Ърни, поне не публично. Някакви хора в костюми дойдоха и разчистиха кабинета му, но не съм сигурна кои бяха — намръщено допълни тя.

Лутър пусна парцала, който държеше, облегна се и скръсти ръце. Бицепсите му изпъкнаха под гладката, загоряла кожа. Хана преглътна, като се сети колко нежно я бяха прегръщали тези ръце.

— Първо ще прегледаме архива на отдел „Специални операции“ — реши Лутър. — Ако успеем да сглобим цялата информация от разследването на Ърни, няма да се наложи да проследяваме последното му местопребиваване. Ако не успеем — чак тогава ще припомним до това. Ти какво знаеш до този момент?

— Не много. Знам само, че е бил уж на „почивка“ в някакво място на име *Нордърн Нек*, на три часа от Вашингтон. Колата му е открита до Сабина, Вирджиния. Избутали са го от път. — Тя примигна, за да отпъди образа на Ърни, смачкан между седалката и волана.

— Ако се наложи, ще отидем и до „Нордърн Нек“ — съгласи се Лутър. — Знаем къде се намира.

Хана кимна. Погледите им се срещнаха. Известно време мълчаха. Хана първа отмести поглед; очите ѝ отново бяха привлечени от мускулестите му ръце.

— Защо нямаш татуировки? — попита тя, любопитна да научи нещо повече за него. — Мислех, че всички от флота сте татуирани.

— Имам две — сподели той.

В очите му проблеснаха шеговити пламъчета — като светулки в нощта.

Тя се ококори.

— Две? — попита невярващо. — Къде са?

Той сви рамене:

— Навъртай се наоколо достатъчно дълго и може сама да разбереш.

Сърцето ѝ заби ускорено от усещането за близост помежду им.

— Откъде си? — попита тя. — Не усещам акцент в говора ти. Звучиш като възпитаник на Харвард.

— Бях приет в Харвард — призна той; в гласа му нямаше и следа от надменност. — Но избрах Лесотехническия университет в Тексас.

— Само не ми казвай, че си тексасец! — изненада се тя.

— Точно такъв съм всъщност. Роден и израсъл в Тексас.

— *Точно такъв съм всъщност...* — повтори след него тя, имитирайки подигравателно безупречния му говор.

— Майка ми е преподавател по английски език в университета в Хюстън. Възпита ни да говорим така — без акцент, без жаргон или ругатни. Дяволски скучен съм — като комат бял хляб! — пошегува се той със себе си.

— Това току-що си беше ругатня — отбеляза тя. — И изобщо не си скучен, ако искаш да знаеш. — Даже напротив, беше удивително интересна личност. Човек, очевидно роден със сребърна лъжичка в устата, избрал обаче да спасява света — доста тежко и рисковано занимание.

— Нали чуваш как говори Уести — добави той. — Ей така би трябвало да говоря и аз.

Хана се огледа.

— Не виждам майка ти наоколо.

Той почука с пръст по челото си.

— Тук е. Всеки път, когато ми куца граматиката, тя ми изнася лекция.

Хана се засмя, развеселена от проблемите му.

— А къде е била майка ти, когато си правил татуировките си? — повдигна вежди тя.

— Знаех си, че пак ще се върнеш на това.

— Като питбул съм. Брат ми може да потвърди колко съм упорита.

— Значи трябва да се научиш на малко търпение — отвърна Лутър. В очите му се четеше предпазливост, сякаш близостта помежду им започваше да го плаши.

— Беше ли женен за Вероника?

О, боже, сама не можа да повярва, че току-що го е изрекла!

Лутър я погледна. Очите му имаха цвят на тъмносин мрамор.

— Добре си отваряш ушите, а?

— Казах ти, че не мога да спя — тя отмести поглед.

— Беше ми годеница — призна той изненадващо.

— Какво се случи? — осмели се да попита тя.

— Не бяхме един за друг — простичко каза той. — Наречи ме старомоден, но от една връзка очаквам вярност.

— Разбира се. — Не можеше да си представи, че някоя жена би имала желание да изневери на Лутър. Ала думите „един за друг“ й

припомниха, че самата тя също не става за съпруга. Бутна назад стола си с намерението да дремне малко, преди да съмне.

— По-добре да се опитам да поспя.

Той потърси погледа ѝ, успокоявайки я:

— Тук е безопасно. Уести и аз няма да позволим да ти се случи каквото и да било.

Хана се усмихна на искрената му увереност.

— Моите герои! — въздъхна тя с ръка на сърцето и се запъти към стаята си.

Лутър се ухили зад гърба ѝ.

Минута по-късно, когато се пъкна между чаршафите и се заслуша в спокойното хъркане на Уести от съседната стая, тя се замисли. Излиза, че е бил сгоден! Една раздяла заради изневяра малко преди сватбата би накарала всеки мъж да се страхува от ново обвързване. Така че, въпреки приятното вълнение, което изпитваше в неговата компания, той едва ли щеше да се отпусне достатъчно, което значеше, че няма да ѝ се удаде възможност да види къде точно са татуировките му.

Много неприятна работа.

Военноморски медицински център Портсмут, Вирджиния

22 септември, 6:42 ч.

Вратите на асансьора се затвориха след току-що качилите се в него майка и дъщеря. Хелън Рено посегна към ръката на Малъри. Малъри я хвана и долепи рамо до нейното. На четиринадесет, тя вече бе по-висока от майка си.

Хелън усети, че ръката на дъщеря ѝ трепери, стиснала собствената ѝ лепкава длан. Изобщо не трябваше да са тук. Преди четири дни бяха арестували Гейб и оттогава не им бяха позволявали свиждане. Доктор Шейфър го лекуваше от около месец — откакто го бяха евакуирали от Южна Корея по здравословни причини. Той им помогна, когато им съобщиха да дойдат и да отведат вкъщи бащата и съпруга, отдавна обявен за мъртъв.

В четири часа тази сутрин доктор Шейфър беше събудил Хелън по телефона. Каза ѝ, че в момента Гейб е при него, във Военноморската болница в Портсмут, и че ако иска да го види, ще

трябва да побърза, за да може да си тръгне, преди да е дошла охраната. На Хелън ѝ бе отнело не повече от минута да измие зъбите си и да прокара гребен през дългата си руса коса. Когато отиде да събуди дъщеря си, намери Малъри в кухнята, готова за излизане с две опаковки пълнозърнеста закуска от килера в ръка.

— Хайде да тръгваме! — беше ѝ казала Мал.

Очевидно Хелън не бе единствената, която не може да спи напоследък.

Вратите на асансьора се плъзнаха встрани с предупредителен звън. Хелън и Малъри предпазливо огледаха коридора на психиатричното отделение. Изглеждаше пуст. Притичаха бързо към стая 314, където по думите на доктор Шейфър, Гейб беше приет за медицински изследвания.

Вратата на стаята беше леко открената. Хелън я бутна и двете с Малъри се промъкнаха вътре. Небето розовееше зад дръпнатите завеси. Доктор Шейфър вдигна поглед от някакъв апарат, свързан с кабели към главата на Гейб, който лежеше със затворени очи. Хелън си пое въздух и той ги отвори. Погледна тревожно, свикнал да е непрекъснато нащрек в очакване на най-лошото след жестокостите, преживени в Северна Корея в продължение на цяла година.

Беше видимо изненадан от появата им.

— Хелън, Мал!

Опита се да се изправи. Измърмори нещо, издърпа нетърпеливо кабелите от челото и гърдите си и ги захвърли встрани. Измъкна се от леглото и разпери ръце към тях.

Двете се втурнаха да го прегърнат. *Бъди силна!*, заповяда си Хелън. *Бъди като Малъри.*

Ала Малъри беше заровила лице в рамото на Гейб и не можеше да вдигне поглед. Като я видя толкова разстроена, Хелън просто не успя да сдържи сълзите си. Притисна се в до болка познатото тяло на съпруга си и от очите ѝ бликнаха сълзи.

— Стига, момичета! — сгълча ги Гейб. — Не е чак толкова зле.

— Липсваш ни — задавено призна Хелън.

— И вие ми липсвате.

— Не мога да проумея защо не ни позволяват да те виждаме.

— Просто така процедурат във флота, скъпа. Не позволяват посещения, докато траят медицинските изследвания. Е, доктор

Шейфър знае, че не съм опасен, нали така?

Хелън през сълзи видя изпълнената със съчувствие усмивка на доктор Шейфър. Той прекоси стаята и се залови да пише нещо на бюрото, за да остави Гейб и семейството му поне за малко насаме.

— Какво ще стане оттук нататък, Гейб? — прошепна Хелън.

Не беше честно новооткритото ѝ щастие да бъде застрашено по независещи от нея причини. Гейб беше обвинен, че в пристъп на параноя е убил двама невинни моряци. Ала Хелън беше свидетел на ужасния инцидент на борда на „Нор’ийстър“, който можеше да завърши трагично за всички. Нищо невинно нямаше в начина, по който третият моряк беше метнал на рамо противотанкова пушка с явното намерение да взриви кораба.

Хелън бе стреляла по него с пистолета, който Гейб беше оставил вкъщи. Не успя обаче да го улучи смъртоносно и ако Гейб не го беше прострелял още два пъти, корабът щеше да хвъркне във въздуха заедно с всички на борда.

Заслужаваше медал за храброст, а не това!

— Слушайте ме добре. И двете! — помоли ги той, и обхвана с шепи лицата им. — Нищо лошо няма да ми се случи. Всичко ще свърши съвсем скоро. Просто е станало голямо недоразумение и моите момчета работят по въпроса. Ще съм си вкъщи, преди дори да усетите, че ме е нямало.

В някои моменти преди време Хелън предпочиташе да го няма. Но това беше, преди той да попадне в плен, когато за него беше по-важно да е командир на взвод, отколкото съпруг, когато беше по-скоро безчувствена машина, отколкото човек. А сега не можеше да се нарадва на нежната подкрепа в грейналите му златистозелени очи и в твърдата решителност, която изопна в миг чертите му. Би дала всичко, за да се върне вкъщи жив и здрав.

— Имам среща с адвоката си днес — добави той. — Момчетата до един стоят зад мен. Няма за какво да се тревожим!

След още няколко изречения, изпълнени с оптимизъм, той успя да накара и двете да се усмихнат. Пошегува се, че в болницата готвят по-лошо дори от Хелън. Целуна я бавно и нежно пред очите на Мальри. И точно когато Хелън започна да чувства, че всичко ще се нареди както трябва, двама униформени мъже от охраната нахлуха, ядосани, в стаята.

— На този човек не му е позволено свиждане! — кресна помладият от тях, насочил пръст срещу доктор Шейфър.

— О, така ли? Нямах представа — меко отвърна докторът.

— Навън! — излая пазачът срещу Хелън и Малъри.

— За бога, Ленърд, дай им минутка! — изръмжа по-възрастният, докато Хелън с неохота се измъкваше от сключените около нея ръце на Гейб.

Двете с Малъри се отправиха към вратата; единствено изпълненият с нежност поглед на Гейб попречи на сълзите им да рукнат отново.

— Обичам ви, момичета! — извика след тях той и им прати въздушна целувка.

Хелън я улови и я притисна до сърцето си. Малъри хвана ръката ѝ и двете тръгнаха да се прибират обратно в пустата къща.

Военноморска база „Оушиана“, сградата на Военна прокуратура

22 септември, 8:10 ч.

Адвокатът на Ягуар се оказа жена към трийсетте, капитан трети ранг с неголям опит като военен прокурор. Капитан Кърю носеше кестенявата си коса на раздърпан кок, а суровото изражение на лицето ѝ с нищичко не помагаше нито на Лутър, нито на момчетата да се отпуснат.

Следобедното слънце се процеждаше през полуспуснатите щори в кабинета ѝ и вътре беше топло и задушно. Шестима тюлени седяха един до друг от едната страна на дълга маса, капитан Кърю седеше срещу тях, по средата, а Хана заемаше стола отляво на Лутър в края на масата.

Ягуар седеше точно срещу адвоката си, заобиколен от момчетата от взвода. Облечен в бялата си парадна униформа, той по нищо не приличаше на побъркан военнопленник, какъвто Лъвит се беше опитал да го изкара. Няколкото реда нашивки отпред над джоба му показваха големия брой мисии, в които бе участвал, откакто служеше във флота — осем години преди да стане офицер. Решителността в златистокафявите очи на Ягуар и напрежението, изписано върху

острите черти на лицето му, породиха у Лутър възхищение към този забележителен човек.

Капитан Кърю хапеше долната си устна, докато обмисляше как да започне.

— Не ме разбирайте погрешно, господа — каза тя и в лешниковите ѝ очи се прочете тревога. — Фактът, че показанията на всички ви са почти еднакви, е много благоприятен. До един посочвате, че двамата моряци са скочили през борда, за да не бъдат арестувани, но без доказателства относно мотивите за това, опираме само до вашата дума срещу тази на командир Лъвит, а честно казано, това няма да е достатъчно, за да спечелим делото.

Тревожният ѝ поглед се спря върху помощник-капитана. Той беше оставил снимки, които евентуално можеха да докажат, че Милър всъщност е бил убит, вероятно защото е знаел прекалено много.

— Що се отнася до обстоятелствата около смъртта на Милър — тя си пое рязко въздух при мисълта за уликите от снимките, — ако това дело стигне до военен съд, ще направя всичко, което е по силите ми, за да докажа невинността на лейтенант Рено. На този етап обаче всичко това изглежда прекалено провокативно, за да бъде представено като доказателство на предварителното изслушване.

Погледът ѝ се плъзна към края на масата, където седеше Хана с перука и очила. В стаята беше горещо; сигурно се задушаваше в лилавия си полиестерен костюм с огромни перлени копчета. Според Лутър обаче тя изглеждаше спокойна, интелигентна и особено привлекателна дори в нелепата си маскировка.

— От друга страна — добави капитан Кърю, — показанията на мис Линдстром биха могли да наклонят везните в полза на лейтенант Рено, ако успеете да намерите доказателства, с които да ги подкрепите — обърна се тя към Хана.

Хана беше представена като Ребека Линдстром, с уговорката, че името е псевдоним. От защитата на Ягуара бяха наясно, че колегата на Хана е бил убит, докато се е ровел в делата на Лъвит. Ала бележките му, подробно описващи престъпленията, бяха попаднали в ръцете на Единака — човекът, който стоеше зад гърба на Лъвит в контрабандата на оръжие.

— Ако успеем да издействаме отлагане на делото — обърна се към адвокатката Лутър, — спечеленото време ще ни бъде от полза.

Веднага щом ФБР арестуват Единака, заниманията на Лъвит няма как да не излязат наяве.

Капитан Кърю си отбеляза нещо върху листче хартия пред себе си.

— Ще опитам, лейтенант, но не гарантирам, че ще бъде взето под внимание. Някой дърпа конците от по-високо и прави всичко възможно на това дело да се даде ход колкото може по-бързо — добави тя и присви устни неодобрително.

Мъжете се спогледаха мрачно. Лъвит имаше приятели на високи постове. Те правеха всичко възможно името му да не се замесва в скандал, за да запазят неопетнен авторитета на военноморския флот.

Капитан Кърю започна да събира книжата си.

— Ако не успеем да отложим делото, господа, ще се срещнем отново в понеделник в осем часа, преди предварителното изслушване. Тогава всеки от вас трябва да изложи същите показания, които чух днес — тя поглед на отчаяно към Лутър и Хана. — Ако намерите нещо, което би навредило на репутацията на Лъвит дори косвено, моля ви, уведовете ме незабавно. Имате визитката ми.

Тя се изправи; заедно с нея и шестимата мъже станаха почтително на крака. Пожелаха ѝ успешен ден и се заслушаха в потракването на токчетата ѝ по линолеума, докато се отдалечаваше.

Секунди след това двама военни се появиха в кабинета, за да отведат Ягуар обратно в ареста. Със свит на топка стомах Лутър ги наблюдаваше как закопчават белезниците около китките на приятеля му. Ягуар не свали поглед от взвода си, докато не го изведоха от кабинета.

Когато вратата хлопна след тях, мъжете се обърнаха безмълвно към Лутър и помощник-капитана, за да чуят инструкциите им.

Лутър проговори пръв:

— Двамата с мис Гиъри ще отидем в отдел „Специални операции“ довечера, за да прегледаме архива им — довери им той и се обърна към Себастиан: — Ще съм ти благодарен, ако говориш с охраната на отдела и уредиш да я пуснат да влезе с мен.

— Да, сър — отвърна Себастиан без колебание.

— Ще направим всичко възможно, за да спасим Ягуара от затвора, момчета — каза Хана и погледна уверено към Вини и Мечока.

Лутър усети колко много я харесва точно в този момент. Сякаш вече не помнеше нищо от преживяното неотдавна. Беше мъжко момиче, смела и непоколебима в намерението си да намери справедливост. Толкова много си приличаха по това. Бързо пропъди мисълта от главата си.

— Хайде да тръгваме! — каза той и я поведе към изхода.

Докато излизаха през двойната врата на Военна прокуратура заедно с Уести плътно зад тях, Лутър бързо огледа паркинга. Хана беше най-добрият им шанс да открият липсващото доказателство, за да докажат измяната на Лъвит. Молеше се Лъвит да не разбере, че тя е жива и им помага, защото щеше да направи всичко възможно да ѝ затвори устата.

Лутър тъкмо беше започнал да свиква с присъствието ѝ.

Военноморска база „Дам Нек“

22 септември, 23:03 ч.

Да вкара Хана в сградата на отдел „Специални операции“ в единадесет вечерта се оказа невероятно лесно за Лутър. Помощник-капитанът беше инструктирал дежурния от охраната да осигури достъп до сградата на жената, придружаваща лейтенант Линдстром, без да е необходимо да се легитимира.

Беше късно през нощта; в сградата нямаше никой, с изключение на дежурния офицер — млад мичман, наскоро постъпил в 12-и отряд на тюлените. Той чевръсто отдаде чест на Лутър и го пропусна, без да си направи труда да задържи оръжието му, когато алармата се включи.

Лутър носеше пистолета на Уести; не че възнамеряваше да го използва — сградата беше изключително добре охранявана. Уести, от своя страна, беше въоръжен с автомата на Лутър — „MP-5“ — и наблюдаваше входа, заел удобна позиция на паркинга.

— Оттук. — Лутър насочи Хана по пустия коридор. Дебелият килим заглушаваше стъпките им. Той потрепери от студ. Климатичната инсталация работеше и в сравнение с температурата навън, вътре беше доста студено. В края на коридора светеше и Лутър забави крачка, завладян от лошо предчувствие. Явно някой все още работеше в близост до стаята на архива, а единствената жива душа, която имаше навика да остава до късно беше секретарката на командира —

Вероника. Направа не беше за вярване. По дяволите! Той тихо изруга и спря. Хана го погледна изненадано.

— Какво става? — попита тя.

— Налага се да се върнем.

— Защо?

Ала вече беше твърде късно. От стаята се чу скърцане на стол и насреща им се появи Вероника, любопитна да разбере кой шепне в коридора. Гледаше изненадано ту единия, ту другия.

— Какво търсиш тук? — попита тя Лутър и хвърли презрителен поглед към облеклото на Хана. Лутър стисна зъби.

— Имаме работа в архива — заяви той и рязко кимна към стаята.

Вероника намръщи красивото си лице и го изгледа недоверчиво.

— Сериозно? — каза тя подигравателно. — Приятелката ти предполагам, има разрешение за достъп до секретна информация.

— Да, имам — спокойно отвърна Хана.

— Не носи със себе си картата си за достъп — намеси се Лутър. — Затова ще използваме моята.

— Направо ти повярвах — каза Вероника с усмивка, но подсказваше, че смята да се държи като абсолютна кучка.

— Казвам ти, че има право на достъп! — настоя Лутър.

— Няма как да влезе, ако не е в системата — продължи за упорства Вероника, а тъмните ѝ очи хвърляха искри.

— Тази система ли? — Хана посочи скенера за пръстови отпечатъци до вратата на архива. — Зависи дали е синхронизирана с централната база данни. — Приблужи се, въведе кода си за достъп и притисна десния си палец върху екрана. Системата разпозна отпечатъка ѝ и изиска карта за достъп. — Та както каза Лутър, не нося картата си, но системата ме разпознава — тя погледна остро Вероника.

Лутър постави собствения си палец върху екрана, докато Вероника го наблюдаваше с присвити очи, пъкна картата си и ключалката изщрака. Той бутна Хана навътре в стаята, преди бившата му годеница да успее да реагира.

— Винаги ли работи до толкова късно? — попита Хана, когато Лутър светна лампата. Меката халогенна светлина примигна и освети подредените в редици шкафове за документи.

— Само когато смята да се прибира с дежурния от охраната.

Хана му отправи поглед, изпълнен с разбиране и нежност.

— Четиридесет и осем шкафа с документи. — Преброи Лутър, отклонявайки вниманието ѝ от него към задачата, която им предстоеше. — И два компютъра.

— Имаш ли достъп до тези компютри? — попита Хана.

— Всички офицери на редовна служба имат.

— Тогава да започваме; нека първо открием някакъв ясен списък на откраднатите оръжия. Не може да няма такъв списък в някой от уебсайтовете на флота. После ще потърсим в него една по една всички мисии, в които е участвал Лъвит, включително и тези, за които само е знаел. Ако името му се среща по-често от това, на който и да е друг командир, ще имаме поне някаква косвено доказателство. Аз ще ровя в картотекираните файлове.

Лутър седна пред единия компютър и го включи. Хана застана с лице към шкафовете и отвори първото чекмедже.

— Значи това е Вероника — безизразно каза тя.

— Да.

— Хубава е — призна Хана.

Той втречено гледаше пясъчния часовник върху монитора.

— Мислиш ли? — изкушаваше се да каже, че самата тя е доста по-хубава, но какъв беше смисълът? — Да видим сега какво имаме тук — произнесе на глас, когато екранът светна, а мислите си запази за себе си. Отваряше файл след файл, а Хана прелистваше папка след папка.

Търсеха усилено каквато и да било информация, която да свърже името на Лъвит с оръжието, крадено от складове, военни кораби и летища по цял свят.

Вероника захвърли настрана документа, който редактираше, неспособна да се концентрира върху него. Мисълта за Лутър и онази повлекана в стаята на архива я вбесяваше. Какво толкова правеха там? Наистина ли беше свързано с работа или Лутър вече си имаше някоя, толкова скоро след като я изхвърли от живота си? Ако беше така, то вкусът му към жените бе претърпял коренна промяна.

Която и да беше тази жена, тя имаше достъп до информация, до каквато Вероника нямаше, и това не ѝ даваше мира. След шест години работа като държавен служител в отдел „Специални операции“ беше

редно и да получи достъп до архива. Не че нещо се случваше без нейно знание. Имаше си свои начини да накара мъжете да говорят.

Например Джеймс, служителят от охраната, я беше научил как да установи нечия самоличност по пръстовите отпечатащи. Тогава защо трябваше да седи и да се чуди коя е тази жена, когато можеше просто да въведе един код и да разбере.

Беше си записала процедурата върху листче, оставено някъде в бюрото ѝ. А, ето къде е!

Прекоси коридора, въведе в скенера за отпечатащи кода, който Джеймс беше използвал, и зачака. Устройството изпиука и започна да изписва на екрана едно след друго имена в обратна последователност. Името на Лутър бе най-отгоре, под него беше записана Хана Гиъри заедно с дата на издаване на разрешително за достъп и месторабота.

Вероника се загледа в името; странно защо, но ѝ звучеше познато и тя се зачуди откъде. *Гиъри, Гиъри, Военно разузнаване*. Изтри информацията от екрана, върна се на бюрото и загриза края на молива си.

Гиъри не беше ли аналитичката, която бе открила информация, уличаваща командир Лъвит в престъпление? И не беше ли изчезнала точно когато е трябвало да предаде въпросните сведения на полицията в Куантико?

Гледай ти...

Очевидно не беше изчезнала все пак. Или пък вече я бяха открили. Как ли щеше да се изненада стария Еди Лъвит, ако разбереше, че жената все още представлява заплаха за репутацията му?

Горкичкият, бяха го преместили от отдел „Специални операции“ на някаква административна длъжност в базата в Оушиана. Освен това последния път, когато бяха заедно, ѝ беше доверил, че и бракът му е доста разклатен. Определено заслужаваше да научи, че Лутър и тази особа Хана заговорничат срещу него. Нямах ли да ѝ бъде признателен, че го е предупредила?

Последния път от признателност ѝ беше купил гривна!

Вероника лепна на лицето си широка самодоволна усмивка и се запъти да потърси някоя по-уединена стая. Не ѝ пукаше какво може да причини на Лутър с намесата си. Беше развалил годеча им и заслужаваше да страда.

* * *

Едуард Львит остави обратно телефонната слушалка с треперещи ръце. Отиде до кухненската мивка, наплиска лицето си с вода, стараяйки се да бъде тих, за да не събуди жена си.

Господи, вечно ли щеше да продължава това? При последния им контакт Единака го бе уверил, че откритията на Ърнест Форестър няма да доведат доникъде. Кабинетът му бил разчистен, а за колежката му се били погрижили добре. Нямало нужда Еди да се намесва.

Ако всичко беше точно така, защо тогава Хана Гиъри си пъхаше носа в архива на отдел „Специални операции“? Не че щеше да открие каквото и да било. Львит беше проверил абсолютно цялата информация там в папките и в картотеката до файловете в компютрите, за да е сигурен, че името му не може да бъде свързано с нито една от кражбите на оръжие.

Само това му липсваше сега — някаква аналитичка от разузнаването да цъфне в последната минута с информация, доказваща вината му.

Проклет да е Единака, задето изобщо го беше забъркал в цялата тази работа!

Мъжът захвърли кърпата и се промъкна на пръсти в дневната, където беше изритан да спи на дивана.

Единака — който и да беше той — знаеше достатъчно от миналото на Еди, за да го изнудва. Еди бе продавал поверителна информация на руснаците по време на Студената война — много важно! Не беше нищо съществено. Но ако истината излезеше наяве, с кариерата му щеше да е свършено. Затова се беше съгласил да краде и да укрива оръжие в полза на Единака — в замяна на неговото мълчание.

Уговорката им работеше без засечки до момента, в който някакъв служител от Военно разузнаване не започна да души около склада на Еди. Наложил се да се отърве от него, преди да го е изобличил.

Бърза катастрофа с неизвестен извършител някъде в провинцията се оказа най-доброто решение. Само че Единака изобщо не беше доволен — смяташе, че това е огромна грешка. Обявил, че се оттегля, което явно значеше, че прекратява уговорката им.

Слава богу, помисли си Еди тогава и незабавно насочи всичките си усилия да елиминира всеки, който има дори смътна представа за заниманията му.

Ягуар, който трябваше да загине в онзи склад в Северна Корея още миналата година, беше най-голямата грижа на Еди. Също като котка с девет живота, Ягуар му се изплъзна отново и за втори път осуети собствената си смърт, планирана като трагичен инцидент в морето.

Убийството на Милър стана по-лесно.

Провалът му с Ягуар беше в центъра на общественото внимание в момента и единствено амнезията на Ягуар и собственият му ранг предпазваха Львит от скандал. Тази Хана Гиъри застрашаваше надеждите му да продължи кариерата си.

С подгизнала от пот тениска, Еди посегна към лаптопа си. Чукна по клавиатурата, за да го включи, и се замисли. Какво всъщност правеше? Наистина ли искаше да занимава Единака с нещо, което можеше и сам да свърши?

Затвори решително лаптопа.

Не, само това му липсваше — да покани Единака обратно в живота си.

Можеше и сам да се справи с Хана Гиъри.

После щеше да поръча на зет си — шерифа на Сабина — да изхвърли всичкото останало оръжие на дъното на река Рапаханок. Да ръждясва там; на Еди му беше все едно.

Сега най-много искаше да си върне стария живот — такъв, какъвто си беше, преди Единака да се появи в него.

---

[1] Модел автомат на Хеклер и Кох, един от най-разпространените и широко използван в класа си. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Близо до Военноморска база „Оушиана“

23 септември, 18:33 ч.

Себастиан се намести по-удобно на шофьорската седалка. Жената, за която не спираше да мисли и за секунда, най-после излезе от сградата.

Лийла Езар беше собственичка на танцово студио „Експрешънс“. След шест вечерта всички магазини в Търговския център, където се намираще студиото ѝ, бяха вече затворени. Само Лийла, която живееше заради работата си, се мотаеше в студиото дълго след като и последните ѝ клиенти си бяха тръгнали. Себастиан почти беше изгубил търпение и вече се чудеше дали да не влезе при нея, ала не му се искаше да пропусне моменти, когато колата ѝ няма да запали, за да види изражението на лицето ѝ.

Лийла се запъти към червеното си камаро, предпазвайки с длан очите си от бронзовите лъчи на залязващо го слънце. Дори от трийсет метра разстояние тя бе изумително красива — екзотична и мургава — благодарение на турските си корени, с нежни черти и черна коси, спускаща се до хълбоците ѝ. Не видя Себастиан, който беше спрял на паркинга за стари коли от другата страна на улицата, скрит от преминаващите автомобили. Мъжът вече тръпнеше в очакване, когато Лийла отключи колата с дистанционното за централно заключване. Беше взел резервния ключ за колата от жилището ѝ, когато се видяха последния път преди повече от седмица.

Тя отвори вратата и елегантно се вмъкна вътре; кракът ѝ остана навън в цялата си прелест от ръба на късата пола чак до сандалите с висок ток. Цяло чудо беше, че шофьорите на преминаващите автомобили успяваха да овладеят волана.

Жената пъкна ключа и го завъртя, без съмнение нетърпелива да включи климатика, преди да се затвори вътре. Себастиан предположи, че в момента чува само някакво прищракване и нищо повече.

Налегна го чувство за вина при мисълта, че ѝ причинява това. Погледа я за момент как седи, изненадана и объркана. После тя излезе от колата, отвори капака и взе внимателно да оглежда двигателя. Напрежението в тялото ѝ го накара да посегне към ключовете си. Време беше да ѝ се притече на помощ.

Да, Себастиан осъзнаваше колко е жалък — да прибегне дотам, че да повреди колата на жената, за да я накара да го забележи. Но както казваха в Мексико, *El Amor se desespera*. Любовта те прави безразсъден, а той беше отчаяно влюбен. И ако беше зависима от неговото милосърдие, имаше шанс тя да го забележи.

Лийла се взираше, озадачена, в двигателя, когато той паркира точно до камарото ѝ. Тя вдигна поглед и нещастното ѝ изражение се смени с облекчение, щом го позна.

— Проблем ли има? — попита той, небрежно наведен над волана. Караше син форд фалкон, модел 1960-а, с ръмжащ мотор, а една от вратите беше покрита само с грунд.

— Не мога да запаля — призна жената и изгледа колата му с отвращение.

— Сериозно ли? — Той паркира и изгаси двигателя. И докато излизаше от колата, забеляза погледа, който хвърли на облеклото му — пустинна маскировъчна униформа и ботуши. Беше навил ръкавите на ризата си заради жегата, а гладката кожа на мускулестите му ръце имаше същия меденокафяв загар като нейния, само че доста по-тъмен.

— Ще ми дадеш ли ключовете?

— В колата са.

Той седна вътре и завъртя ключа. *Цък, цък, цък.*

— Звучи ми като проблем с динамото или електрическата система.

Лийла тропна ядосано с крак.

— Голям късмет, няма що! Гаранцията ми изтече само преди седмица.

Да, беше го казала наскоро и той го бе запомнил. Точно тогава всъщност му хрумна и тази идея.

— Можеш ли да го оправиш? — попита тя с надежда.

Себастиан излезе от колата и застана пред капака.

— Едва ли. Новите двигатели са капсуловани. Само механик може да го отвори. — Или тюлен, който обожава да чопли разни

машинарии; подробност, която не ѝ трябва да знае.

— Какво ще правя сега? — вече чупеше ръце от притеснение.

Себастиан извади мобилния телефон от платнения си колан и звънна на механика, който очакваше обаждане.

— Майк, Себастиан е. — Той обясни проблема накратко и го изчака да отговори, че колата трябва да се изтегли до сервиза му и ще е готова на сутринта.

— Ще се наложи да я дръпнем — предаде той разговора. — Моят автомеханик — Майк — ще я оправи до сутринта.

Сребърните гривни на Лийла издрънчаха мелодично.

— По кое време сутринта? Как ще си я взема?

— Не се тревожи. Аз ще те закарам.

По лицето ѝ се четеше паника; явно беше много разтревожена. Фактът, че няма друг начин да се справи с проблема, освен да приеме помощта му, я беше извадил от равновесие.

— Не, не мога да ти се натрапвам така.

— Изобщо не ми се натрапваш. — Отново се почувства гузен, че сам е причинил тревогите ѝ. — Мога да позакъснея за работа утре. Новият ни командир няма да се появи по-рано от обяд.

Тя погледна към студиото.

— Просто ще пренощувам тук.

Себастиан сви нехайно рамене, уж му е все едно.

— Не бяха ли влезли с взлом в търговския център миналата седмица? По-безопасно ще е да те закарам у вас и да мина да те взема на сутринта.

Лийла го погледна, после хвърли поглед към студиото, сякаш трябваше да избере по-малкото зло.

— Добре! — взе решение тя. — Благодаря ти.

— Остави ключа си под стелката в колата. Майк ще тук до пет минути.

Жената измъкна ключа от ключодържателя, като внимаваше да не счупи някой от лакираните си в розово нокти. После се наведе, за да вземе чантата си от колата и да скрие ключа. Себастиан не се стърпя и хвърли поглед към извивките на тялото ѝ, ала бързо се извърна към колата си, преди да е усетила, че я гледа. Все още имаше опасност да откаже помощта му.

Изчака я да се настани до него в колата и да се пребори със старомодния предпазен колан.

— Готови ли сме?

— Да, благодаря ти.

Ако му благодареше още веднъж, щеше да започне да се удря по гърдите и да крещи, смазан от чувство за вина!

— Случайно ли минаваше оттук? — попита тя с по-закъсняла подозрителност.

Той работеше във Военноморска база „Дам Нек“ и живееше пак някъде там. Студиото ѝ се намираше доста далеч от обичайния му маршрут.

— Бяха ме извикали в Оушиана — каза той, споменавайки другата база, намираща се близо до студиото ѝ. Не лъжеше съвсем — миналата седмица наистина му се беше наложило да отиде там.

Тя кимна с разбиране и се обърна към прозореца. Толкова. От опит знаеше, че ако сам не опита да завърже разговор, тя няма да му каже нито дума повече.

В гърдите му полека започна да се надига яд. Чувстваше как бавно започва да го изгаря и коварно да се превръща в сексуално желание.

Себастиан беше известен с пословичното си търпение, ала по някаква незнйна причина способността му за самоконтрол се изпаряваше в присъствието на Лийла. Същата незнйна причина го накара да завие наляво толкова внезапно, че гумите на колата изсвириха от усилието му да хване жълт светофар.

— Апартаментът ми не е в тази посока — уведоми го Лийла, с едната ръка стиснала седалката, а с другата — предпазния колан.

— Да, знам.

Не каза нищо повече. Наказваше я заради нейната резервираност и отвратителното ѝ ледено спокойствие.

— Къде отиваме тогава? — попита веднага тя с остра нотка в гласа.

Той обърна поглед към нея. Искаше му се да ѝ каже нещо, което да я разтърси, да разклати земята под краката ѝ и да я накара да се чувства така, както се чувстваше той. Вместо това, просто попита:

— Гладна ли си?

— Не.

— Не? — Загледа я настоятелно. — Изглеждаш гладна. Изглеждаш така, сякаш умираш от глад.

— Какво ти влиза в работата?

Бузите ѝ леко порозовяха. Себастиан прие това като добър знак.

— Влиза ми в работата — настоя той. — Ако смяташ да родиш сина ни, ще трябва да го храниш.

— Сина ни? — извика тя с възмущение. — Значи смяташ, че мъжкар като теб може да има единствено син.

Красивите ѝ очи засвяткаха.

Мъжкар?

— Имаш нужда от добра мексиканска храна — продължи той, без да обръща внимание на язвителността ѝ. — Аз ще сготвя.

Челюстта ѝ увисна.

— Моля? Това не влизаше в споразумението ни.

— Пропуснала си да прочетеш дребния шрифт в договора — не ѝ остана дължен Себастиан; никакви споразумения не бяха подписвали. — Там, където пише, че имам право да се грижа детето ми да получи най-доброто за здравето и живота си.

— Но аз дори още не съм бременна! — извика тя; просто не вярваше на ушите си.

— Откъде си толкова сигурна?

Бяха се любили преди малко повече от седмица. Още беше рано да се разбере.

Лийла притисна челото си с ръка, стисна очи и измърмори:

— О, Аллах, ще полудея! Добре, сготви ми, ако това ще те направи щастлив. Но после веднага ще ме закараш вкъщи.

Себастиан ѝ хвърли най-чаровния си поглед. Нямахше нужда да ѝ обяснява, че единственото място, на което смяташе да я води тази вечер, беше собствената му къща. Не искаше да рискува, тя като нищо можеше да скочи в движение от колата на следващата отбивка.

Вместо да говори, той просто натисна педала на газта, за да я заведе възможно най-бързо до къщата си на брега на океана. Щеше да ѝ сготви любимото си *mole poblano*^[1], да я нахрани до пръсване, а после — да направи всичко по силите си, за да я накара да се отпусне.

* * *

Лийла сложи ръце под бедрата си, за да не ги мачка от притеснение. Какво ставаше? Това приличаше на отвличане. Себастиан беше казал, че ще я закара вкъщи, а в момента пътуваха към *неговата* къща, където той смяташе да ѝ готви вечеря. Лоша, много лоша идея. Точно там я беше завел и в нощта, когато се запознаха. Беше през май, тя имаше рожден ден и навършеше тридесет и осем; беше си дала сметка, че ако не направи нещо наистина отчаяно, никога няма да има бебето, за което винаги е мечтала.

От съображения за анонимност беше взела кола под наем и с помощта на приятелката си Хелън успя да влезе във Военноморската база „Дам Нек“. Отиде направо клуб „Подвижни дюни“, където, както Хелън я бе уверила, че нямаше да ѝ липсва мъжко внимание.

Имаше пълнолуние. През отворените прозорци нахлуваше хладен бриз, наситен с аромата на океана. Около нея гъмжеше от мъже, но когато Себастиан се запъти към масата ѝ, всички се отдръпнаха — от уважение към ранга му, както по-късно разбра. Един поглед ѝ беше достатъчен, за да усети, че това е човекът, който ѝ трябва.

Помнеше какво ѝ мина през ум тогава: Себастиан ще е идеалният баща за детето ѝ — освен всичко друго, и кожата му беше мургава като нейната. Замаяна от виното, тя танцува с него в градината, омагьосана от излъчването му и от дълбоките му очи с цвят на кафе.

Позволи да я отведе в къщата си на брега на океана, слушайки шума от плискащите се вълни, се отдаде на обзелата я заслепяваща страст. Правиха любов цяла нощ. Изпита толкова силно и толкова плашещо чувство, че се измъкна оттам веднага щом той задряма, изтощен. Дори не му каза името си.

Не успя да зачене така желаното бебе, но случката през онази нощ събуди у нея крещяща нужда от човешки допир и дълбоко любопитство да разбере нещо повече за този мъж.

Пренебрегна и двете желания. Съпругът ѝ — Алтул — я бе напуснал след дългогодишен брак, оставяйки я напълно разорена. Бе положила огромни усилия и упоритост да стъпи отново на краката си. Нямаше намерение да рискува да разбие сърцето си още веднъж.

Но Себастиан ѝ действаше като магнит и неуморно я привличаше със сила, на която трудно устояваше. Когато Хелън ѝ бе

споделила тревогата си относно страховете на Ягуар — най-вероятно неоснователни — след едно нападение срещу него, Лийла реши да се намеси и да поговори с него. По това време Ягуар се беше преместил при Себастиан, вярвайки, че семейството му ще в безопасност, ако той е далеч от тях. Лийла знаеше, че ще ѝ се наложи да срещне Себастиан отново. Възнамеряваше единствено да му се извини.

След извинението обаче последва и развълнувано обяснение, което пък доведе до неговото предложение да ѝ даде бебето, което тя все още желаше — без никакво обвързване.

Защо тогава се беше разбързал толкова да я води у тях, с блеснали от гняв очи, а всъщност толкова спокоен на вид?

Небето беше добило виолетов оттенък, когато паркираха пред дома му. Себастиан изгаси двигателя.

— Заповядай — покани я той и се измъкна от колата.

Лийла го последва по дървените стълби, опитвайки се да потисне тревогата си. На входната врата той ѝ направи път да мине и светна лампата. По дървените греди на скосения таван се разля приглушена светлина. На долния етаж имаше чудесна дневна и кухня, а на таванския беше спалнята. Себастиан беше построил малката къща сам.

Тя огледа потискащата мрачна мебелировка. Килимът и възглавниците на дивана бяха безлично сиви, а картините по стените — скучни. Единственото приятно място в къщата беше кухнята, мечта на всеки кулинар — с графитни плотове и излъскани до блясък хромирани уреди.

— Отпусни се и си почивай — покани я Себастиан.

Лийла погледна към него и с ужас забеляза, че разкопчава ризата си. Врхлетя я паника. *Да се отпусне?* Как да се отпусне, когато той се съблича пред очите ѝ?

Мъжът свали ризата си и остана по тениска в телесен цвят, прилепнала по изваяното му тяло. Лийла гледаше с пресъхнала уста как разкопчава колана си, за да извади напъханата в панталона тениска. За голямо нейно облекчение той се обърна и тогава я съблече.

— Само да се преоблека. Веднага се връщам. — Мускулите по голия му гръб потрепваха, докато вземаше стълбите по две наведнъж.

Лийла отклони поглед встрани. Отправи се към кухнята с треперещи колене, наля си чаша вода и я изгълта на един дъх. Опитвайки се да не обръща внимание на звуците, които долавяше от

горния етаж, огледа кухнята с възхищение. Този човек очевидно беше подредил приоритетите си съвсем правилно.

Надникна в хладилника. Беше безупречен. По идеално чистите рафтове имаше подредена само здравословна или типично мексиканска храна, което го направи още по-привлекателен в очите ѝ.

— Предполагам, че си чула последните новини около Ягуар.

Тя подскочи виновно и хлопна вратата на хладилника. Себастиан слизаше по стълбите бос, облечен в снежнобяла тениска и черни шорти. Приличаше на опитомена пантера.

— О, да, разбрах, че са го арестували. Хелън не е на себе си от тревога. Имаш ли представа какво ще стане отгук нататък?

Той спря до бар плота, отделящ кухнята от дневната, и се намръщи.

— Насрочено е предварително изслушване за понеделник. Лейтенант Линдстром и Уести работят заедно с аналитичката от Военното разузнаване; надяват се да намерят нещо, което да докаже вината на командир Лъвит.

— Горката Хелън! — въздъхна Лийла, разтревожена поради проблемите на приятелката си. Точно когато тя и съпругът ѝ бяха намерили любовта отново, съдбата ги подлагаше на изпитание. Още едно доказателство, че любовта е болка. — Мислиш ли, че ще открият доказателството, което им трябва?

Между черните вежди на Себастиан за момент се появи дълбока бръчка.

— Няма друг начин.

Внезапно я обзе силен порив да го утеши.

— Чувала ли си някога за *mole poblano* — попита Себастиан, преди тя да е успяла да намери точните думи. Той влезе в кухнята и започна да вади продукти от хладилника, кафява захар и още нещо от кухненския шкаф, което приличаше на буца шоколад.

— Чувала съм — отвърна тя, — но нямам спомен да съм опитвала.

— Приготвянето отнема часове. Открих обаче, че става по-бързо, ако предварително направя пюре от ядки и чили. — Развинти капака на един стъклен буркан и наоколо се разнесе пикантен аромат.

— Какво има там? — попита тя; любопитството ѝ се оказа по-силно от самата нея.

Той повдигна въпросително вежди и я погледна.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

— Смлени пържени лешници, орехови ядки, фъстъци, тиквени семки и чили, разбъркани с бульон от пуйка.

— Звучи много просто.

В очите му се появи пламъче.

— След това се задушават зрели банани и се оставят настрана. После се запържват домати с малко стафиди и точно преди да се дръпнат от огъня, се добавят бананите. Готовата смес се прецежда и се добавя към пюрето от чили.

Чувственият му глас сякаш я хипнотизираше, магията му я завладяваше.

— После в отделен тиган се запържват глава лук и скилидка чесън до златисто. Добавят се пипер на зърна, нахут и анасон, пръчица канела, мексикански риган, суха мащерка и морска сол. Всичко това също се сипва в пюрето.

Той вдигна стъкления буркан, преди да изсипе съдържанието му в тигана.

— Но аз правя всичко това предварително.

Изпитваше страхотно удоволствие да го наблюдава как готви, почти я омагьосваше. Той запържи в олио парче хляб и пет едро нарязани тортили^[2], сложи ги при пюрето с чили и добави чаша бульон от пуйка.

В същото олио сложи пуешки гърди, нарязани на ленти, добави соса от блендера и остави всичко да се задушава на бавен огън. Изсипа половин чаша кафява захар в ястието и разбърка. А после дойде ред на шоколада.

Лийла обожаваше шоколад. Гледаше го как се разтопява в ароматния пикантно сладък сос и устата ѝ се напълни със слюнка.

— Кога си се научил да готвиш така? — попита тя. Откъде беше намерил време за това, та той беше тюлен и освен това командваше цял отряд тюлени.

— Майка ми имаше нужда от помощник в кухнята.

Разказа ѝ още, че е най-голямото от осем деца, че смъртта на баща му е отложила за неограничено време мечтата му да отиде в колеж и точно поради тази причина е постъпил във флота.

— За мое щастие се оказа, че ми харесва — усмихна се той. Изплакна ръцете си под чешмата и я погледна: — А ти?

Тя вдигна рамене и с насмешка каза:

— Родена съм, за да уча. От турските жени се очаква единствено да се трепят в кухнята.

— А кога започна да танцуваш? — В очите му грейна възхищение.

— В училище — призна тя и извърна поглед. — Беше ми забранено да ходя, но намирах начин. Ръководителят на мажоретната група ме забеляза на дансинга и ме помоли да се запиша при тях. Когато родителите ми разбраха, вече беше прекалено късно да се отказвам. После в колежа записах танците като първа специалност.

Споделянето на толкова лични неща я накара да се почувства като разголена пред него. Имаше подробности, които Себастиан просто нямаше нужда да знае, дори ако наистина станеше баща на детето ѝ. Обърна се рязко към плъзгащата се стъклена врата на терасата, отвори я и излезе навън.

Пое дълбоко въздух, за да избистри главата си и да събере мислите си.

Слънцето вече беше залязло и в тъмнината Атлантическият океан приличаше на гигантска мастилница. Луната не се виждаше, но звездите започваха да блещукат една по една. Прохладният бриз носеше във въздуха далечен смях и аромат на морска храна. Толкова лесно щеше да е, ако успееше да се отпусне и да бъде просто себе си — като предишния път.

В унисон с мислите ѝ, в нощта се разнесе приятният звук на пиано и погали слуха ѝ. Себастиан беше пуснал музика. Лийла притвори очи и се отдаде на романтичната атмосфера.

Усети го да излиза на терасата и дъхът ѝ секна в очакване да почувства ръцете му около себе си, да я притисне към силното си мъжко тяло. Едно негово докосване беше достатъчно, за да сломи съпротивата ѝ.

— *Que bella la noches!*^[3] — каза той.

Тя отвори очи и видя, че я наблюдава, облегат на парапета.

— Много хубава — съгласи се Лийла, опитвайки се да прикрие вълнението си.

— Но не и наполовина колкото теб.

Думите му рязко я извадиха от унеса ѝ.

— Престани! — отсече тя с ръце на кръста. — Ако си ме довел тук, за да ме нахраниш, Себастиан — добре. Ако възнамеряваш обаче да ме прелъстяваш — няма да мине. Имаме уговорка и тя не включва срещи просто ей така, когато ти хрумне, разбра ли?

Той само я погледна и не каза нищо. Лийла се почувства неудобно, нямаше причина да се държи така с него!

— Да ти наля ли чаша вино?

— Не, благодаря. — Само вино ѝ липсваше; присъствието му ѝ действаше достатъчно опияняващо.

— Ела все пак да видиш какво имам — предложи той кимна към къщата.

При спомена за разкошното шардоне от пикника им преди месец тя го последва към кухнята. Ароматът на шоколад и чили изпълваше сетивата ѝ, докато разглеждаше бутилките вино в шкафа. Той извади една и обяви:

— „Шато Лафит Ротшилд“, реколта 1996-а — подаде ѝ бутилката. — С аромат на варовик^[4], пчелно млечице и круша. Но на вечерята ни повече ще подхожда тъмно вино. Ето бутилка „Суонсън Каберне Совиньон“ от 1997-а. Съчетание от плодов аромат на касис и малини, дървесна нотка от кедър и ясен, градински чай, мащерка, ванилия и горчив шоколад.

Отново шоколад.

— Сигурна ли си, че не искаш да го опиташ? — попита той, избягвайки погледа ѝ.

— Може би само една малка чаша — отстъпи Лийла.

Тя отпи от виното, без да дава израз на удоволствието си, докато той разбъркваше вечерята. За човек, който си изкарва хляба с оръжие на кръста, Себастиан имаше невероятно чувствени ръце с красиви стави и дълги нежни пръсти, които знаеха точно къде и как да я докоснат.

Не усети кога е изпила чашата вино. Бяха говорили за любимата си музика, обсъдиха местата по света, които си заслужава да се видят. Както и тези, които трябва да се избягват.

Лийла се сепна, когато осъзна, че се чувства отпусната и приятно ободрена. Беше престанала да се стяга. Себастиан изобщо не беше

обърнал внимание на предупреждението ѝ на терасата и я завладяваше бавно и неусетно.

Знаеше със сигурност, че тази нощ той бавно ще свали дрехите ѝ, така както само той умее; ще целуне всеки сантиметър от тялото ѝ, започвайки от устните, после шията, гърдите ѝ и надолу по цялото ѝ тяло, докато не я разтопи от желание.

И чак тогава ще ѝ каже колко много я желае и какво смята да направи с нея, шепнейки в ухото ѝ на горещ испански.

— Хайде да вечеряме на терасата — предложи Себастиан, без дори да подозира за плътските ѝ помисли. — Ще я запалиш ли?

Подаде ѝ свещ в стъклена купа и кутия кибрит.

— Разбира се, ще подреда и масата. — Чувстваше се доволна, че може да свърши нещо, което да уталожил порочните ѝ желания.

Успя да запали свещта след шест опита. Каза си, че заради вятъра, който подухваше от океана, ала всъщност пръстите ѝ трепереха, докато подреждаше сребърните прибори и подложките за хранене върху стъклената повърхност на масата от ковано желязо.

Себастиан гордо сервира вечерята и двамата седнаха един срещу друг. Настъпи неловка тишина.

— Искате ми се да кажа молитва — призна Себастиан.

— Чудесно. Хайде!

Той се поколеба. После попита съвсем сериозно:

— Каква вяра ще приеме детето ни?

Лийла присви очи в недоумение. Въпросът му прозвуча така, сякаш ще живеят заедно.

— Не е нужно да вземаме решение точно сега, не мислиш ли?

Той сви рамене, затвори очи и каза кратка молитва.

Лийла усети, че умира от глад. Простена от наслада още щом забодеше вилицата в храната си. Смесицата от екзотични подправки погъделичка сетивата ѝ. Шоколадът притъпяваше силата на лютите чушки, а крехкото месо просто се топеше в устата.

— Много си добър! — призна тя, забола поредната хапка на вилицата си. Лицето ѝ пламна при мисълта колко добър наистина беше, във всичко.

Погледът му отразяваше светлината от запалената свещ, докато я наблюдаваше.

— Другия път може да сготвиш ти.

Искаше да възрази, че няма да има друг път, само че щеше да прозвучи ужасно грубо при тези обстоятелства. Колата ѝ се беше повредила и той ѝ бе предложил помощта си. И не само това — беше се проявил като безупречен домакин. Разбира се, не забравяше и как най-вероятно ще завърши тази нощ...

През тялото ѝ премина приятна тръпка. Разговорът се прехвърли на други теми и преди да усети, Лийла изпи и втора чаша вино. Когато се изправи, за да разчисти масата, главата ѝ се замая и тя залитна. Себастиан протегна ръка към нея, за да я задържи.

— Внимавай.

Трябваше наистина да внимава, за да устои на желанието си да го прегърне.

— Хайде да се разходим по плажа — неочаквано предложи той.

Прибраха съдовете и заслизаха по стъпалата, които водеха към плажа. Лийла не намери сили да отблъсне ръката му, когато посегна към нейната. Себастиан я притисна към себе си и закрачиха, прегърнати, през дълбокия пясък към бушуващите вълни.

— Ще ти се развали прическата — отбеляза той и спря, за да събере дългата ѝ коса; усука я майсторски като примка и я вдигна нагоре.

Лийла се наклони към него, замаяна от ръцете му в косата си. Тази вечер щеше да я люби, беше неизбежно. Вероятно тя щеше да се примири с факта, а трябваше да е честна към себе си, щеше да признае, че дори очаква това с нетърпение.

После той пак хвана ръката ѝ и продължиха да се разхождат. Не спираше да ѝ говори. Каза ѝ как се казват всичките му братя и сестри, къде живеят, с какво се занимават. Думите му изпълваха съзнанието ѝ с картини на щастливи моменти и сърдечни хора. Накрая ѝ разказа за най-малката си сестра. Тъкмо била родила първия си син и го кръстила Себастиан.

— Разликата между мен и Марианита е петнадесет години. И през ум не ми е минавало, че може да има дете преди мен.

Сърцето на Лийла се преобърна. Когато направи споразумението си, и през ум не ѝ мина, че Себастиан би могъл да пожелае да стане част от живота на детето.

Беше го подценила, осъзна тя. Беше ѝ убягнало какъв невероятен баща щеше да стане от него. Но колко време трябваше да му позволи

да прекарва с бебето? Зависеше от работата на Себастиан, разбира се, но — о, боже! — полудяваше само при мисълта да остави бебето на грижите на друг дори за два дни. Навярно трябващи да идва и тя заедно с бебето? Но тогава щеше да се влюби в Себастиан и всеки път, когато го изпратеха някъде с екипа му, сърцето ѝ щеше да се свива от страх.

Не помнеше колко далеч по плажа са стигнали и кога са се върнали обратно. Съществуваха само кадифеният глас на Себастиан, хладният влажен пясък между пръстите ѝ, вятърът, галещ тялото ѝ, и топлината на ръката му, нежно стиснала нейната.

Тя вдигна поглед и примигна изненадано; бяха спрели пред стълбите на къщата му.

— Сигурно си изморена — каза той, без да пуска ръката ѝ. — Кога стана тази сутрин?

— Рано. В шест часа.

Досмеша го от отговора ѝ.

— Това не е рано.

Въпреки умората си, Лийла нямаше търпение да се отпусне в леглото на Себастиан, за да повторят усещането от първата си нощ заедно. Цяла вечер го чакаше да започне да я прелъстява. Влязоха в къщата. Той ѝ даде хавлия и нова четка за зъби и я заведе в банята на втория етаж. Докато се сапунисваше под душа, Лийла се почувства самотна, само за два часа в компанията му вече бе свикнала с него.

Излезе от банята, облечена с халата му, и видя оправеното за сън легло. Долу Себастиан разтребваше кухнята. Тя погледна към него, обърквана.

— Леглото е твое — извика той, като я видя. — Аз ще спя на дивана.

Тя стоеше и не вярваше на ушите си. Желанието, изгарящо тялото ѝ допреди малко, припламна и изгасна и тя се почувства болезнено празна, дори отхвърлена.

— Благодаря ти. — Това, което наистина искаше да каже, далеч не беше толкова учтиво. — Тогава лека нощ.

Пъхна се между чистите хладни чаршафи и се заслуша в приглушените шумове, които идваха отдолу, очакваща, надяваща се Себастиан да се качи по стълбите и да легне при нея. Но скоро всичко утихна; явно той вече беше заспал на дивана.

Тя дръпна към себе си една допълнителна възглавница и зарови нос в нея. Ухаеше на него!

Ето така ще се чувстваш, когато го извикат някъде по работа, помисли си, търсейки начин да намали болката в гърдите си. Оказа се почтен човек в крайна сметка и не се възползва от обстоятелствата. Щеше да е ужасно, ако я беше накарал да се влюби в него!

Лийла затвори очи и най-после заспа, притиснала възглавницата му към сърцето си.

---

[1] Пикантен сос с натурален шоколад в мексиканската кухня, обикновено сервиран с пиле. — Б.пр. ↑

[2] Традиционна мексиканска питка от царевично брашно, замесена без мая. — Б.пр. ↑

[3] Каква хубава нощ! (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Богатите на варовик почви придават на виното свежест, структура и плътност. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

*Военноморска база „Дам Нек“
24 септември, 2:43 ч.*

Втората им нощ в отдел „Специални операции“ оказа още безполезна. Предишната нощ Лутър най-после беше открил списък на откраднатото оръжие във вътрешната мрежа на Военноморския корпус. Пълен списък с описания, серийни номера, дати на установяване на кражбите и обстоятелствата, при които са изчезнали. Копира информацията и я запази в джобния си компютър, за да я проучи на спокойствие.

По-късно установи, че тюлени както от Източния, така и от Западния бряг са били изпращани да вземат оръжие от места като Сиамския залив, Османския залив, Беринговия пролив, но още с пристигането им се установявало, че оръжието вече не е там. Нямаше обаче нито едно доказателство, че Львит е знаел предварително, за която и да е от тези мисии, така че да вземе оръжието преди тюлените.

— Това е просто лудост — призна Лутър след тричасово безполезно ровене и се извъртя на стола си с лице към Хана, която се беше надвесила над един шкаф за документи и прехвърляше съдържанието на някакъв пакет. Носеше ленена пола до средата на прасеца, чорапогащник и бяла блуза с дълъг ръкав. От светлата ѝ кожа не се виждаше и сантиметър. Но въпреки това погледът, който му прати над ръба на очилата си, му подейства еротично.

— Кое точно имаш предвид? — попита тя и се изправи, изпъвайки гърба си като грациозна котка. — Това, че не спим по цели нощи или че си блъскаме главите в тухлена стена?

— И двете. — Лутър разтри схванатия си врат, опитвайки се да не забелязва опънатата по гърдите на Хана блуза. Направо виждаше зърната ѝ през нея. — Не намираш ли за странен факта, че името на Львит не се появява абсолютно никъде? Сякаш е бил тук преди нас и е заличил името си от цялата документация, която преглеждаме в момента. — Застина, замислен. — Чакай малко. Ако наистина е

направил това, някой от администраторите може да го провери от данните за регистриране на потребителите.

Хана затвори шкафа за документи и се приближи до него.

— Дори и да е така, пак няма да ни свърши работа като доказателство, че има нещо общо с кражбите. Казвам ти, трябва да отидем до „Нордърн Нек“ и да разберем какво точно е открил Ърни. — Гласът ѝ прозвуча малко задавено и той я погледна тревожно. Стори му се, че очите ѝ са влажни зад очилата.

— Той е истинската причина да си тук, нали? — попита Лутър, обмисляйки мотивите ѝ. Защо иначе ще сени да стои будна цяла нощ? — Що за човек беше Фостър? — Погледна я и се запита дали е имала някакви чувства към него.

Хана се замисли.

— Дебел — каза тя и се засмя малко пресилено. — Горкичкият, ядеше колкото зайче, а все не можеше да отслабне. Обожаваше работата си, беше ѝ се отдал изцяло, така както никой друг не го прави. Може би точно затова успя да разкрие Лъвит. Много се вбесявам, когато някой умре, преди да е довършил нещо започнато — добави, дръпна втори стол на колелца и се стовари върху него.

Зад нотката на разочарование в гласа ѝ Лутър усети дълбоката ѝ печал. Връхлетя го безумно желание да я вземе в скута си, да склочи ръце около нея и да я окуражи да излее мъката, която задържа толкова време дълбоко в себе си.

— Права си — каза той, взел внезапно решение да накара да се почувства по-добре. — Ако Лъвит е убил колегата ти, трябва да го докажем. Стига сме душили тук. Да отидем в „Нордърн Нек“ и да разберем на какво се е натъкнал Форестър. Имаш ли представа къде бил отседнал там?

— Не.

Той написа името Форестър в компютъра, пусна търсачката и намери една вестникарска статия, в която се съобщаваше за смъртта му. Прегледаха я заедно.

— Пише, че е пристигнал от Вашингтон и е отседнал в хотел „Магнолия“ в Сабина — отбеляза Хана.

— *При разследването на злополуката* — зачете Лутър на глас — *шериф Джеймс Блейлок е установил, че става въпрос за нещастен случай. По всяка вероятност Форестър е изгубил контрол над*

управлението на автомобила си, отклонил се е от пътя и се е ударил в дърветата. Въздушната възглавница не е успяла да се отвори напълно. — Хвърли кос поглед към напрегнатия профил на Хана.

Тя се облегна, скръсти ръце пред гърдите си и каза с твърд глас:

— Искам да разбера нещо повече за този шериф Блейлок.

Лутър написа и неговото име в търсачката, но получи десетки резултати с това име.

— Трябва да ограничим търсенето.

— Добави и името на Лъвит! — предложи Хана. — Кой знае? Може да извадим късмет.

Той го направи, без да очаква резултат. Ала за голяма негова изненада, търсачката намери едно съвпадение — статия, в която се споменаваха имената на Лъвит и Блейлок заедно.

— Я погледни! — възкликна Лутър и посочи на екрана едно съобщение за сватба. — *Шериф Джеймс Блейлок сключва брак с Анна Лъвит.* Датата е отпреди две години.

Лицето на Хана грейна и тя се наведе към монитора.

— Мислиш ли, че имат роднинска връзка?

— Ето виж. — Той посочи към един пасаж в края на общението. — *Булката е дъщеря на покойните Маршал и Дати Лъвит. Тя бе заведена до олтара от по-големия си брат — командир Едуард Лъвит от американските военноморски сили. Хванахме те най-последно, кучи сине!*

— Не, не сме! — каза Хана и охлади порива му да се хвърли на врата ѝ от радост. — Имаме просто една косвена улика. Зетят на Лъвит е шериф на Сабина. Какво казва това? Нищо.

— Права си. Ще отидем в Сабина още утре сутринта.

— Мислиш ли, че за два дни ще открием това, което ни трябва?

— Нямаме кой знае какъв избор, нали? — Лутър изтри информацията от екрана и излезе от мрежата. Когато се наведе, за да изгаси компютъра от копчето под бюрото, рамото му докосна бедрото на Хана и това му подежда като електрически ток. Изгаси компютъра и се изправи, все едно че нищо не е станало.

И най-безобидният физически контакт с Хана му действаше силно и завладяващо. Работата с нея в затворено помещение вече втора поредна нощ изостряше това чувство допълнително. Начинът, по който се движеше, нейната интелигентност и проникателност, дори женският

аромат, излъчван от нея, бавно подкопаваха твърдото му решение да стои настрана от Хана.

А сега им предстоеше да пътуват заедно до „Нордърн Нек“. Вероятно щеше да се наложи да отседнат в същия хотел, в който е бил Форестър, за да опитат да разберат какво се е случило в последните часове от живота му.

Как щеше да устои на желанието да махне перуката ѝ и да прокара ръце през прекрасната ѝ мека коса, да свали очилата ѝ и да я погледне в пламналите ѝ от желание очи — нещо, което си бе фантазирал толкова пъти.

Волята му щеше да бъде подложена на изпитание това знаеше със сигурност.

* * *

Хана изстена, заровила лице във възглавницата. *Защо все още будуваше*, след като почти не бе спала през последните седемдесет и два часа?

Надигна се и седна в леглото; отметна косата от лицето си и се загледа в така познатите вече четири стени в стаята за гости на Уести.

Вероятно беше около три сутринта. Само след няколко часа щяха да потеглят към Сабина, за да направят следващата стъпка в разследването. Беше длъжна да поспи, за да зареди батериите си за това, което им предстои.

Ала не спираше да мисли за последните часове, живота на Ърни в Сабина. Най-вероятно веднага щом е намерил доказателството за вината на Лъвит, е отишъл да събере нещата си от хотела и докато е бързал да напусне града, е бил избутан от пътя.

Може да го е преследвала полицейска кола; след като се оказа, че шериф на Сабина е зетят на Лъвит, може точно той да го е принудил да се забие в дърветата. В секундите преди удара Ърни трябва да е преживял същия ужас като родителите ѝ, само дето за тях той е продължил по-дълго.

Престани да мислиш за това! Но не можеше да престане, а ако сега заспеше, отново щеше да сънувай самолетната катастрофа.

Въздъхна измъчено. *Имам нужда от помощ*, помисли си. Лутър беше задрямал на дивана в дневната на долния етаж. Убедена беше, че ще успее да поспи, ако се гушне до него. Само че що за оперативен агент щеше да излезе от нея, след като не можеше да спи сама?

Страхуваше се да заспи, затова започна да оправя измачканите чаршафи. Изведнъж чу глухо тупване от покрива на къщата и замръзна. Може би някой жълд се беше откъснал от огромния дъб, разперил клоните си над къщата на Уести. Но после звукът се чу отново, прекалено тих, за да е от жълд. Този път звукът идваше поотблизо. Хана се измъкна от леглото. Прекоси на две крачки малката стая и се облегна с гръб към стената, надничайки навън през тънките завеси на капандурата. Някаква фигура притича, наведена, в тъмното; който и да беше, вероятно я бе забелязал. Хана се вцепени страх и се хвърли към коридора през отворената врата. Изхълца от уплаха, когато се блъсна в огромното голо тяло на Уести.

— Шшшт! — прошепна той и я дръпна зад ъгъла, навеждайки главата ѝ надолу. — Залегни до перилата на стълбището и стой там!

Хана се подчини, съжалявайки, че не разполага с пистолет като неговия. Стиснал здраво проблясващия в тъмнината „ЗИГ Зауер“, той се промъкна безшумно в стаята ѝ.

Точно в този момент, явно усетило опасността, кучето се разля на долния етаж. Лутър му даде команда да мълчи. Чуха се бързи стъпки; явно нощният им гост беше усетил раздвижването в къщата. Отново се чу същото трополене по покрива, този път — от отдалечаващи се стъпки.

— Мамка му! — Уести се хвърли към прозореца и дръпна пердетата, явно решил да хване натрапника, преди да се е измъкнал. Ала опитът му се провали. В следващия момент той притича покрай Хана, като стъпваше удивително безшумно по скърцащите стълби.

— Не мърдай от тук! — нареди ѝ той.

— Добре. — Сърцето на Хана щеше да изскочи от гърдите.

Не можеше да чуе добре разговора между Уести и Лутър; вероятно се уговаряха да се разделят и да излязат поотделно през двете врати. Но при това положение щяха да я оставят съвсем сама в къщата, и без оръжие.

Беше познала, чу как кухненската врата се отвори със скърцане. Сигурно Лутър излизаше през задния вход. Уести бе по-тих от него.

Някакво драскане стигна до ушите ѝ. Хана настръхна, но се оказа Джеси. Черният лабрадор се качи при нея на стълбището и нададе жален вой.

Мислиш си, че те е страх? — мислено заговори тя на кучето. — *Я виж мен — оставиха ме тук без оръжие.*

Ако натрапникът не беше сам, а с някого — като Обрадович например — единият щеше да подведе Уести и Лутър да излязат навън, а другият можеше да се промъкне през някой прозорец на горния етаж и да ѝ пръсне главата.

Не, тази работа не ѝ харесваше. Хана се смъкна, приклепнала, надолу по стълбите. Трябваше ѝ оръжие, дори един нож беше по-добре от нищо.

Кухнята беше изпълнена със сенки. През френските прозорци на пристройката, която Уести беше правил по-късно, се виждаше задният двор и сенчестите дървета, зад които удобно би могъл да се скрие снайперист.

Тя запълзя на четири крака по чамовите дъски, снишавайки се под височината на кухненските шкафове. Добра се до поставката за ножове, погледна нагоре и избра най-големия от тях. Стисна дръжката му в дланта си и се почувства по-сигурна. Беше тренирала и ръкопашен бой в базата на ЦРУ.

Стори ѝ се, че стои в кухнята цяла вечност в очакване на най-лошото. Ако Единака вървеше по петите ѝ, този път нямаше да я остави жива, особено след като беше убила кубинския генерал.

Някой отвори задната врата без предупреждение. Хана скочи на крака и се нахвърли върху натрапника с няколко бързи удара, на които не би могъл да реагира дори въоръжен човек.

— Хей, хей, хей...

Не беше Милослав Обрадович, а Лутър — имаха долу-горе еднакъв ръст. Той я обезвреди с три бързи движения. Блъсна ножа върху кухненския плот, дръпна я рязко към себе си и вбесено изсъска през зъби:

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш?

— Извинявай, мислех, че си...

— Аз съм. Аз съм тук, за да те пазя. — Ръката му я стискаше като със стоманена скоба към голите му гърди. — Успокой се и ме остави да си върша работата!

Гърдите му бяха топли, гладки и леко влажни от въздуха навън. Хана стоеше насреща му, почти опряла нос в неговия, устата ѝ се намираще толкова близо до лицето му, че можеше да си открадне целувка без никакво усилие.

Така и направи, без всъщност да имаше такова намерение. Инстинктът да успокои себе си и да смекчи неговото раздразнение надделя над здравия ѝ разум за момента.

Устните му бяха меки и топли. Знаеше точно как би се почувствала, ако той отвърнеше на целувката ѝ. Пое дълбоко въздух, обзета от желание, но веднага се отдръпна и прошепна:

— Съжалявам.

Не съжаляваше особено, но не му трябваше да знае.

Той продължаваше да я държи здраво. Не откъсваше поглед от нея, все още замаян от целувката. Хана усещаше възбуденото му твърдо тяло, притиснато в нейното.

После я пусна и краката ѝ стъпиха на пода. Отмести поглед към прозорците и измърмори:

— Да се махаме от тази стая!

Повлече я към дневната и спусна завесите, за да не се виждат отвън.

— Видяхте ли кой е бил на покрива?

— Видяхме го, но избяга. Качи се в една кола и изчезна. Уести чака зад храстите и се надява да се появи пак, но не ми се вярва да го направи.

— Дали е бил Милослав Обрадович? — Тя потръпна при спомена за студения поглед на човека, който я беше отвлякъл. Сети се за момента, когато той и безжалостната му съпруга я преследваха, и страхът ѝ се върна с пълна сила.

— Не мисля. Този човек беше слаб и тичаше много леко. Нещо в начина, по който се движеше, ми се стори познато, но не успях да видя лицето му.

— Някой знае за мен — коленете ѝ изведнъж омекнаха и тя се отпусна на дивана.

Лутър се обърна и я изгледа.

— Но как? — разтревожено попита той. — Как е възможно някой вече да е разбрал?

— Изтекла е информация.

Лутър поклати глава.

— Годеницата ти — предположи Хана.

— Не я наричай така! — Резкият му тон ѝ разкри, го е ядосала.

— Не ми е годеница и не е трябвало да бъде изобщо.

Думите му ѝ донесоха облекчение.

— Би ли могла да разбере коя съм все пак? Доколко е наясно с тази история?

Той седна до нея.

— Нямам представа.

— Кой друг знае за мен? Адвокатката и момчетата взвода.

— Никой от тях не би застанал на страната на Лъвит. Мамка му, няма кой друг да е, освен Вероника! — мрачно установи той. — Вероятно е разбрала коя си от скенера за пръстови отпечатъци.

— Само служител от охраната би успял да направи това.

Лутър се усмихна насила и отвърна:

— Или секретарка, която се чука със служител от охраната. Нищо чудно да го е направила напук на мен. Представа няма колко сериозно е всичко. — Размачка тила си. — Ако Вероника е осведомила Лъвит, той вероятно би тръгнал лично да те преследва. И мисля, че точно това е направил тази нощ... Това беше Лъвит. Познах го по тичането!

— Ще съобщи на Единака къде съм — добави Хана с пресъхнала уста. — И ще се опита да заличи следите си от Сабина.

Седяха един до друг, опитвайки се да решат как да действат.

— Да тръгнем за „Нордърн Нек“ тази нощ! — настоя Хана.

— Не, трябва да изчакаме до утре, за да получим новите ти лични документи — отвърна той.

— Никъде не са ми искали лични документи досега.

— Няма да те пуснат в сградата на Военна прокуратура без тях — настоя Лутър.

— Добре — тя се отпусна върху възглавниците; иначе беше на косъм да се хвърли на врата му и да си открадне още една целувка.

— Защо не се качиш горе да дремнеш малко, преди да тръгнем?

— Да бе, сякаш ще затворя очи в стаята, в която Лъвит се опита да ме застреля през прозореца.

Лутър се изправи и тръгна към завесите; Хана разочаровано го погледна, докато той надничаше навън. После вдигна краката си на

дивана и се сгуши в одеялото му. Ухаеше на него, на мъжки сапун и омекотител за пране.

— А ти? — попита тя с надежда, че ще дойде при нея.

— Само ще затворя очи за малко на стола.

Хана зарови лице във възглавницата и затвори очи. Знаеше, че отново няма да заспи. Лутър се намести в скърцащото под тежестта му кресло и опъна напреко дългите си крака.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита тя десет минути по-късно. Беше направо отчаяна, щом го рече на глас. Чувстваше очите си като попарени с вряла вода. Крайно време беше да поспи поне малко, в противен случай щеше да полудее и да я изведат от къщата в усмирителна риза.

— Зависи — колебливо отвърна Лутър.

— Имаш ли напротив да легнеш при мен за малко.

— Нецо *против* — поправи я той, но не отговори веднага на въпроса ѝ. Изчака малко и накрая се изправи. — Смести се малко.

Хана му направи място. Когато той най-после се отпусна по гръб до нея, тя се намести до дългото му мускулесто тяло и тихичко въздъхна от облекчение. Чувстваше се като парченце от пъзел, най-после намерило точното си място; сгуши рамо под ръката му и отпусна глава на гърдите му. Затвори очи, заслушана в ритмичното туптене на сърцето му. Усети как изтощението я унасяйки се в сън:

— Благодаря ти.

Лутър не отговори. Или и той беше прекалено изморен, за да говори, или тя беше поискала твърде много от него.

ОСМА ГЛАВА

*Нордърн Нек, Вирджиния
24 септември, 16:36 ч.*

Слънцето отдавна бе превалило пладне, изпълвайки въздуха с последните горещи лъчи на късното лято, когато Лутър, Хана и Уести потеглиха към „Нордърн Нек“ с колата на Уести. Документите на Хана пристигнаха чак на обяд, но Лутър изобщо не се разтревожи от това. Така му остана достатъчно време, за да обмисли всички непредвидени ситуации, които можеха да възникнат по време на задачата им. Затова нисанът на Уести се оказа натъпкан догоре с водолазна екипировка, уреди за разузнаване и спални чували. Документите на Хана бяха прилежно прибрани в новата ѝ дамска чанта, която Лутър ѝ купи на излизане от Вирджиния Бийч. Седнала на задната седалка дегизирана от глава до пети и с бабешката дамска чанта в скута си, тя нямаше нищо общо с жената, събудила се в прегръдката на Лутър сутринта. По-скоро приличаше на учителка в католическо училище, която тайно си пада по еротично бельо.

Лутър я предпочиташе такава, каквато беше, когато се събуди до него, с рошавата си червена коса и без тежкия грим, който я преобразяваше като Ребека Линдстром. Беше поразен от цвета на косата ѝ, огряна от нахлуващите през прозореца слънчеви лъчи, и от начина, по който миглите ѝ се открояваха върху изпъстрената и с лунички кожа. Устните ѝ, плътни и меки от съня, му напомниха за целувката ѝ от предишната нощ.

Защо го бе целунала?, чудеше се той. Дали защото бе разбрала, че е богат? Заради парите му ли го искаше, също като Вероника? Или просто беше изпитала нужда от прегръдка?

Мислеше, че по-скоро е имала нужда от него. Защо иначе ще го моли да легне до нея на дивана и после ще заспи на рамото му? Просто го харесваше какъвто е, а не заради това, което беше преди. Осъзнаваше ли обаче тя, че колкото повече време прекарва с нея, толкова по-трудно устояваше на нейната привлекателност? Колко пъти

трябваше да си повтаря, че не е кротката, обикновена жена, която търси?

С усилие на волята насочи мислите си към сегашния момент и конкретната им задача. Пътуваха вече два часа; задръстванията бяха останали далеч зад тях и досега не бе забелязал някой да ги следи. Ако преследвачът на Хана от предишната нощ е бил именно Лъвит, значи бе разбрал, че е по-добре да стои настрана от тях. За да го заблудят допълнително, бяха решили да оставят пикапа на Лутър като примамка.

С напредването на следобеда минаха покрай няколко водни източника — включително реките Джеймс и Йорк. Движението намаля, когато се отклониха по шосе 17, докато наоколо им не остана нищо друго, освен ниви с изсъхнали царевични стъбла, тапиока и фъстъци, докдето стигаше погледът. Тук-там по равното поле встрани от пътя виждаха по някоя самотна селска къща или трактор, който събираше реколтата.

— Боже, че това си е направо глуха провинция! — обади се Уести, ухилен до ушите.

Хана отвори очи от леката си дрямка върху натиканата с багаж задна седалка.

— Сигурно ти напомня за вкъщи — сънено каза тя.

Уести беше родом от Оклахома. Това беше всичко, което Лутър знаеше за миналото му. Как беше разбрала Хана, след като той почти не говореше за себе си.

— От коя част на Оклахома си, старши? — попита Лутър с внезапно събудено любопитство.

— Броукън Ароу — кратко отвърна Уести.

— Дядо му е бил чистокръвен индианец от племето *крийк* — обади се Хана.

Уести гледеше напред в пътя и мълчеше. Лутър го погледна обвинително:

— Никога не си ми казвал това.

Усети сви рамене и обяви:

— Две мили до Сабина.

Лутър отвори картата.

— Завий надясно по шосе 110. После наляво по 45.

Уести направи десен завой на следващата отбивка, която ги отведе през гъстак от дървета, покрай голяма бяла църква и простиращо се покрай пътя гробище. Лутър хвърли поглед назад. Никой не ги следваше.

Дърветата свършиха изведнъж и пътят ги изведе на мост с две ленти за движение. Според картата водният канал под тях беше едно от многото разклонения на река Рапаханок, достатъчно дълбока за големи плавателни съдове. Колата вибрираше, докато минаваха през осеяната с решетки настилка; очевидно това беше подвижен мост.

Пред очите им изникна живописният град Сабина. На отсрещния бряг на реката се виждаше яхтклуб и ресторант с лице към водата. Прелестни магазинчета и къщи от ХХ-и век се бяха наредили от двете страни на улицата, потънали във вековни чемшири, дъбове и кленове в есенни цветове.

Хана се беше подпряла между двете предни седалки и наблюдаваше всичко наоколо с удоволствие.

— Ето табелата на хотел „Магнолия“ — посочи тя напред.

Уести сви по тъмен страничен път. Под лъчите на залязващото слънце викторианските къщи от двете страни на улицата добиваха тайнствен вид, заприличващи на стари замъци с техните кулички и тъмни, дебнещи прозорци.

Пътят свършваше до две тухлени колони, отбелязващи началото на алея за паркиране. Върху варосаните в бяло тухли под сенчестите дървета имаше гравирана табела.

Според статията, която бяха намерили в интернет точно тук Форестър беше пренощувал за последен път.

Хотел Магнолия, пишеше на табелата, а отдолу, с едва забележими в тъмнината по-малки букви: *Гнездо на влюбени*.

Охо! Лутър учудено погледна Хана, която също четеше надписа със зяпнала уста.

— Форестър не е имал приятелка, нали? — попита той.

— Не — поклати глава тя. — Определено не. Трябва да е избрал това място поради друга причина.

Уести освободи от скорост и дръпна ръчната спирачка.

— Оставям ви насаме, влюбени гълъбчета — ухили той и взе пистолета си от жабката на колата.

Предварително бяха решили Уести да играе ролята на самотник, който си търси работа в местните складове.

— Може да има проблем с обхвата на мобилните телефони тук, сър — напомни той на Лутър. Отвори багажника и извади оттам брезентовата си торба. Докато прибираше пистолета си в нея, погледна към Хана и ѝ намигна.

После се обърна и бавно тръгна надолу по пътя, праметнал на рамо торбата. Приличаше точно на скитник, облечен в бархетно яке, скъсани отзад дънки и износени работни ботуши.

Хана се загледа след него, впечатлена. Лутър излезе от колата и дръпна напред седалката, за да ѝ помогне да се премести отпред.

С необясним трепет в стомаха тя излезе навън и се протегна, докато Лутър се наместваше удобно на шофьорската седалка. После си пое дълбоко въздух и седна до него.

Помълчаха малко, замислени върху задачата си, която сега ставаше малко по-деликатна, след като разбраха, че хотелът всъщност е гнездо за влюбени.

— Вероятно ще трябва да си вземем обща стая — отбеляза тя, хвърляйки му бърз поглед.

Лицето му беше скрито от сянката на боровите дървета.

— Ами да.

— Не забравяй да ме наричаш Ребека — напомни му тя. — Може би трябва да кажем, че сме младоженци.

— Да, по-добре ще е, отколкото да твърдим, че си ми сестра — съгласи се той.

— Ами да.

— Но защо нямаме брачни халки? — Тя погледна към лявата си ръка.

— Още не сме намерили подходящите — предложи той. — Надяваме се да открием нещо в антикварните магазини.

— Да, става.

Лутър включи на първа скорост и потегли бавно по дългата тъмна алея. Килимът от борови иглички почти напълно заглушаваше шума на гумите.

Хана отвори широко очи, когато пред погледа им изникна светещата като призрак в тъмнината сграда, с осветена от прожектори фасада. Двуетажната постройка от XVII-и век беше като извадена от

„Отнесени от вихъра“, с типичната за онова време галерия с високи дорийски колони^[1].

Липсваха само дъбове с провиснал от клоните им испански мъх — такъв обаче не вирееше в северен район като този.

Лутър паркира на обозначеното за целта място. Извади багажа им от задната седалка, като отклони предложението на Хана да му помогне в носенето. Тя вдиша дълбоко хладния въздух и прошепна:

— Усещаш ли този аромат? Близо сме до водата. — Въздухът беше наситен с миризма на сярата от речната тиня.

Няколко минути по-късно собственичката на хотел „Магнолия“ ги поведе нагоре по витите стълби и нежно ги смъмри, че не са направили предварителна резервация. Светлината от фенера в ръката ѝ проблясващи по варосаните в бяло стени.

— Младоженският апартамент много щеше да ви хареса — съжеляваше тя, полюшвайки едрите си бедра, — но, разбира се, е зает. Хората се обаждат дори две години предварително, за да са сигурни, че ще е свободен.

— Бракът ни беше малко импровизиран — довери ѝ Хана. — Добре че имате поне една свободна стая. Надявам се само да не е обитавана от духове. — Собственичката ѝ беше предупредила, че последният обитател на единствената свободна в момента стая бил загинал по време на отпуската си.

— О, уверявам ви, че не е — отговори жената.

— Откриха ли причината за катастрофата?

— Не, но е било доста късно през нощта. Горкият човечец трябва да е заспал на волана. Колко жалко! — добави тя, поемайки си дъх на последното стъпало. Издадената ѝ челюст изглеждаше злоещо на светлината на фенера.

— Значи не мислите, че някой може да го е избути от пътя? — добави Хана.

Жената едва не изпусна фенера от изненада.

— О, небеса — не! Това не е големият град, миличка. При нас не се случват такива престъпления. — Извърна се рязко и ѝ въведе в последната стая вдясно. — Ключът малко заяжда — призна тя, опитвайки се да отключи. Отвори вратата и светна лампата. Хана въздъхна с облекчение. Вече беше започнала да се чуди дали на това място изобщо ползват електричество. — Вярвам, че гледката ще ви

хареса, като съмне. Закуската се сервира между шест и десет часа. Ако имате нужда от каквото и да било, само ни уведомете. Е, желая ви приятен престой.

Собственичката се обърна с фенера в ръка и затвори вратата зад гърба си.

Хана пое от ръката на Лутър пътната чанта, която Уести ѝ беше заел.

— Несравнимо е с последното място, на което бях. — Тя обикаляше стаята, за да я разгледа хубаво. — О, имаме си дори тераса!

— Не знам дали това е...

Хана сложи пръст върху устните си и запретьрства стаята за подслушвателни устройства, надявайки се да не намери такива. Искаше ѝ се да вярва, че все още успяват да се движат на крачка пред Лъвит.

Стаята беше малка, но обзаведена с вкус в стил началото на ХХ век. Хана прокара ръка по подпорите на балдахина над леглото. Погледна и под мраморния плот на тоалетната масичка.

— Мебелите са стари — отбеляза тя. — Началото на ХХ век.

Лутър, който претърсваше стаята заедно с нея, ѝ хвърли ироничен поглед.

— Ти и от антики ли разбираш?

— Ето това е имитация — каза тя, претърсвайки нощното шкафче. — Няма го характерния жлеб в сглобката на чекмеджетата.

Лутър повдигна червено-черния ориенталски килим, постлан върху дъбовите дъски. Надникна и под възглавничката на плюшеното кресло за четене — единствената модерна нотка в цялата стая.

— Мястото е чисто — установи Хана.

— Ще спя на креслото — съобщи Лутър и прибра чантата си, заедно с оръжието, в гардероба.

Хана надникна в банята и огледа ваната с крачета, месинговите орнаменти и претенциозните тапети. Приближи се до прозореца и погледна навън. Реката, ако изобщо беше наблизо, се криеше зад дърветата. Беше се стъмнило.

— Какво ще правим тази вечер? — попита тя.

— Ще отидем в града и ще играем ролите си.

— Ако местните са наивни като мисис Дод, нищичко няма да разберем — въздъхна Хана. — Макар да се стори, че знае повече,

отколкото показва.

— И аз забелязах същото. Все до нещо ще се доберем — каза той. — Вярвам в способностите ти за събиране на информация.

— Сериозно ли? — усмихна се тя.

— Определено си успяла с Уести — добави с особена нотка в гласа.

Усмивката ѝ помръкна. Защо ли не ѝ прозвуча като комплимент?

Чуха стъпки в коридора и погледите им се насочиха към вратата. Някой почука колебливо.

Лутър посочи леглото и Хана се просна върху матрака. Лутър съблече бързо ризата си и разроши косата си. Приблужи се до вратата и я отвори.

— Да? — каза той с точно премерена доза раздразнение.

— Съжалявам за безпокойството — занарежда мисис Дод, — но забравих да ви дам нашия талон. Даваме го на всички младоженци. Безплатна вечеря в „Уотърсайд Ин“, ресторанта до моста.

— Благодаря — каза Лутър и затвори вратата с пресилена усмивка, загледан намръщено в талона.

Хана се възползва от разсейването му, за да се наслади на голите му гърди. Светлината от лампата подчертаваше изпъкналите му гръдни мускули, които така и не успя да види в тъмнината предишната нощ. Тъмният мъх по гърдите му се спускаше в тънка пътечка надолу, разделяща добре оформените коремни мускули. Татуировки не се виждаха.

— Гладна ли си? — попита той, забелязвайки втренчения ѝ поглед.

— Май да — *но не точно за храна*. Така ѝ се искаше да усети ръцете му около себе си, ала този път и двамата да са будни.

Трябваше да престане да мисли за това. В плановете ѝ за следващите няколко години нямаше как да се смести любовна връзка. Животът ѝ щеше да е подчинен изцяло на кариерата ѝ.

— Почакай само да се освежа — каза тя и се претърколи от леглото. Грабна чантата си и влезе в банята.

Жената, която я гледаше от огледалото, я върна обратно в реалността. Ако си въобразеше и за секунда, че Лутър може да бъде привлечен от нея в този ѝ вид, значи наивната беше тя.

* * *

Разхождаха се, хванати за ръце, по главната улица и Хана усещаше колко нежно Лутър е стиснал ръката ѝ.

Тази показна интимност беше заради местните, разбира се. Ала въпреки това, помежду им имаше нещо, което ги караше да се чувстват добре един с друг. В контраст с хладния въздух, ръката на Лутър беше приятно топла. Грапавата кожа на дланта му ѝ припомни, че работата му е свързана предимно с физическо натоварване. И той, също като нея, бе избрал професия на пазител. Заради убийствено тежкото натоварване, на което се подлагаше от години, вероятно полагаше усилие да държи ръката ѝ толкова нежно.

Хана опитваше да се съпротивлява на романтичната атмосфера по пътя към ресторанта. Вековни кедрови дървета се бяха наредили покрай изронената тухлена стена на градския съвет в Сабина. От прозорците на антикварно магазинче цяла колекция от лампи „Тифани“ хвърляше към улицата снопове от разноцветни светлини.

Ех, ако можех да се помотая по магазините! — размечта се тя. Но пък къщата ѝ беше препълнена с вещи и мебели както от родителите ѝ, така ѝ от баба ѝ. Нямаше място за нищичко друго.

Бризът донесе до ушите им звуци на орган от петъчната вечерна служба в някоя църква. Този необикновен старомоден град изглеждаше идеалното място да създадеш семейство. Тук нямаше и следа от корупция и престъпления — може би затова Лъвит се е измъквал толкова дълго време, избирайки да крие оръжието точно тук.

Щом завиха зад ъгъла към ресторанта, Лутър стисна ръката ѝ по-силно. Хана се огледа и забеляза шест полицейски коли, паркирани под уличните лампи.

— Нямаш ли чувството, че чакат нас? — тихо прошепна той.

— Сигурно мисис Дод неслучайно ни е пратила тук — съгласи се тя. — Ще трябва да го отложим.

— Ако нещо тръгне накриво, искам да се криеш зад мен — каза Лутър.

Тя цъкна с език с раздражение и прошепна в отговор:

— Нямаше да се налага, ако ми беше дал пистолет!

— За какво ти е пистолет, когато имаш мен? — измърмори той и й отвори вратата, за да влезе. Веднага се преобрази в ролята си на влюбен съпруг и нежно я погледна в очите.

Хана влезе вътре и небрежно се огледа наоколо. Интериорът на „Уотърсайд Ин“ просто крещеше за промяна — от старомодните килими и натруфени украси до ламинираните маси и столове. Ала божественият аромат, разнасящ се от кухнята, и оскъдният брой посетители го правеха идеалното място за вечеря в Сабина. А и изгледът към реката, който предлагаша големите прозорци, някой ден можеше да го превърне в чудесно заведение за хранене.

— Маса за двама, моля — каза тя на сервитьорката.

Докато следваше момичето към масата им в ъгъла, преброи полицаите, насядали в центъра на помещението. Бяха осем и всичките се престориха, че не са забелязали влизането им, което беше преиграване, защото Лутър не беше човек, който можеше да остане незабелязан.

— Заповядайте! — сервитьорката остави на масата за двама две менюта.

Лутър дръпна за Хана стола, който гледаше към ресторанта.

— Не искаш ли ти да седнеш с лице към помещението, скъпи? — попита го тя.

Той хвърли поглед към прозореца.

— Тук съм добре.

Стъклото зад нея отразява вътрешността на ресторанта, сети се тя. Лутър можеше едновременно да бъде кавалер и да не изпуска от поглед полицаите. Щом седнаха на масата, сервитьорката наля в чашите им вода с лед и ги уведоми, че поръчката ще бъде готова след малко.

— Морската храна сигурно е прясна — отбеляза Лутър.

Мисълта, че е много вероятно някой от тук присъстващите полицаи да е избутал Ърни от пътя, накара Хана да загуби апетит. Тя прегледа менюто набързо и го остави на масата. Един от полицаите ги наблюдаваше над ръба на чашата си с кафе.

Появи се сервитьорката с панерче хляб и попита приветливо:

— Какво бихте желали да поръчате?

Хана избра риба, а Лутър заложи на пълнени миди. Той подаде на сервитьорката талона, който им даде мисис Дод; момичето го взе и

се отдалечи с объркано изражение на лицето.

— Как така Уести никога не ми е разказвал за дядо си? — попита Лутър, връщайки се отново към разговора, който водеха, преди да ги прекъснат.

— Навярно защото никога не си го питал.

Той я погледна изненадано.

— Работя с него от три години. Никога не говори за себе си.

— Защото има много неща в живота му, с които не е готов да се изправи лице в лице.

Лутър я погледна замислено:

— Може и да си права.

— Какво е кодовото ти име? — изведнъж се сети тя. Хрумна ѝ, че щом наричаха лейтенант Рено — Ягуара, старши сержант Макафри — Уести, навярно Лутър също има кодово име.

— Малкия Джон — той си взе хлебче от панерчето.

— Малкия Джон? — Тя се ококори. — Възможно ли е някаква част от теб да е малка?

Лутър намаза едната половина от хлебчето си много внимателно. Беше му трудно да избегне погледа ѝ, за голяма нейна изненада — беше се изчервил.

— Е? — подкани го тя.

— Джон е малкото ми име. Джон Лутър Линдстром. Бях най-младият в екипа и оттам — Малкия Джон, сецаш се, като в Робин Худ. Името изгуби смисъл, след като бях повишен в ранг лейтенант.

Хана сбърчи вежди и се замисли.

— Защо това име ми звучи познато? Джон Линдстром.

Той се приведе напред и дискретно прошепна:

— Би трябвало да знаеш, миличка. Нали сме женени.

Хана потъна в дълбините на сините му очи и също се наведе напред, само на педя от лицето му.

— Какво би трябвало да знам? — попита тя, позволявайки си да разгледа здравата костна структура на лицето му и красиво оформените му устни. Припомни си вчерашната им целувка и устните му — нежни, но сдържани.

— Бивш играч по футбол съм от отбора на „Далас Каубойс“. Затова съм седнал с гръб към ресторанта.

Хана зяпна насреща му; значи това е имал предвид Уести преди няколко дни. *Нямаш никаква представа кой е, нали?*, беше й казал.

— Явно трябваше по-грижливо да избирам партньорите за тайната си мисия — измърмори тя. После, сигурна, че ще й се размине, протегна ръка и го погали по бузата.

Докосването й видимо го смути. Видя как лицето му се напрегна. Хана неохотно дръпна ръката си, когато сервитьорката отново застана до масата им.

— Сервираме бутилка вино за сметка на заведението на всички младоженци, отседнали в хотел „Магнолия“ — тя показа бутилка бяло вино и посегна да напълни чашите им.

— За мен не, благодаря — каза Лутър и дръпна празната си чаша за вино встрани.

— Желаете ли да ви донеса нещо друго? — попита го сервитьорката.

— Не, ще пия само вода.

— Тогава веднага ще донеса вечерята ви — усмихна се момичето.

Хана отпи глътка от киселото, евтино вино.

— Каж ми защо стана тюлен — настоятелно попита тя.

Лутър погледна към прозореца. Полицайте все още се хранеха.

— Хайде де, нали съм ти съпруга! — гальовно му се усмихна тя, което го притесни още повече. — В големия футбол има толкова пари и слава, защо ти е трябвало да се отказваш?

— Преживях автомобилна катастрофа.

Хана го погледна загрижено и го изчака да продължи.

— Бях пил прекалено много — добави и кимна към празната си чаша за вино. — Затова вече не пия. Не можех да дишам. Имах спукано ребро, което се беше забило в единия ми бял дроб. Бях сигурен, че няма да оживея. Но оцелях. Стоях заклещен в колата часове наред — предостатъчно време да се замисля за... какво всъщност правя с живота си.

Хана едва се пребори с внезапно завладялото я желание да стисне ръката му.

— Какво стана? — подкани го тя да продължи.

— Зарекох се, че ще променя живота си коренно; от онзи момент нататък ще се занимавам с нещо, което да промени света към по-добро.

Тя кимна одобрително:

— И стана тюлен.

Той се усмихна накриво:

— Не точно. Прекарах следващите шест месеца на екстензия. После година тренирах усилено. Чак тогава постъпих във флота и се записах в школата за подготовка на офицери в Пенсакола. Прехвърлих се в тренировъчната база за подготовка на тюлени в Коронадо, където преминах основно обучение по подводно взривяване. Отпаднах на изпита при първото ми явяване, гърбът ми не беше достатъчно укрепнал. В крайна сметка се дипломирах с випуск 235. Тогава станах тюлен.

— Не съжаляваш ли? — попита тя.

Погледът му помръкна за кратко, но той прогони мрачните спомени и поклати глава:

— Не и за това, че се отказах от футбола, не.

Сервитьорката се появи с вечерята им.

— Роба и пълнени миди — съобщи тя, докато им сервираше. — Харесва ли ви виното?

— Много е хубаво — отвърна Хана с невинна усмивка.

— Приятна вечеря — пожела им момичето и се оттегли.

— Ако не беше толкова популярен — отбеляза Хана чистейки рибата си, — щеше да си страхотен за разузнаването.

— Не, благодаря — каза Лутър. — Много съм си добре при тюлените. — Погледът му потъмня. — Освен ако Ягуар не загуби делото.

— Няма да го загуби.

Замълчаха, наслаждавайки се на храната. Лутър я бутна с крак под масата и тя стреснато вдигна поглед! Един от полицаите се приближаваше към тях. В гърлото ѝ заседна кост и тя изгълта на един дъх водата от чашата си.

— Добър вечер — поздрави ги мустакатият полицаи с фалшива усмивка. — Как сте тази вечер?

— Много добре, полицаи. И вие, надявам се? — Лутър попи устните си със салфетката.

Хана погледна табелката с името му. *Дъфи*.

— Не сте отгук? — предположи той, не че беше трудно да се отгатне.

— Точно така — любезно отвърна Лутър.

— А откъде сте? — настоятелно продължи полицаят.

— От Вирджиния Бийч — наоколо беше настъпила тишина. — На меден месец сме.

— Поздравления. Случайно нисанът, паркиран пред „Магнолия“, да е ваш?

Лутър с нищо не показва, че въпросът го е смутил; бе повече от ясно, че ченгето опипва почвата.

— Не. Всъщност е собственост на мой приятел.

— А, ясно. Проверяваме всички коли, които влизат в града, и за вашата излезе неплатена глоба за превишена скорост.

— Така ли? Ще напомня на приятеля ми да си я плати.

— Непременно. Затегнали сме проверките напоследък. — От Флота сте, знаете как е.

— От Флота ли? — изненадано го погледна Лутър.

— Приятелят ви има обозначителни стикери от военноморските сили по колата — обясни полицаят.

— Аха! — каза Лутър, без да навлиза в обяснения.

— Мога ли да видя личните документи и на двама ви? — попита той. Ето че опряха и до документите. — Може случайно колата да е ваша, а да се срамувате да ми кажете. — Ухили се мазно.

Лутър извади портфейла си от задния джоб и му подаде шофьорската си книжка, като преди това се увери, че военната му карта не се вижда. Но ченгето явно повече се интересуваше от документите на Хана. Доволна беше, че решиха да изчакат един ден, за да ги получат. Тя затаи дъх; полицаят погледна снимката ѝ, после към нея, после пак към картата, за да се увери, че не фалшива.

— Хубава снимка, мис Линдстром — обади се най-после той и ѝ подаде обратно документите. — За вас не мога да кажа същото. — Обърна се към Лутър, за да го подразни. — Приятен престой, госпожо. — Кимна им за довиждане и тръгна към масата, където приятелчетата му до един се изправиха като по команда.

Лутър не отделяше поглед от стъклото на прозореца. Хана лапна парче риба и бавно го задъвка, за да прикрие вълнението си. Изчакаха останалите посетители да възобновят разговорите си, за да обсъдят случилото се.

— Какво мислиш? — попита Хана.

— Лъвит им е дал твоя снимка, но не са сигурни, че си ти — предположи Лутър.

— Трябва веднага да изчезнем оттук — предложи тя.

— Не, тази нощ ще ни наблюдават. Връщаме се обратно в хотела и ще стоим там. Утре ще разглеждаме забележителности и ще си отваряме очите. Не забравяй, че и Уести е наоколо и събира информация.

— Прав си — отстъпи тя.

Мина й през ум, че да се затвори сама с него между четирите стени, вместо да обикалят навън, беше още опасно. Колкото повече време прекарваше насаме с него, толкова по-трудно контролиреше чувствата си. А това не беше добре. Ако не внимаваше, плановете, които правеше от години, можеха лесно да се объркат. Все по-рядко си мислеше за връщането си в ЦРУ и все по-често търсеше неговата компания.

Точно сега би дала всичко за още една целувка.

---

[1] Типични за архитектурата на древна Гърция. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сабина, Вирджиния
25 септември, 1:28 ч.

Лутър беше на границата между дрямката и съня и усилено се мъчеше да не заспи дълбоко. Подозрителните ченгета на Сабина душеха наоколо и щеше да е безопасно да остане буден. Дремеше, седнал в креслото, с подпрян до него автомат „MP-5“. Около час беше слушал как Хана се върти в леглото, опитвайки се да прогони съня. Всяка нейна въздишка го караше да си припомня меките ѝ ръце и дългите нежни пръсти. Останалата част от тялото ѝ сигурно беше още по-нежна.

С нещата, които беше казала и направила тази вечер, беше влязла още по-дълбоко под кожата му.

Възможно ли е някаква част от теб да е малка?, беше го попитала тя със закачлива усмивка, което го накара да осъзнае, че сексът с нея би бил истинско удоволствие. Веднага си беше представил как я притиска до стената, прониква дълбоко в нея и прошепва в ухото ѝ: *Тази част от мен малка ли ти се струва?* Размърда се в креслото. Подобни мисли щяха да му докарат само неприятности. Хана беше ужасно привлекателна, да. Беше го забелязал още щом я видя за пръв път и оттогава зорко внимаваше да не се поддава на чара ѝ.

Тя не беше жената, която търсеше. Щеше ли да поддържа огъня в домашното огнище, докато той се прибере в края на изпълнения си с грижи ден? Едва ли! Защото нейните дни щяха да са също толкова напрегнати. По тази причина, независимо колко приятно се чувстваше с нея и колко много му се искаше да се пъкне при нея в леглото и да даде воля на напиратцата в него нужда да я докосва, той просто нямаше да го направи.

Мобилният му телефон избръмча от вибрацията и заподскача на бюрото. Лутър скочи от креслото и го вдигна, преди да е събудил Хана. Влезе с него в банята и затвори вратата.

— Линдстром — каза той в слушалката.

— Сър. — Беше Уести. — Говорих с няколко души тази вечер. Мисля, че знам кой склад е ползвал Лъвит. Води се на името на друг Блейлок, брата на шерифа.

Бинго!

— Къде се намира? — попита, вперил поглед в огледалото пред себе си.

— Точно срещу вас, сър, на другия бряг на реката. Ще го видите, като съмне. Аз ще отида там сутринта на интервю за работа. Ще си взема фотоапарата, в случай че забележа нещо — помощник-капитанът му беше дал инфрачервения фотоапарат, който беше ползвал за огледа в апартамента на Милър.

— Чудесно си се справил, старши. Дръж ме в течение.

Сподавен звук от спалнята го накара да хукне натам. Затвори телефона и съжали, че не е взел автомата в банята.

Отвори вратата и с облекчение видя, че в стаята няма никой друг, освен Хана, която беше изритала завивките и явно сънуваше кошмар.

— Не! — викаше тя и размахваше юмруци във въздуха, сякаш стискаше нещо.

Спусна се към нея, за да я събуди.

— Хана! — раздруса леко раменете ѝ той. Косата ѝ грееше с тъмночервен оттенък дори в тъмнината. Умираще от желание да прокара пръсти през нея.

Не беше подготвен и се сепна, когато Хана се хвърли върху него и сграбчи главата му в хватка ключ. Беше подпрял коляното си на леглото и когато тя се извъртя, лесно го обърна по гръб върху матрака и го възседна.

Усещаше слабините ѝ върху бедрата си. Беше толкова близо до него, деляха ги само тениската „Харли Дейвидсън“ на Уести и спортните ѝ гащета. Ухаеше на френския сапун от банята на хотела. Ушите му започнаха да пищят от резкия приток на кръв в главата му.

Лунната светлина, която се процеждаше през прозрачните завеси, беше достатъчна, за да види замаяното изражение на лицето ѝ. Това не беше опит да го съблазни. Тя беше на границата между съня и реалността. Беше виждал този поглед върху лицата на изтощени до смърт тюлени по време на Адската седмица^[1].

— Какво става? — объркано попита Хана.

— Сънуваше кошмар — обясни той, измъквайки се изпод нея.

— Пак ли! — Тя отметна косата си назад. — Непрекъснато сънувам един и същи кошмар. Ужасно е!

Уязвимостта ѝ го плени. Тази Хана, която познаваше, беше невероятно силна, умна и не се страхуваше от нищо. Сега за пръв път я виждаше в друга светлина; явно пазеше тази част от себе си, дълбоко скрита от външни погледи.

— Искаш ли да поговорим? — предложи ѝ той. Нямахше да е зле да освободи част от напрежението, което трупаше в себе си напоследък.

Тя разтърка очи и въздъхна.

— Поради някаква странна причина аз също съм в самолета с родителите си. Аз съм вторият пилот и се опитвам да помогна на баща си да задържи самолета във въздуха, но той продължава да пада.

Господи, нямаше представа, че кошмарът ѝ е бил свързан с родителите ѝ! Не му идваха подходящите думи, с които да я успокои.

— Милата... — успя само да каже той и приглади една непослушна къдрица зад ухото ѝ. Стресна се от собствената си нежност; думата му се изплъзна, без да усети. Но нали така се наричаха цяла вечер — като част от общия театър.

Поразен видя как от очите ѝ се затъркаляха сълзи. Тя се извърна и зарови лице във възглавницата. Лежеше, без да помръдне и без да издава звук.

Лутър тихо въздъхна. *Мамка му!* Не можеше да се направи, че не забелязва колко е разстроена, само защото се страхува от физическа близост с нея. Не беше чак такъв коравосърдечен задник.

Той предпазливо легна до нея, старайки се да остави поне няколко сантиметра помежду им, и нежно започна да милва гърба ѝ. Тя потрепери. Господи, сърцето му се късаше за нея! Не искаше дори да си представи какво е да загубиш двамата си родители едновременно.

Как ли е живяла с отговорността на по-голямото дете, загърбила собствените си планове, за да се грижи за брат си? Трябва да си много специален човек, за да съумееш да преживееш това, без да загубиш способността си да се усмихваш.

Хана неочаквано се обърна с лице към него. Протегна ръка и го прегърна силно. И точно както предишната нощ, долепи стегнатото си, атлетично тяло до неговото. Тогава той беше с дънки; сега обаче тънкото долнище на пижамата му нямаше как да прикрие вълнението

му от допира ѝ. Ала Хана сякаш не забеляза това. Тя подсмръкна, избърса сълзите си и изпусна накъсана въздишка. После заспа. Отново.

Лутър се загледа в лунните отблясъци по тавана. Честно казано, такова нещо му се случваше за пръв път. Жените го преследваха от години и те бяха тези, които му се молеха да си легне с тях. Хана заспиваше на рамото му за втори път. Малко се подразни от това.

Но, от друга страна, се почувства поласкан и доволен, че тя явно му има доверие. Дори не направи опит да го съблазни, за да изпробва самообладанието му.

Осъзнаваше какво щеше да се случи, ако правеха любов. Щеше да хлътне по нея още повече — а вече беше хлътнал достатъчно. Хана не беше за него — в никакъв случай. Всъщност най-близо до представата му за идеален партньор беше Рони, като изключим факта, че му изневеряваше. Хана беше бъдещ оперативен агент; нямаше търпение да приложи в действие уменията си да събира информация и да пътува в чужбина. Едва ли би пожелала да се установи на едно място и да живее спокойно и простичко.

Без съмнение на сутринта щеше да е горд от себе си, че не е пъхнал ръка под тениската ѝ. Цялата нощ обаче щеше да се бори с това си желание.

* * *

Хана мъркаше насън под въздействието на определено еротичния си сън. Ръцете ѝ бяха склучени около нечий широк гръден кош, а кракът ѝ — праметнат върху здраво мускулесто бедро. Това не можеше да е никой друг, освен Лутър. Нямаше друг мъж на света с такова тяло.

Тя погали мускулестите му гърди. Кожата му беше гладка като кадифе, осеяна с къдрави косъмчета, които гъделичкаха пръстите ѝ. От чисто женско любопитство тя спусна ръка надолу по пътечката от мъх, водеща до добре оформените му коремни мускули.

Мъхът ставаше все по-мек и почти изчезваше. Изведнъж усети, разочарована, как ръката ѝ се спира от стегнат ластик. Но това беше само сън, а насън няма прегради, нали така? Мозъкът просто си ги измисля.

Тя пъкна пръстите си под ластика и... мили боже!

Беше толкова твърд и гладък, че нямаше как да не е сън. Кодово име Малкия Джон, как пък не!

Очарована от собственото си влияние върху този дар от съня си, тя го обхвана с ръка и усети раздвижването му между пръстите си.

— Осъзнаваш ли какво правиш?

Дрезгавият глас на Лутър я върна обратно в реалността. Тя рязко отвори очи и видя, че лежи плътно до него; устата ѝ беше притисната до рамото му, а ръката ѝ — пъкната в долнището на пижамата му.

Веднага я измъкна оттам и погледът ѝ срещна вперените в нея тъмносини очи.

— Съжалявам! — стреснато извика тя и се дръпна толкова рязко, че се претърколи от леглото на земята!

— Внимавай.

— Нищо ми няма. — Изправи се бързо, прекалено засрамена, за да го погледне. Отвори куфара си и грабна дрехите, с които смяташе да се дегизира през деня. През цялото време усещаше погледа му върху гърба си.

Стиснала нещата си в ръце, влезе бързо в банята, хлопна вратата и се облегна на нея, унижена до дъното на душата си.

Вече му беше станало ясно, че тя го намира за привлекателен, и то не-у-сто-и-мо привлекателен. И не са заради невероятното му тяло, а защото беше истински мъж до мозъка на костите си. Държал я бе в прегръдките си цяла нощ, защото точно от това беше имала нужда. Наистина бе много привлекателен — сериозен и честен, истински американец. Но най-хубавото у него беше доброто му сърце. Това го правеше просто неустойим. Ала той ясно ѝ даваше да разбере, че няма желание да се сближава с нея. Беше я прегърнал наистина, когато тя имаше нужда, но погледът му беше красноречив — не искаше да я допусне близо до себе си. Може би още не бе преодолял раздялата си с Вероника. Или пък я намираше за отблъскваща в нелепата ѝ маскировка. А може би смяташе, че от нея едва ли ще излезе добра съпруга.

Последната възможност я тревожеше най-много, защото предполагаше, че не е далеч от истината. Коя добра съпруга би хукнала на другия край на света, би дала всичко от себе си за кариерата си и би оставила за мъжа, когото обича, само трохите?

Обича? Майко мила, това пък откъде ѝ хрумна? Хана рязко се запъти към душа и пусна горещата вода. Повече нямаше да си губи времето в мисли за Лутър и себе си заедно.

Лутър беше застанал до прозореца, когато тя се появи, облечена в бледоморав комплект панталон и блуза, излязъл от мода поне преди десет години. В кожата на Ребека Линдстром Хана се чувстваше значително по-уверена.

— Мисля, че вече разбрахме коя е била любовницата на Ърни — провлачено каза той и я погледна бегло.

Хана се приближи до прозореца и погледна навън. Хотел „Магнолия“ се намираше на един хълм точно над широка река, криволичеща като змия между кедровите дървета. На отсрещния ѝ бряг се виждаше голяма дървена постройка.

На входа ѝ имаше пристан, удобен за товаро-разтоварна дейност. Половин дузина мъже се мотаеха наоколо и пушеха цигари в ранната утрин.

— Водата изглежда достатъчно дълбока за големи плавателни съдове — отбеляза Лутър и я погледна. — Тук дават канута под наем. Предлагам да си вземем едно.

— Добре — каза тя, нетърпелива да се пораздвижи.

Той се запъти към банята, без да обели и дума за случката отпреди малко.

Хана с облекчение се обърна и започна да оправя леглото. Ако той можеше някак да забрави за случилото се, тя също щеше да се опита. Така ѝ се искаше и мъчителният ѝ копнеж по него да изчезне!

* * *

Лутър тъкмо беше съблякъл ризата си, когато мобилният му телефон звънна. Той бръкна в задния джоб на дънките си, внимавайки да не преобърне кануто.

Хана седеше в другия край и предпазваше с длани очите си от лъчите на обедното слънце. Обърна се и погледна назад през рамо. Погледът ѝ се плъзна по голите му гърди, ала тя бързо го отклони встрани.

— Линдстром.

— Сър, прекалено се набивате на очи без риза — провлачено каза Уести; явно беше някъде наблизо.

— Ами горещо е — отвърна Лутър. Но не беше само заради това, а и заради желанието му да види как Хана се изчервява, също както тази сутрин.

Хана се превърна в търпелив кормчия веднага щом се качи в кануто. Движеха се по реката от часове, за да наблюдават склада. Лутър провери температурата на водата и бързината на течението. Не беше изключено да се наложи да преплува реката през нощта, за да огледа по-отблизо. Хана се справяше с греблото със същата сръчност и решителност, с която вършеше и всичко останало. Беше се скрила удобно зад маскировката си, оставяйки го объркан и опасно възбуден.

— Къде си? — попита той Уести.

— В гората, на около сто метра нагоре по реката, оглеждайте се за чорап в клоните на дърво.

— Стой там! Край. — Лутър пъкна телефона обратно в джоба си. — Трябва да се видим с Уести — каза на Хана. — Чака ни нагоре по реката.

Хана се завъртя на седалката си и безмълвно заби греблото в мътната синя вода. Дотук с намерението му да я смути. Самият той не знаеше какво точно иска — дали да обсъдят като възрастни защо не бива да започват връзка... или просто да продължат това, което прекъснаха сутринта.

— Ще наглеждаш ли кануто? — попита той минута по-късно, когато издърпа единия край на лодката на брега.

Хана не беше очарована, но се примири.

— Добре.

Той не обърна внимание на гневния ѝ поглед и тръгна към гората. Наоколо беше пусто, само нападките листа шумоляха под спортните му обувки. Беше светло и се надяваше да забележи Уести, преди да му е изкарал акъла отнякъде; умираше си от кеф да го прави.

Гората изглеждаше пуста, ако не се смяташе катерицата, която пробяга наблизо. Лутър бавно се обърна и подскочи от изненада, като видя Уести точно пред себе си, току-що излязъл зад близкото дърво.

— Мамка му! — изруга той.

Уести, облечен с тениска в цвят каки с откъснати ръкави, зацъка подигравателно с език и му подаде лист хартия.

— Какво е това?

— Чертеж на склада. Току-що бях там на интервю. Но не мисля, че ще ме вземат на работа. Подозрителни са, ако не си местен. Все пак успях да огледам наоколо.

— Забеляза ли нещо? Успя ли да снимаш?

Уести поклати отрицателно глава.

— Нямаше нищо интересно. Но начертах това — представата му за чертеж беше сложна рисунка, която само художник би могъл да проумее.

— Страхотно! Огледа ли вратите? Има ли възможност да влезем?

— Никаква. Ключалките са сложни, има и алармена система. Определено ще трябва да влезем с плуване.

— Съжалявам, но ще се наложи.

Уести мразеше да се гмурка и това не беше тайна за никого, но като тюлен се беше научил да се справя. В този случай гмуркането щеше да е опасно, защото изобщо не познаваха реката. Никой от двамата не беше плувал в нея. Ако го направеха през деня, щеше да е подозрително, затова трябваше да действат нощем. Добре че бяха взели екипировката си. Водолазните костюми и кислородните бутилки бяха натъпкани и багажника на колата.

— Чакай ме до хотела, долу при канутата, в три след полунощ — реши Лутър, — готов за гмуркане. Преди това сложи багажа си в колата, може да се наложи веднага да изчезнем.

— Да, сър.

— Въпроси?

Уести кимна в посока към реката и дяволито попита:

— Как вървят нещата в гнездото на влюбените?

От спомена за палавата длан на Хана върху *Малкия Джон* ушите на Лутър пламнаха.

— Добре — кратко отвърна той.

— Валентино обаждал ли се е? — попита Уести, ловко сменяйки темата.

— Още е извън страната. — Лутър беше опитвал да се свърже с агента няколко пъти. — Вероятно е напипал гореща следа. Няма ли да е страхотно, ако Лъвит и шефът му влязат в затвора заедно? — размечта се той.

Уести измърмори нещо, свързано с Лъвит, задника му и мъжка любов през следващите двайсет години.

— Пази чертежа, старши. Използвай го, за да измислиш план за действие.

— Да, сър — каза Уести, доволен от задачата си. — А какво ще прави Хана през това време?

Откога пък започна да нарича Хана с малкото ѝ име?

— Ще мирува — отвърна Лутър, ядосан на себе си, че ревнува.

— Няма да е много доволна.

Лутър знаеше това.

— Е, доколкото знам, ЦРУ не провеждат обучение по гмуркане, така че тя просто няма как да дойде — отвърна той.

Уести само го погледна.

— Ще се видим в три часа, старши — каза Лутър и даде свободно. — Обади ми се, ако изникне нещо.

— Да, сър — Уести се обърна и изчезна в гората, покривайки се след по-малко от пет крачки.

Връщайки се при кануто, Лутър завари Хана да се бори с една муха в косата си и да си прави вятър срещу плетената си блуза. Лицето ѝ беше зачервено от жегата и изглеждаше повече от раздразнена.

— Какъв е планът? — попита тя.

— Двамата с Уести ще влезем с плуване в склада под пристана — каза той, докато избутваше кануто от брега. — Входелите се охраняват и е невъзможно да се влезе от там.

Хана се обърна напред.

— А аз какво ще правя?

Той бутна лодката във водата и скочи вътре в последния момент. Това го спаси от отговора на въпроса ѝ.

Хана нарочно не гребеше. Седеше с греблото в скута си и чакаше.

— Лутър? — каза тя с предупредителна нотка в гласа.

— Трябва да влезем с плуване, Хана — повтори той. — Използваме дреггер вентили. — Съмняваше се да е чувала за тях. Това беше специална част от екипировката им за гмуркане, която премахваше мехурчетата. Предназначена беше за тайни операции като тази.

— Това не значи, че не мога да дойда с кануто донякъде. Как ще пренесете фотоапарата?

— Водоустойчив е.

Това ѝ затвори устата за малко. Седеше, нахлупила светлокафявата перука на главата, почесваше се изпод плетената си блуза, мокра от пот и със замъглени от жегата очила. Въпреки това беше великолепна.

— Остави ме в колата в Куантико — каза тя с треперещ от безсилие глас. — Остави ме и в къщата на Уести, когато преследвахте евентуалния ми убиец. Сега искаш да ме оставиш да си чопля ноктите в хотела?

— Шшшт! — предупреди я той. — Звукът се носи по водата.

Тя ядосано изръмжа. Лутър потисна смеха си. Дори ядът ѝ му беше интересен, както и всичко, свързано с нея. Повечето жени предпочитаха да стоят настрана от опасността. Не и Хана. Тя трябваше да е в центъра на събитията. Почувства я още по-близка.

— Ще ти позволя да участваш другия път — обеща той.

— Другия път ли? — Хвърли му поглед през рамо. — Ако сега намерим това, просто няма да има друг път.

Лутър разчиташе точно на това.

— Виж — опита се да я успокои той, като пробваше да гребе сам. — Уести и аз вършим това непрекъснато. Четем си мислите вече. Нямаме нужда от излишно разсейване.

— Вече станах и излишна — каза Хана и зарея поглед в облаците над хоризонта.

Ами да! Само това ми липсва! Не му ли стигаше, цял ден не можеше да изкара от ума си случката от сутринта. Дори чепатият ѝ характер в момента го възбуждаше. Така му се искаше да ѝ покаже колко много го разсейва и каква страхотна жена е. Мислеше си за часовете, с които разполагаха преди задачата си тази нощ.

Достатъчно време за един следобеден сексмаратон, появи се неканена мисъл в главата му. Хана се обърна и го погледна.

— Това ли е всичко, което съм? — продължи да настоява тя. — Разсейвам те, така ли? — Блестящото му от влагата тяло неудържимо привличаше погледа ѝ.

Той реши да бъде откровен.

— Доста добре ме разсея тази сутрин — достави му удоволствие, че я накара да се изчерви.

Тя рязко се обърна напред; рядко ѝ се случваше да не знае как да отговори.

Лутър гребеше все по-бавно. Осъзна, че ръцете вече го болят, затова сложи греблото върху коленете си и остави кануто да се носи по течението. Миризмата на тиня изпълваше дробовите му. Над главите им прелетя орел рибар, дебнещ за плячка. Лекият бриз ронеше есенните листа върху приближаващия се бряг. Беше прекрасно. Но над хоризонта започваха да се трупат буреносни облаци, предвещаващи лошо време.

Лутър избърса потта от челото си и продължи да гребе. Когато приближиха брега, Хана най-последно му помогна, забивайки гневно греблото във водата, сякаш бързаше да стигне до брега — или да избяга от самия него. В пълно мълчание издърпаха кануто на сушата и го обърнаха.

— Следобед трябва да свалим багажа си в колата — каза той, — и то без да ни видят.

— Довечера ли си тръгваме? — изненадано го погледни тя.

— Ако се наложи. Трябва да сме подготвени.

— Ако не си тръгнем, ти ще спиш на креслото — обяви тя. После се обърна и тръгна почти тичешком към хотела.

Бягай, момиченце, точно така...

Потисна желанието си да я последва; копнееше да я хвърли на леглото и да ѝ покаже колко много я желае. На Вероника това би ѝ харесало. Дразнеше го и после бягаше. Редовно го правеше.

Но Хана не беше такава. Не му бе ясно откъде го знае, просто беше сигурен.

Когато се качи след нея в стаята, тя се къпеше. Блузата и перуката ѝ бяха захвърлени на леглото, а останалите ѝ дрехи — на пода.

Сърцето на Лутър заби по-бързо.

Съблече ризата си и изрита обувките си настрани. Посегна да разкопчае ципа на дънките си.

Спри!, заповяда си той. *Помисли! Готов ли си за това?*

Познаваше минусите си много по-добре от плюсовете. Прекрачеше ли границата с Хана, нямаше да намери сили да се

отдръпне.

Не, не беше готов. И нямаше да прекрачи границата.

Връзката с Вероника му беше дала ценен урок и не можеше да си позволи да го пренебрегне. Жизненоважно беше да намери подходящата жена. Тази, която да иска същите неща като него — до имената на неродените им деца дори. А дотогава той просто нямаше да се обвърже с никоя друга. Какъв е смисълът от грешките ни, ако не си взимаме поука от тях?

През трите години като тюлен бе правил доста трудни неща. Да се отдръпне сега беше едно от тях.

* * *

Ноцта се оказа идеална за планираната задача. От надвисналите над Сабина буреносни облаци се изливаше пороен дъжд, а тътенът на гръмотевиците цепеше тишината. Светкавици пробождаха като огнени пръсти върховете на дърветата и покривите на сградите. Никой разумен човек не би излязъл навън в нощ като тази.

Наведена над парапета на терасата, Хана гледаше след Лутър, докато се изгуби от погледа ѝ в тъмнината. По това време Уести вече трябваше да го чака до реката при канутата, облечен в единия водолазен костюм. Лутър беше нахлузил другия в спалнята, показвайки на Хана как специалният вентил рециклира издишвания въздух, за да премахне мехурчетата.

В пълна водолазна екипировка, Лутър се прехвърли през терасата и изчезна в проливния дъжд. Хана копнееше да го последва, но Лутър без заобикалки ѝ бе заявил, че няма какво да прави с тях.

Тя въздъхна и потърка настръхналата си кожа. Температурите рязко се бяха понижили и във въздуха се усещаше настъпването на студената есен. „На жените им е писано да чакат — повтаряше си тя. — Дали наистина е така?“

Изведнъж ѝ хрумна идея и тя усети как адреналинът се покачва. Всъщност има нещо, което може да направиш, осъзна тя и се втурна към стаята, за да открие обувките си. Лутър за последен път подценяваше възможностите ѝ.

[1] Четвъртата седмица от основното обучение на американските тюлени, която продължава пет дни и пет нощи, през които са им позволени не повече от четири часа сън общо. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

25 септември, 2:15 ч.

— Тук съм, сър.

Ето че пак го направи. Лутър подскочи от изненада. Гласът на Уести прозвуча буквално в ухото му. Беше облегал на едно дърво точно насреща му, облечен в черния си водолазен костюм.

Огледаха се един друг внимателно, за да проверят екипировката си; бяха минали през доста трудни моменти заедно и се разбираха без думи. Любимият нож на Уести беше пристегнат с ремък към колана му. Нямаше да носят друго оръжие със себе си, целта им бе само да огледат и ако открият нещо подозрително, да направят снимки с фотоапарата, грижливо прибран в джобче на колана на Лутър.

Двамата мъже сложиха водолазните маски, ухапаха дихателните тръби и нагазиха до глезените в калната вода. Дори в тъмнината Лутър усети как Уести потръпва. Повървяха, докато водата стигна до кръста и се потопиха.

Маските им бяха специално оборудвани с инфрачервено наблюдение за нощно гмуркане по последна дума на техниката. Под гладката повърхност на водата всъщност гъмжеше от стрелкащи се във всички посоки риби, потънали клони, издатини, дупки и някакви блещукащи твари, вероятно скариди.

Лутър погледна подводния компас и двамата продължиха да плуват още около стотина метра през изненадващо дълбоката вода на канала и сложната мрежа от стълбове, върху които беше построен складът. Никой от двамата не познаваше района от този ъгъл.

Каналът беше допълнително изкопан, за да позволи влизането на по-големи плавателни съдове. Калното речно дъно беше само на няколко метра под тях, когато преплуваха под външната стена на склада и най-после се озоваха вътре. Бяха очаквали да е тъмно, но, за тяхна голяма изненада, вътрешността на склада беше осветена. Ако там имаше някой, щеше да ги забележи веднага.

Лутър даде знак, че пръв ще излезе на повърхността. Подаде глава над водата и вдигна маската си, за да огледа наоколо. Около дузина голи електрически крушки висяха от тавана и хвърляха слаба светлина върху струпани дървени сандъци, платформени колички и огромни хладилници.

Не се виждаше жива душа. Лутър сигнализира на Уести, че е чисто, и двамата се придвижиха към единствената стълба наоколо. Скриха плавниците си зад стълбата и безшумно се заизкачваха нагоре с гумените галоши.

Складът беше огромен. Само вътрешният пристан имаше размер, достатъчен, за да побере голям плавателен съд. Лутър погледна Уести, който сочеше към най-близката стена. Трополенето на дъжда по ламаринения покрив заглушаваше шума от движенията им.

Лутър отвори вратата на един от хладилниците. Лъхна го силна миризма на риба и стриди. Без съмнение мястото беше действащ склад за морска храна. „Едва ли е приятно да работи човек тук по цял ден“, помисли си той, като пристъпваше внимателно по хлъзгавия под.

Двамата методично отваряха всеки сандък и хладилник пред себе си и надничаха вътре. Складът беше претъпкан с огромни количества риба и стриди, достатъчни да нахранят цялото население на щата Вирджиния. Но не откриха нищо подозрително.

Лутър забеляза куп сандъци и се приближи към тях. Очевидно бяха разтоварени съвсем наскоро или пък бяха приготвени за товарене. Опитва да отвори един от тях, но капакът му се оказа здраво закован.

Уести намери чук и след като Лутър му кимна окуражително, започна да вади гвоздеите. Един от тях изскърца силно и неприятният звук отекна до тавана. Двамата затаиха дъх.

Изчакаха малко, но наоколо бе все така тихо и те продължиха. Най-после Уести успя да отвори капака. Лутър пъкна ръка в сламения пълнеж и това, което видя там, го накара да настръхне.

Между сламата бяха наредени „АК-47“, същите онези, които бяха изчезнали от натоварен за Сомалия кораб преди около месец. По дяволите, наистина бяха открили откраднатото от Лъвит оръжие! Той разчисти пълнежа и започна да оглежда автоматите за серийни номера или нещо, с което да успее да свърже това оръжие с откраднатото.

Извади от джоба си малко фенерче, за да ги по-добре, и разтреперан от вълнение, направи снимки в близък план на серийните

номера.

Започнаха да разбиват капака на още един сандъците, вече не толкова предпазливо. Нещо изшумоля зад гърба им. Двамата замръзнаха като крадци, хванати на местопрестъплението. Бавно извърнаха глави и се вцепениха от ужас.

На двайсетина крачки встрани стоеше един доберман, вперил в тях злобния си жълтеникав поглед.

Уести бавно посегна към ножа си. Лутър беше сигурен, че ако се наложи, ще уцели животното право в сърцето.

И двамата едновременно погледнаха към водата, пресмятайки дали разстоянието е достатъчно, за да успеят да се гмурнат, преди кучето да ги е подгонило.

— Спокойно, момче! — тихо повтаряше Лутър, докато бавно пристъпваше назад към водата.

Кучето гърлено изръмжа.

— Стой на място! — рязко отекна във въздуха нечий глас. Иззад кучето пристъпи възрастен мъж с насочен към гърдите на Лутър пистолет. — Какво, по дяволите правите тук? Намирате се в частна собственост.

Мъжът носеше охранителна униформа. Пред възможността да ги заловят не им оставаше нищо друго, освен да изчезнат по най-бързия начин. Лутър смушка Уести, двамата нахлузиха маските си и се гмурнаха дълбоко. Чу се внезапен изстрел и Лутър усети парещ болка в дясното си рамо. Той се изви и бързо заплува настрани, според инструкциите, за да избегне повторно улучване. Още два куршума се забиха във водата близо до него. Потърси Уести с поглед и с облекчение видя, че той е добре. Партньорът му го хвана и го задърпа в посока към реката.

Минавайки прекалено близо до една от покритите с планктон колони, Лутър одра дясната си буза и маската му се изхлузи. Опита се непохватно да я намести.

Беше прострелян. Не искаше да мисли за това, просто нямаше време; не бяха успели да вземат плавниците си и придвижването им и бездруго бе прекалено бавно. Уести здраво беше стиснал каишката на дихателната му тръба и плуваше усърдно напред и заради двамата. Лутър гледаше как кръвта му оставя след него диря като неоново зелен облак.

Когато стигнаха до отсрещния бряг, вече нямаше сили да върви през дълбоката тиня. Уести му помогна да се облекне на рамото му.

— Аз съм виновен, сър! — пъхтеше той. — Не мислех, че нощем оставят пазач. Не проучих добре нещата.

— Важното е, че намерихме това, което ни трябваше — отвърна Лутър през зъби, измъчван от пронизващата го болка. — Трябва да изчезваме, преди да е дошла полицията.

— Разбрано.

Наблизо изпука съчка и те замръзнаха, вперили поглед в тъмнината, в очакване на най-лошото.

— Лутър? Уести? — разнесе се мек женски глас над трополенето на дъжда.

Беше Хана. Мъжете въздъхнаха с облекчение и тръгнаха към нея.

— Тук сме — извика Уести. — А ти какво правиш вън?

Да му се не види, Лутър тъкмо щеше да я попита същото!

— Стори ми се, че чух изстрел. Какво стана?

— Лейтенантът е ранен. Не е чак толкова зле, но трябва незабавно да тръгнем...

— Лутър! — Хана се появи незабавно; очилата ѝ просветваха в тъмнината, а ръцете ѝ нежно го докосна. — Къде си ранен? Боже мой, лицето ти е в кръв!

— Драскотина.

— Не бива да спираме — напомни им Уести.

Хана подпря Лутър от другата му страна.

— Можем да тръгнем веднага. Избутах колата в началото на алеята.

Двамата я погледнаха, шокирани.

— Я повтори! — каза Лутър.

— Вие не сте с ума си, госпожо — закиска се Уести.

Ала благодарение на съобразителността ѝ щяха да се измъкнат, без да ги чуе никой. Лутър беше пропуснал да го предвиди.

Сега единственото, което можеше да направи, беше да намери сили да мести краката си. Всяка стъпка го разтърсваше от болка. Облегнат на раменете на Уести и Хана, той с мъка се влачеше между боровете към колата им. На фона на запъхтияното им дишане се чу воят на полицейските сирени; очевидно възрастният пазач вече беше сигнализирил за нападението.

Ченгетата веднага щяха да разберат чие дело е било това. Нямахше да им отнеме дълго да открият скритите плавници. И за да запазят мръсната си тайна, щяха да направят всичко възможно да не им позволят да се измъкнат.

Хана отвори вратата на колата и се шмугна отзад. Уести настани Лутър на предната седалка. Болката беше много по-силна в седнало положение. Лутър глухо изстена и покри лицето си с ръце.

— Намери някаква риза — каза Уести на Хана — и притискай раната.

Докато Хана ровеше в багажа за чиста риза, Уести скочи в колата и потегли, преди още да е успял да затвори вратата си.

— Това не е пътят, по който дойдохме — обади се Хана от задната седалка, когато Уести зави наляво. Тя притисна раната на Лутър и той едва не припадна от болка.

Мамка му... мамка му! Лутър впрегна цялата сила на волята си, за да прогони болката и да остане в съзнание. Видя, че Уести подава на Хана пътна карта.

— Реших да мина по заобиколен път. Виж дали наоколо няма наша база, на около час път, да речем. Ченгетата ще предположат, че сме тръгнали на юг, в посока към Вирджиния Бийч. Търси нещо на север.

Уести можеше да е много сериозен, когато нещата загрубееха. Той натисна газта и отби в един страничен път през гората. Гумите свиреха на завоите, а колата се носеше със скорост, която караше Лутър да съжалява, че не си е сложил предпазния колан. Вече не валеше, но пътят бе все още мокър и хлъзгав; също като в нощта на катастрофата, когато се бе забил с ламборгинито си в крайпътните дървета.

Хана сякаш четеше мислите му.

— Ето, скъпи. — Гърдите ѝ докоснаха рамото му, когато се наведе над него, за да закопчае предпазния му колан.

Скъпи?

— Благодаря ти.

Пътят беше пуст; нямаше други коли, освен тяхната, но за сметка на това наоколо бе пълно с животинки. Семейство елени пасеше встрани от пътя, а един опосум се беше запътил с клатушкане точно насреща им. Уести сръчно завъртя волана и успя да го заобиколи.

На следващата отбивка той намали скоростта и спря; беше съвсем тихо, само моторът на колата им ръмжеше в тишината. Безлюдният тъмен път се разклоняваше в три различни посоки.

— Нямам никаква представа къде сме — призна той. — Дай да погледна картата.

— Ето тук сме — посочи с пръст Хана. — Единственият начин да се измъкнем от този район е на около трийсет километра на изток. Ако тръгнем нататък ще успеем да се доберем до военноморската база Пакс Ривър. Доста ще се отклоним, но пък изобщо няма се сетят да ни търсят в тази посока.

Усети гледаше мълчаливо картата, вероятно се опитваше да запамети маршрута.

— Щом казваш, нека е Пакс Ривър! Дръжте се здраво! — каза той и изгаси осветлението в купето.

Лутър се хвана здраво за седалката. Болката от раната пулсираше заедно с ударите на сърцето му. Тресеше го от студ, въпреки водолазния костюм, който би трябвало да запази топлината на тялото. Размърда се на мястото си, напразно опитвайки се да се почувства малко по-добре.

Хана погледна под ризата, с която притискаше раната му.

— Не кърви много силно — каза тя. — Ще можеш ли да потърпиш около час?

Звучеше разтревожена.

— Добре съм — излъга той. Опитваше се да намали болката, като непрекъснато си повтаряше, че вече имат нужното доказателство за вината на Лъвит. Нямаше начин да не намали тежестта на показанията му срещу Ягуар.

Трябваше веднага да уведоми Валентино. Ако той си въобразяваше, че ще го чакат, докато арестува Единака, много се лъжеше. Смяташе веднага да предостави снимките на ВМКС, за да имат основание да преразгледат делото.

Бавно протегна ръка и отвори жабката, за да извади мобилния си телефон. Обхватът беше слаб, но той все пак натисна и задържа седмицата, където беше запаметил номерът на Валентино за автоматично избиране. Слава богу, имаше сигнал.

— Валентино! — Гласът на агента звучеше бодро, въпреки безбожно късния час.

— Радвам се, че сте се върнали — каза Лутър. — Надавам се пътуването да е било успешно.

— Кой се обажда? — попита агент Валентино.

— Лутър Линдстром.

— Гласът ви е малко променен.

— Ами да, простреляха ме. Намерихме част от откраднатото оръжие на склад в Сабина и успяхме да направим снимки.

Валентино замълча, шокиран от информацията.

— Ще се оправите, надявам се? — попита той.

— Смятам, че да. Кога ще арестувате Единака? Искам да предам тези снимки на ВМКС.

— Скоро — обеща Валентино. — Няма да е лошо да ми направите копия. Къде сте?

— На север от Сабина. Пътуваме към военноморската база Пакс Ривър. В базата има болница.

— Ще се видим там.

— Да, сър. Край. — Лутър отпусна ръката си. Надяваше се ФБР да ги подкрепи в това; иначе щеше да се наложи да се справят съвсем сами. Болката го прониза чак до гръбначния стълб и той изстена.

Усети загрижения поглед на Уести.

— Скоро ще стигнем, сър. Ах, мамка му, може и да не е много скоро. Зад нас има ченге.

Хана се обърна назад, за да види какво става. Лутър погледна в страничното огледало. Зад тях действително се движеше патрулна полицейска кола с мигащи сини светлини.

— Какъв е планът за действие, сър? — попита Уести.

Лутър прокле съдбата си. Ако можеше да държи оръжие, щеше да се прицели от прозореца и да простреля гумите на полицейската кола.

— Не спирай! — каза той.

— Аз ще се заема — предложи Хана уверено. — Уести, къде е пистолетът ти?

— Ще успееш ли да улучиш гумите? — попита той с надежда.

— Разбира се.

— Секунда само — намеси се Лутър, — става дума само за гумите. Не можем да си позволим грешки!

— Обеща да ми позволиш да участвам следващия път — напомни му Хана. — Къде е пистолетът?

— В раницата ми. В десния джоб — каза Уести.

Хана трябваше да издърпа ръката си, с която притискаше ризата върху раната.

— Облегни се назад! — нареди тя и подпъкна ризата между облегалката и гърба му.

О, Господи, мили Боже, това боли!

Той вече не беше на себе си от болка, но чуваше суетенето ѝ на задната седалка, докато тършуваше из багажа.

— Намерих го. — Тя издърпа пълнителя от „ЗИГ Зауера“ на Уести, за да провери дали е зареден. — Люкът отваря ли се отвътре?

— Разрешете, сър — спази протокола Уести.

— Разрешавам — изръмжа Лутър с огромно нежелание. — Моля те, постарай се да улучиш. — Ако Хана застреляше полицай, с кариерата му беше свършено.

— Не се тревожи — обеща тя.

Уести отвори люка отвътре. Хана с мъка натисна прозорчето, борейки се със силата на вятъра. В колата нахлу мокър студен вятър и Лутър потрепери от студ.

— Намали! — извика Хана. — Смъкни скоростта до тридесет и пет и задръж така.

Уести я послуша и отпусна педала на газта. Лутър гледеше синята полицейска светлина в страничното огледало, а сърцето му щеше да изскочи от напрежение. Няма сирена, отбеляза той. Полицаят искаше проверката да изглежда като рутинно спиране за превишена скорост.

Патрулната кола вече беше точно зад тях. Лутър с мъка се опита да разчете надписа на предния капак; болката замъгляваше сетивата му.

— Полицай от Сабина — скръцна със зъби той.

— Хана, стреляй! — извика Уести. Беше намалил скоростта до тридесет и пет, но колата зад тях се движеше с поне седемдесет. Шофьорът явно имаше намерение да ги блъсне. — Искане да ни удари!

И тъкмо когато протегна крак към педала на газта, неговият „ЗИГ“ разцепи тишината наоколо. Лутър с облекчение разпозна звука

на разкъсана гума; Хана беше улучила целта си. Тя стреля още веднъж и колата се изпълни с острата миризма на барут.

Лутър видя в огледалото как колата зад тях загуби контрол. Под гумите ѝ захвърча чакъл, тя се извъртя рязко и изхвърча в канавката. Шофьорът едва ли беше пострадал сериозно.

Уести натисна газта до дупка и набра скорост.

— Дяволски точен изстрел! Какво ще кажете, сър? — попита той, ухилен като идиот. Люкът хлопна от силата на вятъра.

— Дори аз нямаше да се справя по-добре — призна Лутър.

Болката му изведнъж беше станала по-силна и той едва държеше очите си отворени. Идваше му да се разплаче като бебе. Чу се да стене.

Хана се приближи до него и прехвърли ръка през гърдите му, опитвайки се да го успокои. Той се сети отново за страстната ѝ прегръдка от предишната сутрин. Така му се искаше да не беше я прекъсвал. Сега споменът за това можеше да му помогне да отвлеча мисълта си от болката.

Зави му се свят и усети как тъмнината започва да го обгръща.

— Чувствам, че ще загубя съзнание — предупреди той.

Хана реагира моментално и дръпна назад облегалката му. Вместо да разбие носа си в таблото, той се отпусна назад в скута ѝ.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Военноморска база „Патъксент Ривър“

26 септември, 11:03 ч.

— Добре дошли, лейтенант.

Лутър с мъка повдигна натежалите си клепачи и се огледа. Очевидно се намиреше в болнична стая. Стерилната обстановка наоколо беше натъпкана със системи за интравенозно вливане, тръбички и пиукаща медицинска апаратура. Всъщност една от системите беше прикрепена към собствената му лява ръка. Дясната беше привързана към гърдите му. Болката я нямаше, защото всичко беше наред.

— Аз съм Рексан — каза едрата тъмнокожа жена, която мереше пулса му. Имаше челюсти като на питбул и косми по брадичката си. Лутър се огледа за Хана. — Как се чувствате? — попита сестрата строго.

Той се опита да се изправи. Нямаше никакво време да се мотае по болници.

— О, не! И дума да не става! — Рексан го бутна обратно с огромната си лапа. — Никъде няма да ходите още. Ще полежите ден-два.

— Не мога да остана — упорстваше Лутър.

Предварителното изслушване по делото на Ягуар беше утре.

Жената повдигна изписаните си с молив вежди.

— Курщумите може и да не са засегнали важни органи, но имате двадесет и два шева, които ще се отворят моментално, ако не полежите известно време. Често се разправам с такива като вас — предупреди тя, вперила в него тъмните си очи. — Не си и помисляйте да напускате болницата, преди да сме ви изписали.

Лутър затвори очи, изчаквайки я да излезе.

— Разбира се, ще трябва да обясните как са ви простреляли — вметна тя между другото. — Веднага щом състоянието ви го

позволява, ще дойде да ви разпита служител от Отдела за защита на пациента.

Лутър рязко отвори очи.

— Къде са моят старши сержант и момичето с него? — Не се чувстваше спокоен, когато Хана беше далеч от погледа му задълго.

— Допускаме само членове на семейството в сектор следоперативно лечение — уведоми го сестрата. — Чакат ви в приготвената за вас стая.

— Какво трябва да направя, за да се измъкна оттук? — реши да я пробва той.

За негов ужас, Рексан се замисли и присви лукаво устни.

— Ще кажа на дежурния лекар, че се чувствате много по-добре — каза тя, попълвайки картоната му. Когато после напусна стаята, той въздъхна с облекчение.

Стори му се, че измина цяла вечност, преди сестра Рекс най-после да го премести в другата стая. Тази военна база, за разлика от другата близо до дома му, имаше нужда от сериозен ремонт. Тук-там от тавана висяха недобре закрепени халогенни лампи, а всеки квадратен метър наоколо бе все още облицован с омразните зелени плочки, поставяни във всички държавни болници преди петдесет години. Сестрата умело вкара инвалидната количка през отворената врата на новата му стая. Лутър с облекчение видя задрямалия на един стол Уести; Хана спеше на леглото.

Тя веднага се надигна, щом го чу да влиза; беше прекалено съннена, за да се опита да скрие радостта си.

— Лутър! — извика тя. Той забеляза, че очите ѝ се насълзиха зад стъклата на очилата. Дали заради обезболяващите, с които беше натъпкан, но загрижеността ѝ го накара да се почувства прекрасно. Беше готов да скочи от количката и да пробяга пет километра.

— Я мръдни! — разпореди се Рекс и Хана веднага стана от леглото.

Уести скочи на крака от стола; косата му беше в пълен безпорядък, а рошавата му брада приличаше на възглавничка за карфици. Добре че поне беше намерил време да махне водолазния си костюм и да облече нормални дрехи.

— Как се чувствате, сър? — попита той, хвърляйки подозрителен поглед към Рекс.

— Трябва да лежи два дни — отговори вместо него. — Никакво вълнение, никакво мърдане от леглото. — Тя закара количката до леглото и закачи системата му на стойката. Лутър побърза да се премести на леглото, преди сестрата да е решила да го вдигне на ръце.

— Ако ти се ходи в тоалетна, натисни бутона за повикване и ще ти донеса подлога.

Лутър зяпна, ужасен, насреца ѝ.

— Шегувате се, нали?

— Така като ме гледаш, шегувам ли се? — тя му хвърли познатия поглед с вдигнатите вежди.

— Не мисля, госпожо.

Рекс въздъхна тежко и поклати глава:

— В това ви е проблемът на вас, военните, грам чувство за хумор. Имаш два здрави крака, нали така? Значи можеш и сам да отидеш — после хвърли заплашителен поглед към Хана и Уести. — Вие се постарайте да го наглеждате. Вас ще държа отговорни.

— Да, госпожо — отвърна Уести съвсем сериозно. — Мисля, че те харесва — добави той секунда след като сестра Рекс напусна стаята. После бръкна в задния си джоб и извади сгънат лист хартия. — Помощник-капитанът изпрати това по факс, за да не се налага да отговаряме на каквито и да било въпроси.

— Какво е това?

— Обяснение, че сте били ранен по време на учение с бойна стрелба.

— Господ да го поживи! — каза Лутър, разглеждайки листа. Поне от Отдела за защита на пациентите ще му се разкарат от главата.

— Новини от Валентино?

— Не още, сър.

— Колко е часът?

Уести погледна часовника си.

— Към единайсет и половина. Как е рамото ви, сър?

— Добре е — отвърна Лутър. — Нищо не усещам. Слушай сега, след максимум осем часа трябва да сме изчезнали оттук, ако не искаме да изпуснем предварителното изслушване. Преди това трябва да се видим и с адвокатката на Ягуар, за да ѝ разкажем какво сме открили. Май трябва първо да ѝ се обадя. — Той почувства леко замайване и притисна с длан лявото си око.

— Аз ще ѝ се обадя — обеща Хана. — Студено ли ти Лутър? Искаш ли да те завия?

— Да.

Той я гледаше как подпъхва и оправя завивките му. Сякаш ѝ е приятно да се грижи за мен, помисли си, наслаждавайки се на вниманието ѝ. Въпреки системата, която вкарваше разни течности в организма му, стомахът му изкъркори.

— Гладен съм — призна той. Не беше хапвал нищо от предишната нощ насам.

— Ще проверя какво дават за обяд, сър — каза Уести и се запъти към вратата.

Лутър остана сам в стаята с Хана, която оправяше завесите на прозорците.

— Няма да можеш да си починеш, като е толкова светло в стаята — каза тя, дърпайки единия край на завесата, която нещо заяждаше.

— Не ми пречи. — Светлината образуваше ослепителен ореол около нея. Изобщо не беше ангел, но точно мислите му бяха доста объркани. Тя заряза завесата и се върна до леглото му. Лутър искаше да ѝ каже нещо простичко, но нищо такова не му хрумваше, когато тя беше наоколо, така че се отказа.

— Много ме уплаши — призна Хана и извърна поглед настрани, стресната от собственото си признание.

— Вече съм добре.

— Сякаш всички, които са ми скъпи... — добави тя, насилвайки се да звучи спокойна.

Явно не ѝ беше безразличен. Признанието ѝ го развълнува като карибски бриз.

— Аз съм все още тук — каза той. Погледите им се срещнаха. Осъзнаваше, че разминаването му със смъртта ги бе сближило много. И тази близост се основаваше на приятелство и доверие — чувства, немного различни от тези, които споделяха с момчетата.

— Видях татуировките ти — призна Хана и се усмихна. — Наложил се да разрежат водолазния ти костюм, когато те докарахме.

Две думи на арабски бяха татуирани отзад на прасците му, което значеше, че е лежал по корем, докато са рязали водолазния костюм. Какво ли още бе успяла да види?

— Какво означават надписите? — попита тя.

— Либърти и Джъстис — днес явно беше ден за признания.

— Това са имената на сестрите ти!

Приятно му стана, че ги е запомнила.

— Направих си ги точно преди операция „Свобода за Ирак“, в случай че стане най-лошото. Искях врагът да знае за какво съм се борил.

В очите ѝ прочете топлота и нежност.

— Очевидно е за какво се бориш, Лутър — каза тя.

Той се почувства така, сякаш е протегнала ръка и погалила душата му отвътре. А толкова близък не бе чувствал никое от момчетата. Изкашля се, чувстваше се неловко и му се искаше да сменят темата.

— Снощи спаси живота на всички ни. Изключително точен стрелец си.

— И двамата сме обучавани — отвърна Хана.

Той се замисли. За кой ли път се сецаше отново, тя няма да е следващата жена в живота му. Беше преминала обучение в ЦРУ за оперативен агент и оттук нататък ѝ предстояха пътувания в чужбина, на другия край на света, където щеше да използва интелекта, чара, а може би и тялото си, за да се добере до нужната ѝ формация.

Защо тогава изобщо се замисляше за чувствата си към нея? Чиста загуба на време.

— Ето, сър. — Уести влезе в стаята и прекъсна обърканите мисли на Лутър. — Обядът още не е готов, но им беше останала храна от закуската. Помолих ги да я претоплят. — Сложи на масичката до леглото му пълен поднос с бъркани яйца, наденички, препечен хляб, овесени ядки и три кутии мляко.

— Благодаря ти, старши. Страхотно!

Уести бутна масичката на колелца по-близо до него. Свободната ръка на Лутър беше свързана към интравенозната система и той непохватно посегна към вилицата си. Набоде една наденичка и я пъкна в устата си. Хана и Уести стояха и го гледаха.

— Вие двамата защо не си вземете нещо за хапване? Може и да се настаните във военните квартири — предложи той, набождайки на вилицата още една наденичка. После, при мисълта за Уести и Хана в една стая, ревниво добави: — За да поспите.

Уести се подсмихна дяволито, извади един плик от джоба на ризата си и го остави до леглото му.

— Да, сър. Ако Валентино се появи, може да му дадете копията от снимките, които направихме. Запазил съм оригиналите на диск.

— Добре си се сетил — каза Лутър. Само това им липсваше: Валентино да вземе оригиналите, за да предпази собственото си разследване. — Трябва да тръгнем по някое време тази вечер.

— Сигурен ли си, че ще можеш да пътуваш? — попита Хана неуверено.

— Нямам голям избор. Ако пропуснем предварителното изслушване, делото на Ягуар ще отиде на военен съд. Не можем да позволим това.

— Аз ще се обадя — обеща Уести. — Мобилният телефон е още в колата ми. Почивайте си спокойно, сър. — Той стана и подкани Хана да тръгват.

На вратата тя се обърна. Съжаление, че тръгва да тръгва или безпокойство беше това, което видя в очите ѝ? Трудно можеше да прецени заради проклетите очила. Не че имаше значение.

Лутър приключи с обяда си. Приятно сит, отмест масичката и се обърна на една страна. Интравенозната система, забучена в лявата му ръка, го тормозеше повече от раната на гърба му. Зави се с одеялото, затвори очи и след секунди вече спеше дълбоко. В съня му Хана се беше върнала в стаята.

Не мога да си тръгна, без да направя това. Тя махна на перуката си и разтърси копринените си къдрици. Свали очилата си и го погледна с тревистозелените си, преливащи от желание очи. Тънките ѝ нежни пръсти бавно започнаха да разкопчават копчетата на блузата. Под нея се показва най-предизвикателният сутиен, който някога бе виждал. Блузата бавно се плъзна по раменете ѝ и падна на пода. Лутър гледаше млечнобелите ѝ гърди с пресъхнала уста. Хана се покатери върху него и се отпусна в ръцете му. Зърната ѝ напиреха през коприната и го подканваха да ги захапе.

После го целуна толкова нежно, че той потрепери от желание. Днес му се отдаваше изцяло и нямаше значение, че утре щеше да замине, за да спасява света. Искаше я веднага. И ако не вземеше от нея дори малкото, което му предлагаше, щеше да съжалява цял живот.

Хана се притисна към него и започна да го гали нежно. Разтвори крака, без да отделя поглед от очите му. *Мили боже!* Делеше ги единствено копrienеното ѝ бельо...

— Лейтенант!

Силен глас го изтръгна грубо от сладкия му сън. Инстинктивно се опита да се надигне, разтревожен, че може би е задрямал по време на мисия и врагът се е надвесил над него. Дясната му ръка не се подчиняваше на усилието му да я вдигне, а в лявата усети пареща болка.

Кой? Какво? Къде? Примигна и се вгледа в намръщеното лице над себе си; познаваше го отнякъде, но от къде?

Не беше терорист. По дяволите, беше сграбчил реверите на дългото черно палто на агент Валентино. Лутър веднага го пусна и се надигна, за да му се изправи. Ала не биваше да го прави. Прониза го силна болка в гърба. Извика, падна обратно назад и изруга наум.

— Дишайте! — нареди му Валентино.

Лутър пое дълбоко въздух и болката бавно утихна. Той с мъка отвори очи и прошепна:

— Съжалявам. — Беше измъкнал наполовина иглата от системата от вената си. Измърмори нещо с досада, издърпа я докрай и я захвърли настрана.

Валентино махна с ръка.

— И на мен ми се е случвало — каза той. Под палтото си носеше тънък бял пуловер по врата и тази комбинация му придаваше вид на италиански свещеник. В ръката си държеше плика със снимки, който Уести беше оставил за него. — Къде са оригиналите? — попита тихо.

Лутър внезапно осъзна колко безпомощен е в момента.

— У Уести — предпазливо каза той.

— Не можете да ги предадете на ВМКС точно сега — предупреди го Валентино с поглед, студен като камък.

— Не можем и да позволим командирът на взвода ни да влезе в затвора за нещо, което не е извършил — отвърна Лутър.

— Разбирам — каза Валентино. — Това няма да се случи. Но ще играем по моите правила, лейтенант, или няма да играем изобщо.

Валентино беше оцелял след досега си с италианската мафия и Лутър изведнъж проумя защо — методите му по нищо не се различаваха от техните.

Замисли се. Какво означаваше тази заплаха? И означаваше ли нещо изобщо? Реши да бъде напълно откровен — имайки предвид, че лежи в болнично легло почти неподвижен, смелост поне не му липсваше.

— Надявам се, че сте човек, който държи на думата си, сър — заяви той твърдо. — В противен случай ще си навлечете гнева на цял взвод военноморски тюлени. Нали не искате това?

За негово облекчение, Валентино се усмихна пресилено.

— В никакъв случай — съгласи се той. — Дайте ми малко време, лейтенант. Почти сме хванали нашия човек. Съвсем скоро ще го арестуваме и нещата ще дойдат по местата. Но каквото и да правите, действайте много внимателно и стойте нащрек. Ще бъде изпитание за вашия професионализъм.

Какво, по дяволите, означаваше това? Лутър се опита да събере мислите си, но досадната болка в рамото му пречеше.

— Как се справя Гиъри?

Сякаш нарочно му зададе този въпрос, за да го изкара от равновесие. Сети се за съня си отпреди малко.

— Добре — кратко отвърна той. — Тя е силна жена — добави, без да преувеличава.

Валентино пхна ръце в джоба на палтото си.

— Предайте й, че веднага щом заловим Единака ще може да се види с брат си. Искате ли да ви донеса нещо, преди да тръгна?

— Не. — Лутър искаше да остане сам, за да помисли върху разговора им. — Благодаря. — Ако сега пропуснеха да уведомят ВМКС за откраднатото оръжие, щяха да дадат възможност на Львит да разчисти склада и полицията нямаше да успее да го конфискува. От друга страна може би снимките на серийните номера бяха достатъчни.

Валентино го погледна с типичния си неразгадаем поглед, обърна се и излезе от стаята. Лутър остана замислен за момент върху думите на Валентино, опитвайки се да не обръща внимание на мъчителната болка в рамото. Ако смяташе да напусне болницата тази нощ, щеше да има нужда от силни обезболяващи. Натисна бутона за повикване.

Познат глас проехтя от високоговорителя:

— Какво има?

— Трябва ми нещо болкоуспокояващо — измърмори той, преглъщайки мъжката си гордост.

— Толкова скоро? — попита подигравателно сестра Рекс. — Вие, тюлените, не сте нищо повече от големи бебета. Потрай една минута и идвам. Леля Рекс ще се погрижи хубавичко за теб.

Лутър потръпна и зачака, обърнат на една страна.

— Точно от това се страхувах — изстена отчаяно той.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вирджиния Бийч, Вирджиния

27 септември, 23:32 ч.

Лийла се намести удобно върху възглавниците на дивана и намръщено се опита да се съсредоточи върху криминалния роман в скута си. Искаше да пропъди Себастиан от главата си поне за една вечер и да спре да прахосва времето си в спомени за вечерята им заедно — като някоя влюбена до уши девойка. Сега щеше да потъне в книгата си, за да си докаже, че не е обсебена от този човек. И че в никакъв случай не се влюбва я него.

Любов. Самата дума буквално я хвърляше в паника. *Не беше възможно* да се влюбва в човек, който скача от самолет, и то от такава абсурдна височина, на която ти трябва кислородна маска, за бога! *Нямаше* да обича човек, който хуква нанякъде по всяко време на денонощието просто защото е получил инструкции по пейджъра си. Работата му го тласкаше непрекъснато в центъра на опасността — значи можеше да умре още днес или утре и да я остави сама. Сърцето ѝ вече беше разбито веднъж и ако ѝ се случеше за втори път, просто нямаше да го преживее.

Лийла втренчи поглед в буквите. Не беше прочела нито ред. Можеше да мисли единствено за прекрасната вечер със Себастиан преди два дълги дни. Никога през живота си не беше прекарвала по-приятна вечер с когото и да било. А той дори не я бе целунал, ако не се брои целувката по бузата, когато на другата сутрин я настани в колата ѝ в автосервиза на Майк.

— Приятен ден, *querida*^[1] — беше измъркал, а очите му с цвят на кафе преливаха от нежност.

О, Аллах, тя вече е влюбена в него! Ето защо не можеше да си намери място през целия уикенд и се чувстваше толкова самотна. Този нестихващ копнеж беше цената, която плащаше за това, че е позволила чувствата да надделеят над разума.

Трябваше някак да го преодолее! Хлопна книгата, скочи на крака и започна да кръстосва всекидневната. Меките турски килими заглушаваха стъпките ѝ, докато крачеше нервно напред-назад и чупеше ръце от безсилие.

На всяка цена трябваше да избягва Себастиан; от друга страна, той се беше обадил само веднъж от тогава и това я глождеше непрестанно. Беше оставил съобщение на секретаря — питаше дали всичко е наред с колата ѝ.

Колата ѝ! За колата ѝ ли го беше грижа повече или за самата нея?

Но какво значение имаше? Беше приключила с него окончателно. Всъщност не, не можеше да приключи. Ако все още не беше заченала, щеше да ѝ се наложи да го види след две седмици.

Кожата ѝ настръхна само като си представи как Себастиан я целува така, както само той умееше — бавно и съблазнително, сантиметър по сантиметър, докато буквално я разплаче от желание.

Тя се хвърли на дивана и изстена, като безпомощно плъзна ръка между бедрата си. Искаше го сега, тази вечер! Искаше го всяка вечер. Какво бе сторил той с грешното ѝ тяло? Омагьосал ли я беше да не спира да мисли за него? Вежливото му поведение по никакъв начин не ѝ помагаше да уталожить страстта си. Дори напротив желаше го още повече.

Как да предпази сърцето си, когато тялото ѝ я предаваше?

На вратата се почука и Лийла гузно подскочи. Изправи се и се загърна с халата си. Така ѝ се искаше да е Себастиан, но беше сигурна, че е Джордж — досадният грък, който живееше в съседния апартамент. Най-редовно се появяваше на вратата ѝ по никое време, за да ѝ иска или зехтин, или сирене пармезан. Тръгна към вратата с намерението да го разкара по-бързо.

— Какво искаш, Джордж? — троснато извика тя и се надигна на пръсти, за да погледне през шпионката.

Коленете ѝ омекнаха. Не беше съседът Джордж, а тюленът Себастиан — последния човек, от когото сърцето ѝ имаше нужда точно сега.

Божичко! Трябваше ли да му отваря изобщо? Само той ѝ липсваше в момента — и бездруго не можеше да го избие от ума си. Но, от друга страна, щеше да е много грубо да не го покани, особено

след невероятното ѝ гостуване в къщата му само преди два дни. Тя откряна леко вратата.

— Здравей!

Погледът му можеше да вледени и вряща вода.

— Джордж ли очакваше?

Ревност? Той ревнува! С усилие потисна вълнението, което я връхлетя при тази мисъл.

— Не. Мой съсед е. Много досаден.

— Аха! — смотолени той. Погледът му пробяга по облеклото ѝ.
— Как си?

Направо без дъх!

— Добре съм. Много е късно.

— Да — каза той. — Съжалявам.

Лийла усети, че нещо го тревожи.

— Всичко наред ли е?

Той притисна с ръка слепоочието си, сякаш го мъчеше главоболие.

— Предварителното изслушване по делото на Ягуара мина днес.

Лийла усети тревогата в гласа му и отвори вратата по-широко. Беше се чула с Хелън следобед. Говори с нея повече от час, опитвайки се да я утеши. Себастиан имаше нужда от същото.

— Искаш ли да влезеш? — коленете ѝ омекнаха от вълнение и страх едновременно. За нейна изненада, той май се колебаеше. Но после кимна и влезе, оглеждайки обзаведения ѝ с вкус дом. Беше идвал веднъж, когато си поделиха бутилка вино, а после се качиха в спалнята ѝ, за да се любят.

Не и тази вечер обаче!, закле се Лийла. Слава богу, той се настани на фотьойла. Тя седна срещу него на дивана, опитвайки се да не мисли как само преди няколко минути лежеше точно тук с ръка между бедрата си и мечтаеше за него.

— Хелън ми каза, че прокурорът е представил медицински експертизи, доказващи параноя и повишено ниво на... май беше кортизол.

Себастиан кимна.

— Прокурор е Гарет. Капитан Гарет. Няма загубено дело до този момент.

— Ужас! Хелън не ми спомена за това.

— Защото няма представа — каза Себастиан и отново разтри слепоочието си. — Не трябваше да се получава така. Имаме доказателство за невинността на Ягуар, но не успяхме да го представим навреме. Лейтенант Линдстром — едрият мъж от барбекюто у Ягуар, сещаш ли се? — е бил прострелян вчера. Открил е откраднатото от Лъвит оръжие.

— Открил го е? — зяпна от изненада Лийла. — А той добре ли е?

— Ще се оправи. Но не успя да дойде в съда. Опитяхме да хвърлим върху Лъвит подозрения, свързани със смъртта на помощник-капитана, но имаме само косвени улики и не можем да докажем съмненията си, че Милър не се е самоубил.

— Милър ли? — наостри уши Лийла. — Имаш предвид Джейсън Милър?

Себастиан я погледна изненадано:

— Познаваш ли го?

— Не, но знам, че непрекъснато се навърташе около Хелън след изчезването на Гейб миналата година. Постоянно се отбиваше у тях да види как е. Дори ѝ написал любовно писмо.

Себастиан се ококори.

— Дали не го пази все още? — попита той.

— Не, но аз го пазя. Поне така си мисля.

— Ти ли? Защо пък ти?

— Защото Хелън смяташе да го изхвърли, а на мен това писмо ми се стори доста подозрително. Последният човек, който е видял жив Гейбриъл Рено, изведнъж се оказва влюбен в жена му! Не ти ли изглежда твърде странно?

Себастиан се наведе напред.

— Къде е сега това писмо? — попита той, едва сдържайки нетърпението си. — Трябва ни оригиналният му почерк, за да докажем, че предсмъртното му писмо е било фалшифицирано.

— Защо не вземете някакъв документ от кабинета му?

— Опитяхме да намерим, но се оказа, че е разчистил всичко оттам, след като е подал оставката си. Само подпис не е достатъчен, а ние имаме единствено това. Мислиш ли, че ще откриеш писмото?

— Ще го потърся — обеща Лийла. Не ѝ се искаше се окаже, че го е подвела. — Нищо не изхвърлям — призна тя. — Най-вероятно е в

магазина ми. Помня, че точно там ми го показа Хелън.

— Можем ли да отидем да го потърсим сега?

— Сега? — жената погледна към часовника на стената. — Но вече е почти полунощ!

— Права си. Съжалявам. — Той въздъхна, изправи се да си тръгва и у нея се надигна разочарование. — Не е спешно. Имаме цяла седмица да се подготвим до военния съд. Ако го намериш дотогава, обади ми се. — И се запъти към вратата.

Лийла стана и тръгна след госта, потискайки отчаяното си желание да го помоли да остане.

— Искаш ли... — Тя спря, когато той се обърна и я погледна.

Себастиан протегна ръка и я погали по бузата. Внезапната му проява на нежност я изненада.

— Трябва да ти призная нещо — каза той, неособено доволен от себе си.

— Какво? — Лийла замръзна, очаквайки да разбие сърцето ѝ, като ѝ каже, че между тях е свършено.

— Знаем, че много ще ми се ядосаш — предрече той с изпълнен от чувство за вина поглед. Лийла усети парене в очите си. Коленете ѝ се разтрепериха. Не можеше да ѝ причини това точно сега — когато вече го чувстваше толкова близък. Не можеше просто ей така да разбие сърцето ѝ и да си тръгне!

— Нищо ѝ нямаше на колата ти оня ден.

Какво? Колата ѝ ли? Какво общо имаше колата?

— Не разбрах...?

— Никакъв проблем със запалването нямаше. — Себастиан бръкна в джоба си и извади резервния ѝ комплект ключове. — Аз повредих електрическата инсталация, защото исках да прекараш нощта при мен. Много съжалявам, Лийла. — Посегна към застиналата ѝ във въздуха ръка и сложи ключовете в дланта ѝ. — Чувството за вина ме тормози много и трябваше да ти го призная. Мога само да се надявам да ми простиш.

Да му прости? Той търсеше прошка?

От очите ѝ рукнаха сълзи на облекчение и красивото му лице се размаза пред погледа ѝ. Значи не възнамеряваше да разбие сърцето ѝ.

— Знаем, че ще ти е нужно време да си помислиш — заключи той и се обърна, натъжен, към вратата.

— Себастиан, чакай!

Мъжът се обърна. Надеждата в очите му я увери, че изобщо не е искал да разбие сърцето ѝ.

— Няма за какво да ти прощавам — нежно каза Лийла. Ако беше разбрала това по-рано, можеше и да мисли така. Дребното му хитруване можеше и да я накара да се усъмни в същността му; да разбие доверието ѝ към него. Ала той ѝ бе доказал, че намеренията му са били чисти. — Прекарах една страхотна вечер.

Усмивката му разтопи и последните остатъци страха ѝ.

— Трябва да я повторим в най-скоро време! — извика Себастиан и се запъти към колата си.

Ситният дъжд бе посипал косата и раменете му малки блестящи капчици, които попиваха в тялото му — също както нейните чувства към него.

Стоеше и го гледаше, докато той запали колата си, после му помахаша за довиждане.

Трябва да я повторим в най-скоро време.

Лийла хлопна вратата и се облегна на нея с треперещи колене.

О, Себастиан, въздъхна тя, нямам търпение вече!

Военноморска база „Патъксент Ривър“

28 септември, 10:14 ч.

— Събужда се.

Странните думи, изречени с гласа на Хана, достигнаха до съзнанието на Лутър. Отвори очи и видя лицето ѝ пред себе си. Косата ѝ беше червена вместо светлокестенява, а очите ѝ не бяха скрити зад очилата. Носеше размъкната кафява блуза с клоунска яка, но цветът ѝ отиваше.

Той примигна, за да отпъди замайването, което отново го дърпаше към бездната на съня. Дали пък не сънува? Ако Хана започнеше да разкопчава блузата си, значи е сън.

Но Уести също беше в стаята и крачеше, намръщен, около леглото му.

— Пропуснахме предварителното изслушване, сър. — Тонът му не беше точно обвинителен, но определено звучеше раздражено.

— Какво? — Лутър разтърка лицето си с ръка, надявайки се да отпъди усещането, че е бил бинтован като мумия часове наред. — Колко е часът? — Слънцето грееше ярко през прозореца и обагреше косата на Хана в огненочервено. — Защо не си с перуката?

Тя взе от масичката един вестник и му го подхвърли.

— Ето защо.

Лутър зашари с поглед по заглавията. Хана посочи водещата статия най-отгоре. *ФБР арестува Бил Уестморланд, директор на ЦРУ.*

— Уестморланд! — възкликна той. Спомни си за разговора с Валентино и потърси датата на първа страница.

Уести го наблюдаваше втренчено.

— Мамка му! — Бе проспал цялата нощ. — Нали се разбрахме да ми се обадиш.

— Обадох се и още как, сър! — каза той и мускулите на челюстта му се напрегнаха. — Дори няколко пъти.

Лутър погледна телефона до леглото си.

— Нищо не съм чул.

— Затова и дойдох до стаята ви, но онази хрътка отвън ме хвана точно като се опитвах да ви събудя. Щях и сам да занеса диска със снимките навреме за предварителното изслушване, но се тревожех да оставя Хана сама тук, без да съм го съгласувал с вас. Никой не ме е вбесявал толкова през живота ми, сър — каза той по адрес на сестра Рекс.

Лутър потръпна. Уести имаше причина да е толкова ядосан.

— Стига си му се карал! — прекъсна ги Хана и хвана ръката на Уести. — Не е виновен, че сестрата го е упоила.

Лутър беше благодарен на Хана, че го защитава, но фактът, че докосва Уести, не му харесваше особено. Също и това, че двамата бяха делили една стая през нощта.

Уести сърдито измърмори нещо, обърна се и се запъти към банята.

Лутър изведнъж проумя думите на Хана.

— Рекс ме е упоила? — Сети се за коварната ѝ усмивка, когато му подаваше обезболяващите, и ядосано изрита завивките си. — Упоила ме е! — повтори той и стисна металната табла на леглото. *Кучка!* — По дяволите! Колко е часът? Съвсем ли сме изпуснали изслушването?

— Изпуснахме го! — обади се Уести от банята, докато плискаше лицето си с вода. — Десет часът е, сър.

— Мамка му! — Не му се беше случвало да псува толкова често за толкова кратко време.

— О, за бога, я стига! — каза Хана, наведена над куфара на Лутър, за да извади дрехи. — Престанете да драматизирате! Не е свършил светът. Делото на Ягуар отива пред военен съд. Е, и? Така или иначе ще го измъкнем от това недоразумение.

Тя сложи на масичката до леглото грижливо сгънати чифт дънки, риза, бельо и чисти чорапи.

— Така ще спечелим повече време, за да подготвим показанията си. Предлагам да отидем в отдел „Анализи“ към Военното разузнаване и да потърсим копието от бележника на Търни. Щом Уестморланд е арестуван няма да има проблем да влезем.

Лутър премести поглед от пригответените на масичката дрехи към Уести, който тъкмо излизаше от банята.

— Валентино каза да не смятаме, че Хана вече е в безопасност; но ето че тя веднага захвърли маскировката! — каза той с упрек към старши сержанта и ядосано погледна към Хана.

— Казах ли ти, че така ще стане? Сега излиза, че съм виновен.

— Уести няма вина за това — поясни Хана. — Писна ми от тази маскировка. Няма смисъл от нея. Львит добре знае коя съм, нали изпрати човек да ме убие онази вечер. Единака е арестуван. Смятам, че съм в безопасност.

Бил Уестморланд, директорът на ЦРУ, беше Единака! Лутър се опита да го проумее.

— Но защо точно ти си била трън в очите на Уестморланд? — попита той.

Хана въздъхна:

— Не знам. Назначиха го за директор на ЦРУ след смъртта на баща ми. Може би има връзка с това. Но каквато и да е причината, той вече е извън играта. Нямам нужда от маскировката повече.

Лутър я погледна и замълча. Имаше логика в разсъжденията ѝ, но някакво мрачно предчувствие продължаваше да го тормози. В главата му отекнаха думите на Валентино. *Това ще бъде изпитание за твоя професионализъм!*

— Какво смяташ да правим, старши? — обърна се той към Уести. — Да ходим ли в отдел „Анализи“?

Уести пхна ръце в джобовете си:

— Ами да отидем.

— Ще вземем копие от бележника на Ърни. Ще ни бъде полза пред военния съд — добави Хана ентусиазирано.

Лутър изпъшка при споменаването на военния съд.

— Още не мога да повярвам, че съм проспал цели двадесет и два часа.

— Завиждам ти — каза Хана. — Как се чувстваш? Можеш ли да се изправиш?

Лутър спусна крака на пода и се опита да седне. От вътрешната страна на ръката си имаше ярка лилава подутина от иглата на системата. В рамото чувстваше само леко опъване, затова стъпи внимателно на пода и се изправи. С ужас установи, че болничната престилка прикрива само част от гърба му, а отдолу не носеше нищо.

Хана му подаде ръка, за да се облегне. Уести мина от другата му страна.

— Как се справяш? — попита Хана, докато пристъпваше полека до него.

— Много добре — каза Лутър, здраво стиснал ръката ѝ, за да не го види отзад. Ако се погрижеше и за пикочния си мехур, щеше да се почувства още по-добре.

— Може би Уести трябва да влезе с теб в банята.

Лутър и Уести я погледнаха ужасени.

— Не — отвърна Лутър. — Ще се оправя и сам. Само ми донеси дрехите, ако обичаш. — Изчака я да се обърне и се шмугна странично в банята.

Уести се закиска тихичко, когато осъзна какво всъщност се опитва да прикрие Лутър.

— Десет минути и съм готов — каза Лутър, когато Хана му подаде дрехите. Хлопна вратата на банята под носа ѝ, чувствайки се всичко друго, но не и герой.

*Разузнавателно управление към Министерство на отбраната,
отдел „Анализи“*

Военновъздушна база „Болинг“

28 септември, 14:49 ч.

Лутър изтърпя щателно претърсване от охраната в отдел „Анализи“ в лицето на някакъв сержант от флота, който явно таеше скрита неприязън към тюлените като цяло.

— Хвана ме за топките — каза Уести, който премина през същата процедура. — Направо ми идеше да му счупя носа.

Ако болката не го измъчваше толкова, Лутър сигурно щеше да се засмее при вида на намръщения Уести, но в момента просто не му беше до смях. Гласовете наоколо отекваха по мраморния под на фойайето в отдел „Анализи“. Той се облегна на стената, за да изчака да ламинират новата карта за достъп на Хана. Обезболяващите, с които се бе сбoguвал, напускайки болницата преждевременно, щяха да му дойдат много добре точно в този момент.

Уести го погледна изпитателно.

— Добре ли сте, сър?

— Добре съм.

— Изглеждате ужасно.

— Благодаря. И аз те обичам.

— Кръстникът ми ме очаква. Поболял се е от тревога — каза Хана развълнувано. — Ще се забавя малко, докато го уверя, че всичко е наред. После ще вземем бележника на Ърни. Асансьорите са насам.

Лутър безропотно я последва. Фланелката под ризата му беше залепнала по тялото му от пот. Когато асансьорът пристигна, той вече едва стоеше на краката си. Хана го погледна тревожно.

— Лутър, не ми изглеждаш добре.

— Добре съм. Просто трябва да поседна някъде.

— Почти стигнахме — стисна леко ръката му в знак на съчувствие.

Удоволствието от докосването ѝ разсея за малко болката му.

Вече не ѝ се налагаше да го докосва, както в Сабина, когато трябваше да се преструват на семейство. Но сега бяха близки, свързваше ги приятелство. Тази мисъл го крепеше и му даде сили да стигне до петия етаж, където се намираше кабинетът на директора, но в същото време го накара да осъзнае, че само това не му е достатъчно.

Жена на средна възраст в раиран костюм вдигна поглед към тях от масивното бюро в приемната.

— Добре дошли, мис Гиъри. Господин Нюмън ви очаква — топло каза тя и посочи с жест към отворената врата.

Хана повлече Лутър със себе си. Уести ги последва.

— Чичо Калев! — извика тя радостно. — Върнах се!

Чичо Калев, привлекателен мъж в края на петдесетте, вече беше станал от бюрото си и я чакайте с нетърпение, широко разперил ръце.

— Хана, момичето ми! — извика той, притискайки я здраво в прегръдката си. Държа я така цяла вечност. Лутър усещаше, че вълнението му е искрено. — Дай да те видя — каза директорът, когато най-после се откъсна от Хана. Огледа я от глава до пети, като задържа поглед върху развлечения ѝ сив панталон. — Изглеждаш ужасно, като се има предвид какво си преживяла.

— Доколко си наясно с това, което се случи?

— Частично. Бях организиран мои хора да те търсят, разбира се. Мълвата твърдеше, че си в Куба! Ще трябва да ми разкажеш всичко. Важното е, че се върна жива и здрава, мястото ти е тук. Не мога да ти опиша колко се тревожех за теб.

— Добре съм, чичо Калев — каза Хана и го потупа по бузата. — Вече наистина съм добре.

На Лутър му се стори, че човекът едва сдържа съзлите си.

— Ако нещо се случи с теб, аз... — задави се той.

— Нищо лошо няма да ми се случи. Виж, имам си лична охрана. — Тя се обърна да го запознае с Лутър и Уести. — Това са тюлените, които ме спасиха. Лейтенант Линдстром... — Лутър непохватно протегна лявата ръка и Калев Нюмън я разтърси енергично — ... и сержант Макафри.

Нюмън стисна ръката на Уести и гледайки ту единия, ту другия, каза:

— Не знам как да ви се отблагодаря, момчета. Моля седнете — посочи към тапицираните кресла и сам седна на стола зад бюрото си. — Хана, скъпа моя, разкажи ми всичко. А после аз ще ти кажа какво е моето виждане за тази история с Бил Уестморланд.

Лутър с облекчение се отпусна в креслото. Докато Хана обясняваше как смъртта на колегата ѝ я е довела до истината за престъпленията на командир Лъвит, Лутър се опитваше да пропъди болката, поемайки си дъх дълбоко и равномерно. Беше впрегнал

цялата си концентрация да измами мозъка си, че болка няма, затова до слуха му стигаха само части от разговора.

Уести седеше отдясно на Хана, наблюдаваше Нюмън внимателно и от време на време хвърляше поглед към Лутър.

— Е, какво мислиш? — попита Хана, когато разказа цялата история.

Нюмън сплете пръсти и я погледна тревожно.

— Бил Уестморланд винаги е имал твърде крайно мислене по въпроса за оказване на влияние върху чужди правителства. Затова изобщо не съм изненадан, че се е месил във вътрешното равновесие на други държави. Тревожи ме обаче въпросът защо се е захванал с теб.

— Именно. Защо точно с мен?

Нюмън поклати глава.

— Знам само, че завиждаше на баща ти за това, че всички го харесваха. Нещо, което Уестморланд никога не може да постигне.

— Но това пак не обяснява защо би искал да се отърве от мен. Освен ако не го е направил като услуга на Лъвит.

— Знаеш ли, може и да си права. — Изглеждаше доволен от обяснението. — Мила моя, сигурно се колебаеш дали да се върнеш в организацията, която те предаде — развълнувано добави той.

— Чичо Калев, ако един човек е корумпиран, това не прави цялата организация такава. Възнамерявам да се върна.

Мъжът я погледна разочаровано с лешниковите си очи.

— Щом така си решила. Но не спирам да се надявам, че ще промениш решението си — тъжно каза той, после рязко смени темата: — Как е Кевин?

— Добре е. Днес говорих с него. Почти е приключил дисертацията си.

— Време е да започна да убеждавам този младеж да дойде да работи при мен. Имам нещо предвид точно като за него — каза Нюмън с горда усмивка.

Хана му разказа за мустанга си, който беше напълно съсипан.

— Ще ти купя нов. Този път яркочервен със сгъваем покрив.

— Чичо Калев, така няма да успееш да ме убедиш да остана тук. Ентусиазмът му се стопи.

— Ясен съм ти като бял ден. Ще поговорим за това по-късно. Виждам, че лейтенант Линдстром не се чувства много добре. Бих

искал, скъпа моя, ако не възразяваш, да ти назнача охрана, избрана от мен. Така се чувствам по-спокоен.

Хана се почувства неловко и погледна към Лутър и Уести.

— Няма нужда да правиш това, чичо Калев. Що остана с тюлените известно време, трябва да им помогна във връзка с едно дело. Техният командир е виновен за смъртта на Ърни — припомни тя на кръстника си. — А сега иска да натопи техен колега и да се измъкне.

Нюмън я погледна със съчувствие.

— Разбирам. Естествено, че ще им помогнеш. Но ще се съгласиш да ми угодиш и приемеш предложението ми, изобщо няма и да забележиш моите хора. Ще нощуват в собствена каравана.

— Много добра идея. Благодаря ви — каза Лутър, преди Хана да е успяла да протестира. Също като Нюман той не смяташе, че Хана е в безопасност само защото Единака е арестуван. Валентино го бе предупредил да стои нащрек.

— Добре, чичо Калев, ако така ще се чувстваш по-спокоен — съгласи се Хана и стана.

— Сега накъде поемаш, скъпа? — попита директорът, докато пишеше нещо на листче хартия.

— Смятам да се отбием вкъщи, за да си почине Лутър.

Това беше новина и за самия Лутър, но нямаше сили да протестира. Освен това изпитваше любопитство да види дома на Хана.

Нюмън хвърли към него изпълнен с интерес поглед, докато посягаше към писалката си. На листчето, което даде на Хана, имаше написани две имена.

— Дай това на Ирма — каза ѝ той. — Галуърт и Стоун ще ви чакат на паркинга. Ще ги познаеш със сигурност.

Хана се наведе през бюрото и го целуна по бузата, докато вземаше листчето.

— Благодаря ти за загрижеността — прошепна тя.

Той задържа листчето за секунда и също тихо каза:

— Ти си всичко за мен, скъпа моя. Моля те, пази се.

— Ще се пазя, обещавам.

Лутър направи усилие да стане сам от стола, преди Хана да е решила да му помогне; не искаше да изглежда безпомощен.

— Благодаря ви още веднъж — извика след тях Нюмън, докато излизаха от кабинета му. Лутър вдигна ръка за довиждане.

— Ще можеш ли да вървиш до кабинета ми? — попита Хана, бавно пристъпвайки до него.

— Мисля, че ще мога.

Тя го хвана под ръка, за да може да се облекне на нея, и подаде листчето на Ирма. После бавно го поведе към асансьора.

Слязоха на третия етаж, където кипеше активна дейност. Целият етаж беше разделен на работни кабинети, където десетки аналитици от отдела бяха потънали в работа — тракаха по клавиатурите си, копираха и сортираха информация. Неслучайно Хана нямаше търпение да се махне оттук. Това място изобщо не бе за нея.

— Стигнахме — каза тя и спря до една от кабинетите в дъното на залата. — Виждаш ли как е разчистено бюрото на Ърни?

— От някакви мъже в костюми — припомни си Лутър, плувнал в пот от мъчителното придвижване до тук.

— Страх ме беше да попитам кои са. Усетих, че бързат да потулят всичко, до което Ърни бе успял да се добере — тя отиде до бюрото си и включи факса, кратко бръмчене и пиукане машината започна да бълва хартия.

Лутър я наблюдаваше, любопитен да узнае защо го прави.

— Изпратих по факс до себе си копие от бележник на Ърни. През цялото време е било в паметта.

— Много добре си се сетила — каза той, доволен от съобразителността ѝ, но това вече не го изненадваше толкова.

— В машината за унищожаване на документи сложих копието, което използвах, за да изпратя факса — каза Хана и потупа машината. — Когато хората на Валентино са претърсвали кабинета, са намерили единствено нарязаното копие.

— Трябва да тръгваме — каза Уести припряно.

Лутър го видя да сочи с очи нагоре. Проследи погледа му и забеляза окото на дискретно монтирана на тавана камера.

— Готови ли сме да тръгваме, Хана? — попита Лутър. Не се тревожеше толкова от камерата на тавана, за разлика от Уести. Нюмън ги наблюдаваше, какво толкова? Очевидно беше, че е искрено разтревожен за Хана, дори предложи свои хора, които да я охраняват допълнително. С четири чифта очи, денонощно вперени в нея, особено

след като Валентино вече се бе погрижил за Единака, това може би щеше да се окаже най-безопасният период от живота ѝ.

---

[1] Скъпа (исп.). — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Александрия, Вирджиния

28 септември, 18:26 ч.

Хана отстъпи спалнята си на Лутър, за да си почине. Преди няколко часа бяха пристигнали в къщата ѝ и бе помогнала на пребледнелия мъж да се качи по стълбите, настанявайки го да спи. Когато късно следобед се качи да му занесе подноса с вечерята, завладя я особено чувство. Намери го дълбоко заспал, проснат по диагонал върху леглото ѝ, защото краката му опираха в долната табла. Старите дъски на пода изскърцаха под краката ѝ, когато заобиколи леглото, за да го погледне.

Беше заспал рано следобед, а вече се здрачаваше. Лъчите на залязващото слънце проблясваха през щорите и озаряваха завивките във виолетово. Мъжествеността на Лутър в контраст с бледолилавите чаршафи накара сърцето ѝ да забие ускорено. Присъствието на мъж в леглото ѝ беше доста непривична за нея гледка.

С радост забеляза, че лицето му е спокойно и напрегнатото от болката изражение е изчезнало. Изглеждаше много зле, докато му помагаше да съблече ризата си, за да се приготви за лягане. Ала сега, след няколко часа сън и няколко таблетки обезболяващи, болката сякаш бе изчезнала.

Отблясъците на залеза подчертаваха скулите на лицето му. Тя стоеше и го наблюдаваше, омагьосана от ненаатрапчивата му мъжка красота, и душата ѝ преливаше от нежност. Ако ръцете ѝ не бяха заети с подноса, щеше да се изкуши да погали меката му черна коса.

Лутър беше невероятен във всяко отношение; бе улучен от куршум в името на справедливостта, безмълвно понасяйки нетърпимата болка. Уважаваше го и му се възхищаваше заради това. Но не тази бе причината да е толкова развълнувана от факта, че го вижда, проснат полугол върху леглото ѝ, и не заради това изпита копнеж да го задържи там за себе си.

Крайно време беше да си признае, че Лутър я привлича и физически, и емоционално, независимо дали ѝ се иска, или не. Не беше планирала да се влюбва, преди кариерата ѝ да потръгне и да е в състояние да избира кои задачи да приема. Знаеше, че връзките от разстояние са обречени на неуспех. Но да се преструва, че не изпитва нищо, беше проява на малодушие. Смяташе да приеме тези чувства с вдигната глава, както правеше с всичко останало. Със сигурност щеше да намери начин да се справи.

Но дали Лутър изпитва същото към нея? Не беше сигурна. Тъкмо бе зарязал последната си приятелка — *годеница*. Едва ли знаеше какво изобщо изпитва!

Обърна се да остави подноса върху бюрото и зърна неясното си отражение в огледалото. Не беше красавица — не и по начина, по който беше красива знойната брюнетка Вероника. Имаше яркочервена коса и лунички. Беше висока и силна. Добре че поне можеше отново да носи собствените си дрехи.

Тя придърпа плътно прилепналата си бежова блузка върху тесните дънки. Винаги се бе гордяла с усета си да се облича с вкус. Чувстваше облекчение, че отново може да носи модерни дрехи.

— О, изглеждаш много различна!

Сънливият глас на Лутър я стресна и тя се обърна, като едва не събори чашата студена вода в ъгъла на подноса.

— А, ти си буден.

Беше съвсем буден. Бледолилавите чаршафи придаваха мастиленосин цвят на очите му, докато бавно я оглеждаше.

— Това ли е истинската Хана? — попита с лека усмивка.

Стомахът ѝ се сви от притеснение.

— Какво мислиш? — тя разпери ръце встрани.

— Изглеждаш млада — призна той и усмивката ѝ помръкна. После добави: — И секси. — И сърцето ѝ отново затупка по-бързо.

— Аз... тъъ... донесох ти вечеря — каза и се извърна към подноса. — Надявам се да ти хареса. Обикновени спагети с консервирани зеленчуци. Не готвя кой знае колко добре. Освен това почти цялата храна в хладилника беше развалена. Искаш ли да хапнеш? Как е гърбът ти?

Хана осъзна, че задава въпросите по-бързо, от колкото Лутър може да отговори, затова просто млъкна.

— Ще хапна — отвърна той, опитвайки се да се изправи. — Гърбът ми е по-добре.

Така ѝ се искаше да му помогне, но тогава трябваше да го докосне, а си нямаше никакво доверие да го направи. Беше ѝ трудно дори да не го гледа. Погледът ѝ се плъзна безпомощно към ластика на боксерките му и тя си припомни къде беше ръката ѝ само преди няколко дни.

Протегна ръце да му подаде подноса, а ледът в чашата издайнически потракваше, разкривайки вълнението ѝ.

Пръстите им се докоснаха, когато Лутър пое от ръцете ѝ водата.

— Благодаря ти.

— Няма защо. Искаш ли да ти донеса още нещо?

— Не, това е достатъчно — той разбърка спагетите с вилицата си.

— Ще дойда да взема подноса по-късно. — Щеше да се чувства неловко да остане и да го наблюдава, докато се храни.

— Имаш ли нещо против да ползвам банята ти? — попита той. — Искам да си взема душ.

— Разбира се. Няма проблем. Ами превръзката? — кимна тя към бинтованата рана на гърба му.

Той забодде вилицата в спагетите си.

— Сваля се много лесно.

— Сигурен ли си, че е добра идея?

— Не ми се случва за пръв път да ме прострелят. — Лутър посегна към водата. — Раната ще зарасне по-бързо, ако е открита.

Не му се случва за пръв път? Тя се замисли дали си струва да рискува живота си ежедневно.

— Внимавай да не се отвори. В банята има чисти хавлии. *Имаш ли нужда от помощ?*

— След това ще намажеш ли с мехлем раната ми.

Дали беше прочел мислите ѝ, или го беше казал на глас?

— Добре. — Имаше нужда да се подпре някъде, затова побърза да хване дръжката на вратата. Лутър я гледаше по-различно от обикновено. В погледа му усети копнеж, който не беше забелязвала досега, освен може би веднъж, когато...

— Ще се върна след около половин час.

— Добре. До скоро. — Той я проследи с поглед до излизането ѝ; изглеждаше много самотен на голямото двойно легло.

Преливаща от нетърпение, Хана спря в коридора пред спалнята, за да събере мислите си. Ако Лутър наистина флиртуваше с нея — което беше очевидно — щеше ли тя да намери сили да направи следващата крачка?

Щеше да е лудост да не го стори. Той бе мечтата за всяка жена, а тя не беше изключение. Трябваше да се възползва от възможността да е с него, дори това да не доведе доникъде. Животът бе твърде кратък и човек не трябваше да пропуска хубавите мигове.

Успокоена от взетото решение, тя тръгна надолу по стълбите с омекнали колене.

Уести вдигна поглед от вестника, който разлистваше. Ако Лутър изглеждаше не намясто в леглото на Хана, то Уести изглеждаше съвършено нелепо в креслото на цветя и сърчица, заобиколен от масички за чай, покрити с дантелени покривчици, колекция стъклени съдове от цветно стъкло и керамични фигурки.

Той забеляза пламналото ѝ лице и се усмихна дяволито.

— Как е Спящата красавица?

— Изглежда по-добре — с равен глас отвърна тя и тръгна към кухнята, за да вземе парцала за чистене.

Къщата ѝ се оказа претърсена от ФБР, изобщо не си бяха направили труда да пооправят бъркотията след себе си. Със сигурност не бяха намерили нищо, което да помогне на разследването им, но бяха преобърнали дома ѝ.

След триседмичното ѝ отсъствие всички старинни мебели и наследствени семейни вещи бяха покрити с тънък слой прах. Цветята от саксиите в кухнята ѝ бяха увехнали и изсъхнали. Половината от храната в хладилника трябваше да се изхвърли.

— Уестморланд отрича обвиненията на ФБР — обади се Уести иззад вестника. — Един куп народ се е вдигнал в негова защита — сенатори, посланици, губернатори...

Хана отиде с влажния парцал до бюфета в трапезарията.

— Нормално е да отрича, че той е Единака — каза тя и започна да забърсва праха. — ФБР едва ли очакват самопризнание!

— Иска да се подложи на детектора на лъжата — изсумтя Уести.

Хана го погледна и продължи работата си.

— Надявам се да не го пуснат, дори и да премине успешно теста. Няма стопроцентова гаранция за резултата.

Уести не отговори.

Мрачно предчувствие завладя Хана. Валентино със сигурност бе провел задълбочено разследване преди ареста, но беше напълно възможно да е арестувал погрешния човек! В такъв случай Единака беше все още на свобода и тя се намираще в по-голяма опасност от преди.

Тази тревожна мисъл я накара да отиде до панорамния прозорец и да надникне навън. Караваната, паркирана от другата страна на улицата, ѝ поддейства успокояващо. Освен двамата тюлени, които я пазеха, си имаше и собствена охрана пред входната врата в лицето! Галуърт и Стоун, които Уести беше нарекъл „упорити като камъни в жлъчката“^[1].

Лутър избърса огледалото в банята от парата и впери критичен поглед в отражението си. Беше ли изобщо наясно какво прави? Или позволяваше на сексуалните си желания да замъглят здравия му разум?

Нямаше усещането, че греша. Ако изключеше смуцаващата ѝ привлекателност, чувстваше се така, сякаш я е познавал през целия си живот. *Ако и тя ме желае какво нередно има?*, попита той отражението си огледалото.

А тя със сигурност го желаше! Вярно, беше заспивала до него на два пъти като другар по оръжие, но от известно време насам очите ѝ издаваха желанието ѝ, особено след като тежкият грим вече не скриваше розовината по бузите ѝ.

Въпреки че изглеждаше доста по-млада в собствените си дрехи, тя все пак беше зряла жена на двадесет и шест години. А жена на тази възраст определено бе в състояние да се наслаждава на секса, без да се обвързва емоционално.

За жалост самият той не беше много добър в това и си го признаваше.

Но можеше да се насили да контролира чувствата си. Да желае нещо повече от тялото ѝ беше безсмислено. Когато всичко това приключеше, тя щеше да се върне в ЦРУ, и то не на някаква обикновена служба на бюро! В работата си като оперативен агент щеше да контактува с опасни и непредсказуеми типове, щеше да ѝ се налага да използва невероятния си чар, за да влиза под кожата им и да

изкопчва нужната ѝ информация. Беше сигурен, че го умее добре, но не искаше и да си помисли какво би могло да ѝ се случи, ако дори за момент притъпеше бдителността си. Не очакваше от нея да промени плановете си заради него. От друга страна, имаше възможност да ѝ се наслади и той нямаше сили да се съпротивлява. Трябваше просто да внимава и да не бърка сексуалното удоволствие с чувствата.

Нямаше да му е лесно, особено след пребиваването в дома ѝ. Беше лежал в леглото ѝ, пропито с нейния аромат, заобиколен от нежното ѝ присъствие в обзаведената с вкус спалня; с красивите декорации върху таблата на леглото, колекцията ѝ от бели и лилави свещи, подредени върху сребърен поднос на нощното шкафче, аметистите, висящи на прозореца, за да улавят лъчите на слънцето; семейните ѝ снимки, поставени в красиви рамки и подредени наоколо с любов. Всичко това го караше да я чувства още по-близка.

Представи си двамата в леглото, с преплетени в прегръдка тела — и усети с цялото си сърце, че си струва да изпита това удоволствие, въпреки болката от спомена, който щеше да го измъчва после. Но ако продължилите да се съпротивлява на желанието си да я има, щеше да се измъчва още повече и да съжالياва, че е пропуснал момента.

Изсуши косата си с една от кърпите и извади няколко презерватива от джобчето на несесера си за бръснене. Взе и антибиотика за мазане, който сестра Рекс му беше дала, когато напусна Пакс Ривър, и се отправи гол към спалнята. Мисълта за изражението върху лицето на Хана, когато го видеше в цялата му прелест, така както майка го е родила, го накара да се усмихне.

* * *

Без да обръща внимание на многозначителния поглед на Уести, Хана излезе от стаята с извинението, че отива да прибере подноса от вечерята на Лутър. Застана пред спалнята със свит на топка стомах и потни длани и почука лекичко на вратата.

— Влез! — отговори Лутър.

Намери го, небрежно излегнат върху няколко главници на леглото, праметнал само чаршаф върху бедрата си. Беше подпрял ръка на тила си, а позата му излъчваше върховна мъжка увереност,

примесена с особено чувство на тревога и очакване. Нощната лампа хвърляше в стаята мека светлина, от която голите му гърди изглеждаха като полирани. Хана преглътна с усилие.

— Ти... въ... махна ли превръзката от раната? — попита тя, а сърцето ѝ щеше да изскочи от вълнение.

Той раздвижи рамото си.

— Да. Още ме боли, но не колкото сутринта. Сестрата ми даде мехлем за раната — отвърна и ѝ показа тубичката, която държеше.

Тя затвори вратата на спалнята и незабелязано я заключи. Приблужи се до леглото и осъзна, че под чаршафа е гол. Главата ѝ се замая при вида на стегнатата гладка кожа на бедрото му. *Това наистина се случва*, помисли си тя и изпита желание да се ощипе, за да се увери, че не сънува.

Лутър ѝ подаде мехлема и потупа мястото до себе си.

— Искаш ли да седнеш?

— Добре. — Хана се настани до него и бедрото ѝ докосна неговото. Явно в банята беше използвал душ гела ѝ с аромат на магнолия. Но от неговата кожа ухаеше някак по мъжки.

Докато се любуваше на широкия му мускулест гръб, погледът ѝ се спря на раната му и тя си пое рязко въздух.

— Господи!

— Толкова ли е зле?

Не беше чак толкова зле, въпреки че гледката на прясната дълбока рана, набраздена с десетки шевове, не изглеждаше особено приятна.

— Просто... чак сега осъзнах, че е толкова близо до сърцето. Разминал си се на косъм, Лутър. — Още не можеше да дойде на себе си.

— Не съм толкова лесен за убиване — усмихна се той.

Сложи ръката си върху крака ѝ и Хана усети топлината на дланта му дори през дънките си.

С треперещи пръсти тя изстиска мехлем от тубичката върху показалеца си и нежно го размаза върху възпаленото място, внимавайки да не докосва шевовете.

— Боли ли те? — Усети как сърцето ѝ прелива от нежност към него.

Разбира се, че можеше да го убият, независимо че той се опитваше да я убеди в обратното. Животът беше толкова непредсказуем. Можеше да свърши внезапно, без предупреждение. Ами ако беше загинал през онази нощ в Сабина? Заедно с него тя щеше да загуби малкото останала ѝ вяра, че доброто ще победи.

Не се стърпя и го прегърна.

Той прие внезапната ѝ проява на нежност и обви ръцете си около нейните.

— Хана, добре ли си?

— Добре съм — каза тя, опитвайки да се овладее. — Просто осъзнах колко близо си бил до смъртта — това е всичко.

Той я придърпа към себе си със здравата си ръка. Хана ясно усещаше, че от голото му тяло я дели само тънкият памучен чаршаф.

— Сега съм до теб — успокои я той. — И двамата сме избрали опасността за спътник. Това е нашият начин да бъдем полезни.

Хана кимна. Трудно ѝ беше да говори от вълнение. Тя и Лутър бяха едно цяло. Чувстваше го толкова близък. Погледът му спря върху устните ѝ и после я целуна.

Помнеше колко меки и топли са устните му, но нямаше представа, че може да целува толкова изкусно, всеотдайно и убедително.

Предаде се пред безмълвната му настойчивост и разтвори устни с въздишка. Забрави да диша.

Целуваха се дълго, не можеха да се откъснат един от друг. Тя зарови пръсти в косата му, нежно галеше широките му мускулести рамене. Сетивата ѝ бяха като нажежени, неспособни да поемат толкова много от него наведнъж.

— Тези дрехи ми пречат — промърмори той. Сграбчи края на блузата ѝ и я издърпа над гърдите ѝ. Погледът му изненадано се спря върху обикновения ѝ памучен сутиен.

— Какво е станало?

Хана веднага проумя какво има предвид.

— Ужасно ме сърби кожата от дантеления сутиен. Честно да ти кажа, предпочитам памук.

Признанието ѝ го разсмя.

— Ето това вече разбирам — той посегна да го разкопчее.

— Разочарован ли си?

— Шегуваш ли се? — Лутър бавно свали сутиена и я погледна, възхитен. Наведе се към нея, нежно обхвана с длани гърдите ѝ една по една и ги повдигна към устните си. Езикът му се плъзна по кожата ѝ, устните му нежно засмукаха плътта ѝ и Хана изстена.

Тя трескаво започна да разкопчава дънките си. Лутър ѝ се притече на помощ и ги издърпа надолу. Хана ги изрита настрана и остана по розови памучни бикини. Мислено съжали, че не е направила усилие да изтърпи дантеленото бельо поне още един ден.

— Изглеждаш секси — увери я Лутър.

— Да бе!

— Честно ти казвам! — цитира я той и сякаш за да го докаже, прокара пръст по ръба на бикините ѝ, гъделичкайки нежната кожа на корема ѝ. Удоволствие и нетърпение се сляха в едно, когато пръстите му продължиха надолу по вътрешната част на бедрото ѝ. Хана се усмихна и измърка:

— Гъделичкаш ме.

Лутър отметна чаршафа встрани и тя трепетно протегна ръце към онази част от него, която убедително ѝ казваше колко много я желае.

— Имаме проблем — дрезгаво каза той.

— Какъв? — стреснато го погледна тя.

— Не мога да използвам дясната си ръка. Ще ми бъде трудно да съм отгоре.

Хана се усмихна.

— Не мисля, че ще е проблем — увери го тя.

Бутна го нежно по гръб и коленичи над него.

Лутър зарови ръце в къдриците ѝ и изстена.

— Хана, моля те! — Издърпа я към себе си. — Ще ме накараш да се изложам. Наистина. Отдавна не ми се е случвало.

Приятно ѝ стана да го чуе; почти толкова приятно, колкото да усеща грапавите му длани, нежно галеци гърдите ѝ, гърба ѝ, бедрата ѝ... Преметна крак върху него и го възседна.

Очите му пламнаха от желание.

— Мечтал съм си за това.

— Наистина ли? — *Слава богу, не беше само тя.*

Той я притегли към себе си и страстно я целуна. Ръцете му ставаха все по-ненаситни, а желанието му — все по-силно. Хана се

отпусна с премрежен поглед и загуби контрол над себе си.

Начинът, по който я докосваше, я накара да изпита такова удоволствие и блаженство, каквото не бе изпитвала никога. Кръвта ѝ сякаш кипеше. Единият му пръст бавно проникна в нея, а после и другият! Хана прехапа долната си устна, за да не чува Уести стенанията ѝ.

Звук от разкъсване на фолио я върна обратно в реалността. Отвори очи и видя, че Лутър се е погрижил за всичко. Той ѝ хвърли извинителен поглед и бързо нахлузи презерватива. Хвана брадичката ѝ с една ръка и я придърпа към себе си, за да я целуне отново, като в е същото време внимателно проникна в нея.

Отдръпна се, после отново проникна, още по-дълбоко...

Хана не можеше да дойде на себе си. Колко време беше минало? Цяла вечност... Уверено и без да бърза Лутър съумяваше да я накара да се отпусне, за да му се отдаде изцяло.

— Господи! — въздъхна тя.

Той я целуна и се усмихна.

— Кое е толкова смешно?

— Нищо. Ти не си като другите, Хана Гиъри.

— Това добре ли беше?

Той изръмжа, преобърна се заедно с нея и усили темпото.

— Мислех, че не можеш да бъдеш отгоре — каза Хана и обви краката си около него.

— Не чувствам никаква болка.

Нито пък тя. В нейния свят мъжете бяха колеги и съперници и там нямаше място за интимност. Беше забравили напълно, че сексът е удоволствие. *Никога няма да съжалявам за това, което се случи днес*, обеща си тя. Отвори очи, за да го погледне и да запечата този момент в съзнанието си.

Погледите им се срещнаха и внезапно връхлетялото я чувство я стресна. *Аз му принадлежа!*

Лутър изглеждаше като зашеметен от същото прозрение. Хана се опита да пропъди упоритата мисъл, а желанието ѝ да намери отговор дали и той чувства същото напираше да изригне отвътре като гейзер. Лутър глухо изстена, проникна за последно в нея и двамата стигнаха до върха заедно, заслепени от силата на чувствата си.

Най-последно страстта им се уталожи и на нейно място Хана усети дълбока топлина и близост помежду им, която не ѝ се искаше да свършва.

За нейно съжаление Лутър се надигна, целуна я бързо по устните и стана от леглото, избягвайки погледа ѝ.

Той се запъти към банята и тя възхитено огледа красивото му голо тяло. От леко притворената врата помежду им се чу шум от течаща вода. После настъпи дълга тишина.

Хана зачака, все още под въздействието на преживяното удоволствие, опитвайки се да пропъди напиралците в нея мисли. Лутър най-последно се появи и се загледа в нея от разстояние. Никой от двамата не каза нищо. Какво можеха да си кажат? Хана се замисли. Внезапно я завладя паника и закъсняло чувство на разкаяние.

— Беше приятно — Лутър най-последно наруши неловкото мълчание.

Приятно? Не точно тази дума се въртеше в главата ѝ. Невероятно може би. Плашещо по-скоро, но не и приятно.

Той прокара пръсти през косата си.

— Може би първо трябваше да поговорим, не мислиш ли?

— За какво? — Тя се опита да се държи хладно. Надяваше се да е застанал достатъчно далеч, за да не види бясното туптене на пулса на шията ѝ.

Той се намръщи.

— За нищо, просто... не знам, за обичайните неща — приближи се неуверено до леглото и погледът му мрачно се плъзна по голото ѝ тяло. Приседна до нея и се наведе да я целуне.

Хана се отдръпна.

— Обичайните неща? Съжалявам, но това не ми се случва достатъчно често, за да съм наясно кои са тези обичайни неща. — От бушуващите в нея противоречиви чувства избра да даде израз на гнева си.

Лутър въздъхна, съжалявайки, че изобщо е започнал разговор.

— Много те харесвам, Хана — нежно каза той. — Ти си невероятен приятел, сексът с теб е страхотен, но не виждам какво повече от това би могло да ни свързва.

Добре, тя бе на същото мнение, но само допреди няколко минути, докато не я осени неканената мисъл: *Аз му принадлежа!*

Очевидно се бе случило само на нея.

— Прав си, така е.

— Имам предвид твоите планове за ЦРУ и моя работа; не виждам какво бъдеще можем да имаме заедно — уточни той и лицето му се напрегна.

— Трудно би било — призна тя с усилие.

— Не искам да ти причинявам болка — добави той я погледна изпитателно.

Не трябваше да казва това. Точно болката държеше първенството измежду всички чувства, които бяха в гърдите ѝ.

— Не си ми причинил — излъга тя. — Извини ме.

Плъзна се покрай него и стана от леглото.

Лутър притеснено я проследи с поглед, докато влезе в банята и затвори вратата след себе си.

Завъртя кранчето на душа. Така щеше да му стане ясно, че няма да излезе скоро; не ѝ се говореше. Под горещата вода можеше да пророни някоя и друга сълза без това да се смята за плач.

Част от нея беше изненадана от реакцията ѝ. Смяташе, че е в състояние да спи с Лутър, без да се обвързва емоционално. Не беше романтична натура. Винаги беше нащрек в интимните си контакти.

Навярно сгрещи, когато го погледна в очите. Тогава нямаше да се стигне до онзи поглед, който сякаш ги свърза в едно цяло и някак си я накара да почувства, че му принадлежи.

Не го мисли повече!, каза си тя. *Не беше кой знае какво. Но за всеки случай — дръж го настрана от леглото си.*

След като стоя в банята възможно най-дълго, Хана се върна в спалнята, увита в хавлия. Слава богу, Лутър го нямаше. Небето зад щорите беше вече тъмно. Облече си нощница в тревистозелено — не толкова мека като тениската на Уести с надпис „Харли Дейвидсън“, но поне я покриваше добре.

Слезе на долния етаж и видя, че двамата тюлени гледат футбол по телевизията.

— Смятам да си лягам, момчета — обяви тя с пресилена веселост.

Лутър я погледна замислено. В очите му се четеше разкаяние и загриженост.

— Лягай си в твоето легло, Хана. Достатъчно почивах днес.

— Не. Ще спя в стаята за гости. Не трябва да будуваш цяла нощ.

Разочарованието, което се изписа на лицето му, я увери, че добре е разбрал посланието ѝ. Нямахше да делят едно легло. Никакъв секс повече, докато не се уталожат чувствата ѝ след случилото се.

Уести гледаше ту единия, ту другия, този път без обичайната си дяволита усмивка.

— Хана... — извика след нея Лутър, когато тя тръгна нагоре по стълбите.

Хана се обърна, а сърцето ѝ издайнически прескочи един удар.

— Спи спокойно — пожела ѝ той.

— Така и смятам — излъга тя. — Лека нощ, Уести.

— Лека и на теб.

* * *

Въпреки пожеланията на Лутър за спокоен сън, Хана се въртеше неспокойно на кушетката в стаята за гости. Малко след полунощ усети Лутър да влиза в съседната спалня. Чу как изстена от болка, докато лягаше. Зачуди се дали не е разкъсал някой от шевовете, когато я завъртя по гръб и проникна дълбоко в нея.

Споменът за това събуди у нея нов прилив на желание. Прииска ѝ се да преживее следобеда отново... и отново. Въздъхна, обърна се на една страна и се опита да заспи.

Около три сутринта не издържа и се предаде пред глада, който я измъчваше, затова стана да потърси нещо за хапване. Стараеше се да не вдига шум, за да не събуди просналия се в спалния си чувал Уести на пода на всекидневната.

Светеше ѝ единствено процеждащата се от уличните лампи светлина през тънката завеса на панорамния прозорец. Мина с тихи стъпки покрай двете стаи на първия етаж и продължи по коридора към кухнята. Отвори единия от кухненските шкафове и пипнешком потърси кутията бисквити с джинджифил. Добре щяха да вървят с мляко, но за съжаление всичкото мляко бе заминало в канала на мивката.

Хрус! Хана захапа изсъхналата бисквита възможно най-тихо.

Внезапно лампата светна и тя подскочи от изненада, почти сигурна, че някой непознат се е промъкнал в къщата. На прага стоеше Уести — рошав, гол до кръста, стиснал небрежно пистолета в лявата си ръка. Хана се зачуди защо неговото добре сложено тяло изобщо не ѝ въздейства като това на Лутър.

— Всичките ли смяташ да изядеш? — попита той и кимна към кутията в ръцете ѝ.

Хана му я подаде. Той си взе няколко и ѝ я върна. Двамата стояха и хрупаха бисквити с джинджифил и пълно мълчание.

— Действаш му добре, не знам дали знаеш — обади се най-после Уести.

— Какво?

— Говоря за теб и Малкия Джон, пасвате си добре.

— Изобщо не се чуваш какво говориш — каза тя смутено.

Уести впери в нея дълбоките си сини очи.

— Някои неща не могат да бъдат планирани предварително. Те просто се случват в движение. Май и двамата трябва да проумеете това.

Изобщо не беше съгласна с него.

— Да, обаче някои планове просто не могат да бъдат провалени с лека ръка. Прекарах последните три години, свита на едно бюро, където от сутрин до вечер времето ми минаваше в анализиране на международни военни сведения. Не съм си мечтала за нищо друго, освен да се разкарам от тази сграда, от тази държава дори и да върша нещо наистина полезно.

— Звучиш ми така, сякаш бягаш от някого. Или може би преследваш някого?

Тя зяпна от изненада срещу него, после рязко каза:

— Защо ли изобщо ти обяснявам?

Усети разбра, че я е ядосал, но и окото му не мигна.

— Просто помисли върху думите ми — спокойно продължи той.

Хана нямаше намерение да мисли за каквото и да било. Профуча покрай него, пхна в ръцете му кутията с бисквити и се запъти към стълбите.

За какъв се мисли Уести, че си позволява да ѝ говори така? Изобщо какво им става на тия мъже? В продължение на три години угаждаше на чичо Калев, който не искаше тя да рискува живота си.

Трябваше да мисли и за Кевин, който изобщо нямаше да се сети и да яде, ако тя не му напомнеше. Сега пък Уести имаше наглостта да ѝ обяснява, че мотивите ѝ да се върне в ЦРУ не са чак толкова важни.

Какво ли пък знаеше той за нейните мотиви?

Просна се обратно на кушетката и изведнъж ѝ хрумна друга мисъл. Ами ако Лутър беше помолил Уести да я разубеди за плановете ѝ? Може би искаше тя да е наоколо, да бъде част от живота му?

Едва ли, помисли си Хана, пренебрегвайки вълнението, което усети в гърдите си. Тя беше дъщеря на баща си. Изцяло! Ако искаше да остави следа на този свят, също като баща си, трябваше да следва пътя, който си бе начертала. И заради нито един мъж, без значение колко е привлекателен, смел, красив, чувствителен, богат — господи, списъкът беше безкраен, — нямаше да промени плановете си.

---

[1] Игра на думи от имената Galworth и Stone; gall-stone — камък в жлъчка. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

29 септември, 8:54 ч.

— Не ти ли трябва бюро? — попита Хана, надничайки зад кухненската маса с обърнати върху нея стол. Мазето ѝ беше претъпкано с вещи от къщата на баща ѝ. След катастрофата, в която бяха загинали дъщеря ѝ и зет ѝ, баба Естел се бе поболяла от мъка и скоро след това бе починала. Къщата на Хана се оказа прекалено тясна да побере всички мебели, които останаха от двете опустели къщи. Сега те събираха прах и плесен, струпани в мазето ѝ. В пет сутринта ѝ бе хрумнала въпросната идея да ги даде на Лутър — като отплата за парите, които бе похарчил заради нея.

— Няма нужда да правиш това — обади се иззад струпаните мебели Лутър, пъхнал ръка в джоба на дънките си.

— Искам да ти се отблагодаря за всички дрехи, които ми купи...

— И които никога няма да облечеш — прекъсна я той.

— Няма никакво значение. Освен това искам да се отърва от тези неща.

— А Кевин? На него няма ли да му потрябват?

— Кевин вече ги прерови. Не си пада по антики.

— Добре, но позволи ми да ти ги платя — настоя Лутър.

Хана го погледна остро. Изглеждаше притеснен! Слънчевите лъчи, проникващи през малките прозорчета на мазето, се отразяваха в сините дълбини на очите му.

— Няма нужда — ледено отвърна тя.

Той извади ръката си от джоба и разтри врата си.

— Добре, Хана. Ще взема бюрото, кухненската маса със столовете, скрина и нощното шкафче. И всичко, от което искаш да се отървеш.

— Благодаря ти. Можеш да започнеш от тази закачалка за дрехи, но да не си посмял да използваш дясната си ръка. Ще помолим Галуърт и Стоун да ни помогнат и ще наемем камион.

* * *

Късно следобед вече бяха разчистили мазето на Хана. Настанен зад волана на камиона под наем, Лутър си правеше вятър с ръка. Погледна часовника си. Беше три часа, горещо като в ада, а камионът нямаше климатик. Уести щеше да кара пред него с нисана си, а караваната щеше да го следва отзад. До вечерта трябваше да се приберат в базата. Хана заключи къщата с резервния ключ, погледна нисана, после камиона, сякаш се чудеше къде да се качи. Под смаяния поглед на Лутър тя мина покрай двамата и почука на караваната.

О, не, в никакъв случай! Валентино го бе предупредил да стои нащрек, което значеше, че Хана трябва да пътува или с него, или с Уести. Не че много му се искаше. Хана имаше ужасно настроение цяла сутрин; не знаеше как ще завърши денят, но със сигурност щеше да го накара да се чувства като глупак. Галуърт и Стоун бяха професионалисти. За три часа и половина път трябваше да съумеят да я опазят жива и здрава.

Лутър въздъхна и даде знак на Уести, който също гледаше изумен в огледалото за обратно виждане. Уести кимна и потегли по тясната уличка, а яркото следобедно слънце отразяваше лъчите си в кобалтовосинята му спортна кола.

Лутър знаеше защо Хана му е толкова сърдита. Трябваше да си поговорят, преди да направят това, което направиха, въпреки че и тя мислеше, че двамата нямат бъдеще заедно. Но защо се сърдеше и на Уести?

Беше ги чул да говорят в кухнята предишната нощ. Не вярваше, че Уести би се намесил в личния му живот, но явно по някакъв начин беше прекрачил границата. Хана му отвърна нещо и после, ядосана, се качи по стълбите. А сега избягваше и двамата.

Лутър отвори и двата прозореца, за да влиза въздух и със свито сърце последва Уести към магистралата. Караваната плътно го следваше. По дяволите, какъв късмет, че Валентино вече бе задържал Единака! Бяха се подредили като в шибан конвой и се забелязваха отдалеч, а щяха да се влачат така чак до Вирджиния Бийч.

* * *

Вече се здрачаваше, когато най-после разтовари всичко от взетия под наем камион. Мебелите на Хан напълниха празната къща на Лутър. Той стоеше наред дневната и оглеждаше обстановката със смесени чувства.

Тежкият диван, който Вероника не си бе направила труда да вземе, чудесно си пасваше с плетената рогозка, която Хана постла отпред. От едната страна имаше малка масичка с месингова настолна лампа отгоре, отсреща — люлеещ се стол, а между стола и дивана — махагонова масичка за кафе. Върху полицата над камината старинен часовник напевно отмерваше времето на всеки петнадесет минути. Лутър се зачуди дали няма да го буди посред нощ.

Как да не мисли за нея, когато вещите ѝ бяха превзели къщата му? Можеше да реши, че го прави нарочно, ако не го избягваше през целия ден, навярно за да му покаже, че няма намерение да предявява претенции към него.

— Какъв е планът, сър? — обади се Уести, разположил се на дивана. Небето в прозореца зад гърба му изглеждаше мастиленосиньо. Вече беше късно и всички се чувстваха изцедени.

Хана се появи от кухнята, където тъкмо бе разчистила остатъците от импровизираната им вечеря със сандвичи.

— Направо съм скапана — обяви тя и се стовари върху дивана с изпружени напред крака, възможно най-далече от Уести.

Погледът на Лутър се плъзна по дългите ѝ стройни крака. Носеше плътно прилепнали по заоблените ѝ форми дънки и розов изрязан потник с индийски мотиви, подходящ за летните жеги. Късата ѝ вълниста коса беше разчорлена от вятъра. Изглеждаше дяволски привлекателна.

Мисълта, че в къщата има само едно легло, бавно си поправи път към мозъка му. Тревожеше се за безопасността на Хана, но в същото време отчаяно искаше да бъде насаме с нея.

— Не виждам причина да оставаш, старши. Ако искаш тръгвай. Хрътките на Нюмън са отвън, в случай че нещо изникне. Ще се видим утре в осем в сградата на Военна прокуратура.

Уести погледна часовника си и се изправи.

— Трябва да мина да прибера Джеси. Ще ви видя и двамата утре сутрин, освен ако не предпочитате да дойдете с мен, госпожице? — попита той Хана, хвърляйки бърз поглед към Лутър.

Предложението му я завари неподготвена. Погледна Уести с присвити очи, после Лутър, сякаш се чудеше кой от тях е по-малкото зло.

— Не, благодаря — отвърна тя отпаднало. — Не ми се мести повече.

Уести кимна, отдаде чест към Лутър и изчезна. Входната врата тихо се затвори зад гърба му.

— Пропуснал ли съм нещо между вас двамата? — попита Лутър, човъркан от ревност.

— Съмнявам се — отвърна тя хладно.

— Тогава защо си му сърдита?

— Не знам, ти ми кажи.

— Ако знаех, нямаше да питам — отвърна той, леко изнервен от диалога.

Хана рязко смени темата:

— Как е рамото ти?

— Направо тупти — призна той.

— Съжалявам. Може би избързахме с местенето и мебелите.

— Добре съм. Много съм ти благодарен. Всичко се получи чудесно.

Тя погледна доволно към масата и столовете с цвят на кестен в трапезарията.

— Нали?

Лутър забеляза тъмните кръгове под очите ѝ и веднага забрави за яда си към нея.

— Искаш ли да вземеш душ? — попита той. Очевидно не бе спала изобщо предишната нощ. Нито пък той. Беше прекарал нощта, припомняйки си всяка секунда от следобеда им заедно, а това само бе разпалило желанието му още повече. Единствено гордостта му щеше да пречи на изкушението да отиде в стаята за гости и да моли за още.

— Ти иди пръв — каза Хана. — Горещата вода ще отпусне рамото ти. — Изрита настрана обувките си и се излегна върху дивана. Извивката на талията ѝ го подлудяваше.

Лутър се извърна безмълвно и се затвори на спокойствие в облицованата си със сини плочки баня. Двадесет минути по-късно се върна във всекидневната, облечен с долнище на пижама. Хана спеше дълбоко в същата поза, в която я бе оставил. На меката светлина от лампата лицето ѝ изглеждаше по детски спокойно. Запъти се към килера да вземе одеяло и възглавница.

* * *

Реши да вземе и за себе си. На прозореца нямаше завеси и не искаше да я оставя сама, а с болното си рамо нямаше как да я пренесе до спалнята. Не му оставаше нищо друго, освен да легне на пода до нея.

Пусна завивките си на земята, наметна одеялото върху Хана и повдигна главата ѝ върху възглавницата. Тя измърка, намести се удобно и се сгуши във възглавницата така, както се бе притискала до него.

Лутър издърпа встрани масичката за кафе и постла одеялото си върху рогозката. Изгаси лампата, легна и опита да се намести удобно. Оказа се невъзможно. Рамото му отказваше да се примири с импровизираното легло. Беше търпял и по-лоши неща, например шестте дена, прекарани в болницата на екстензия, или пък ужасните седмици по време на обучението си като тюлен. Стисна очи и се насили да заспи. Късно през нощта усети някакво движение. Някой се беше надвесил над него. Не успя веднага да се сети къде се намира, усещаше само, че лежи на пода. Реагира моментално. Замахна с крак във въздуха и го събори — който и да бе той — на земята.

Ударът беше неочакван и Хана не успя да направи нищо друго, освен да протегне ръце, за да смекчи падането. Приземи се по гръб между краката на Лутър, който прехвърли крак през кръста ѝ и я заклеци върху рогозката.

— Аз съм! — изпъшка тя.

Той веднага я пусна и двамата се облегнаха, задъхани, на дивана, вгледани един в друг. Восъчната луна очертаваше с бледата си светлина силуетите им.

— Добре ли си? — Той я притегли към себе си, също както на лодката през нощта, когато бягаха от Куба.

Удоволствието от докосването му я накара да забрави болката в гърба си.

— Добре съм. Тъкмо отивах в банята. — Всъщност беше я събудил тревожен кошмар, в който някой я преследваше. Искаше да стане, за да се отърси от него, и едва не стъпи върху Лутър; изобщо не беше очаквала от него, че ще наруши спокойствието си заради нея и ще спи на пода. Беше се разнежила от този факт, затова се наведе над него да му се полюбува.

— Не трябва да се промъкваш така покрай мен — каза той. Сънният му дрезгав глас галеше ухото ѝ.

— Добре че ми каза.

Все още я притискаше до гърдите си.

Хана преглътна с усилие и едва намери сили да се отдръпне.

— Иди да легнеш в леглото си, Лутър. Не е добре за рамото ти да спиш на пода.

— Не мога да те оставя сама до прозореца — отвърни той с тревожна нотка в гласа.

Тя погледна нататък, към осветения от луната двор и покрива на съседната къща. Хладна тръпка премини по голите ѝ рамене при спомена за кошмара ѝ.

— Ще легна при теб — предложи му, — но само ще спим.

— Разбира се.

Хана взе възглавницата и одеялото си, докато Лутър се изправи пипнешком. Колко ли дълго, запита се тя, ще е в състояние да му се съпротивлява? Независима дали си подхождаха или не, копнееше за удоволствието, което намираше в прегръдките му. Никога не бе изпитвала нещо подобно. И едва ли някога щеше да изпита.

Стиснал в ръце завивките си, Лутър вървеше напред по тясното коридорче към една от трите спални, които все още не бяха обзаведени.

Хана спря пред банята. Светна лампата, извади четката за зъби от несесера си и примигна в огледалото. „Какво точно искаш?“, попита тя. Отражението ѝ не отговори нищо. Минута по-късно се запъти пипнешком по коридора към спалнята. Беше видяла стаята му привечер — четири голи стени и едно голямо двойно легло. Дрехите

му бяха грижливо подредени на купчини в един шкаф. Благодарение на баба й, сега спалнята му красяха солиден дъбов скрин в комплект с нощно шкафче, които в момента не можеше да види заради спуснатите щори на прозореца.

— Аз съм от страната на прозореца — обади се Лутър. — Бих светнал, но нямам лампа.

— Не се безпокой.

Беше отметнал завивките. Хана изхлузи дънките си и се пъкна в леглото, възможно най-далеч от него. И въпреки това усещаше присъствието му с всяка частица на тялото си.

— Лека нощ — измърмори Лутър.

— Лека. — Тя дълго лежа, без да помръдне. Само мисълта, че силното мъжко тяло на Лутър е до нея, накара зърната й да настръхнат.

— Разкажи ми за кръстника си.

Неочакваната молба я накара да се намръщи. Очевидно мислеха за различни неща.

— Защо?

— Изглежда свестен.

— Така е — съгласи се тя, припомняйки си месеците след смъртта на родителите й, когато чичо Калев беше единствената й опора. — Дължа му много.

— Сигурно го познаваш отдавна?

— Двамата с баща ми бяха първи приятели. Той също обичаше майка ми и предполагам, че точно заради това никога не се ожени.

— Наистина ли?

— След самолетната катастрофа беше съсипан. Както и всички ние.

Лутър се обърна към нея и Хана усети колко й съчувства.

— Защо не е искал да започнеш работа в ЦРУ? — нежно попита той.

Хана с усилие преглътна буцата в гърлото си.

— Беше съсипан от мъка, когато родителите ми загинаха — просто не беше на себе си. Смяташе, че ако стана оперативен агент, ще ме убият още при първата ми задача. Каза, че Кевин има нужда от мен и ме помоли да започна някаква канцеларска работа. Проблемът беше, че за да започна такава работа в ЦРУ, трябваше да чакам шест месеца, докато одобрят молбата! Другият вариант беше да започна при чичо

Калев веднага. Обещах му точно три години — нито повече, нито по-малко. Това е.

— Някой ден трябва да му благодаря — каза Лутър.

— За какво?

— Ако не те беше убедил да останеш наблизо, Ягуар сигурно щеше вече да е в затвора, а аз нямаше да те познавам.

Ако запознанството им означаваше толкова много за него, помисли си тя с тъга, защо ѝ бе казал, че нямат бъдеще заедно?

— Какво точно търсиш, Лутър? — попита тя без заобикалки. Може би имаше начин да намерят решение.

Той въздъхна дълбоко и уверено каза:

— Най-важни за мен са чувството за отговорност и семейството. Имам нужда от жена, която да поддържа огъня в камината, образно казано, докато мен ме няма. Искам децата ми да се чувстват в добри ръце. Искам да имат същите възможности за избор, каквито имах аз, когато бях дете.

Сърцето ѝ се сви. Беше прекарала три мъчителни години, броейки дните, докато изпълни обещанието си към чичо Калев. За да отвлича вниманието си от скучното всекидневие, си бе фантазирала за приключенията, които я очакват, когато най-после ще е свободна да пътува, да се чувства наистина полезна и да върви по стъпките на баща си.

Не беше допускала, че би могла да се влюби, да се омъжи и да има деца. Никога! Изобщо не ѝ бе минавало през ум дори. Защо тогава в сърцето ѝ се прокрадваше съжаление? Нямаше да промени плановете си за нищо на света. Дори и заради Лутър.

Настъпи мъчителна тишина.

— Ама че ирония, а? — добави Лутър горчиво.

— Кое? — глухо попита Хана.

— Това че в някои неща си пасваме страхотно, а в други сме коренно различни.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Трябваше да преглътне, за да му отговори.

— Така е — съгласи се тя, опитвайки се да звучи небрежно. Насили се да му обърне гръб, а всъщност най-много от всичко ѝ се искаше да се сгуши в него и да си поплаче.

Защо съдбата ѝ причиняваше това, защо ѝ изпращаше идеалния мъж точно когато не бе готова? В началото просто ѝ беше добре с него, после обаче го опозна и разбра, че е интелигентен, честен и сериозен. Караше я да се чувства невероятно и не искаше да го загуби.

Но щеше да се наложи; мечтите им ги дърпаха в различни посоки. Никога нямаше да бъдат толкова близки, колкото бяха в този момент.

От ъгълчето на окото ѝ се търкулна гореща сълза и попи във възглавницата. Не искаше да признае дори пред себе си, че това, което чувства, е любов. Защото после щеше да ѝ бъде още по-трудно. Беше хлътнала по Лутър много повече, отколкото ѝ се искаше.

* * *

Рафаел Валентино пхна електронния ключ в ключалката на луксозен апартамент във Виена. Чу се тихо изщракване.

Вътре беше абсолютно тихо. Като в ковчег, помисли си Рафи и се опита да отпъди мисълта за семейната гробница в гробището *Свети Реймънд*.

Не биваше да мисли за тях като за мъртъвци. Трябваше да запази спомена за глъчката, която го посрещаше, когато се прибираще, капнал след дългия си работен ден в полицейското управление на Ню Йорк. Спомни си как съпругата му Тереза глъчеше децата да излязат от банята и да си лягат. Тя самата крещеше най-много от всички, припомни си той и се усмихна тъжно.

Пусна вратата и тя леко се хлопна зад гърба му. *И отново настъпи гробна тишина.*

Нарочно не светна лампите, не искаше да прогони лудуващите около него духове, катерещи се по гърба му, за да се скрият от заплахите на майка си. Дори след три години все още ясно помнеше гласовете им. Бебето Емануел имаше толкова заразителен смях. И всички започваха да се смеят, щом го чуеха. Четиригодишната Серена можеше да строши прозорците само със силата на гласа си. Беше пълно копие на майка си. Тринайсетгодишният Тито обаче приличаше на баща си. Гласът му тъкмо започваше да мутира, когато...

Рафи рязко светна лампите, за да пропъди спомена за деня, когато ги беше намерил мъртви; всичките до един — дори бебето. Застреляни в главите.

Нима наистина се бе заблуждавал, че може да арестува двамата най-влиятелни мъже от мафията и да не си плати за това? Цената беше толкова жестока, че всяка сутрин се питаше защо изобщо си прави труда да става от леглото.

Светлината заля всекидневната и прогони духовете на любимите му хора. Стомахът му изкъркори и той се сети, че не е обядвал — отново. Влезе в малката кухня и отвори хромирания хладилник. Можеше да избира между остатъци от китайска храна и парче изсъхнала пица. Взе си бутилка „Хайнекен“, отвори я и се замисли.

Винаги обмисляше добре решенията си. Имаше изключително търпение и точно затова беше толкова добър във всичко, което правеше. Дебнеше. Чакаше.

В момента дебнеше Единака. Скоро, много скоро след ареста на Уестморланд, Единака щеше да изпълзи от дупката си. А Рафи реши да го чака отпред.

Този път двамата с Уестморланд щяха да си поделят лаврите. Разбира се, Уестморланд не беше Единака. Директорът на ЦРУ реши да рискува безупречната си репутация в очакване на славата, която го чакаше, след като истинският виновник се озовеше зад решетките. Тогава саможертвата му нямаше да бъде тайна за никого. На Рафи щеше да му се наложи да купи коледен подарък за Уестморланд.

Вдигна бутилката към устните си и отпи замислено. И точно тогава го усети: лек полъх на вятъра пробяга по вдигнатата му ръка.

Остави бутилката. Изгаси осветлението и апартамента отново потъна в тъмнина. Бръкна под сакото си и измъкна пистолета от кобура.

Тръгна с тихи стъпки по коридора към единствената стая с балкон, като внимателно оглеждаше ъглите. Годиците, прекарани на улицата като патрулиращ полицаи, бяха калили нервите му и сърцето му не трепна.

Докато приближаваше вратата в дъното на коридора, внезапно му хрумна, че не е изключено Единака да е заложил капан за самия него.

Вратата се оказа леко открехната. Рафи се приближи предпазливо, отвори я още малко с върха на магнума и надникна в стаята. На идващата от паркинга светлина видя, че вратата на балкона е отворена. Определено не беше сам.

Светкавично се дръпна назад, но не бе достатъчно бърз.

Чу се изстрел.

Рафи видя огъня в дулото на пистолета; куршумът го удари в гърдите и той падна по гръб в коридора. В същото време усети как нещо остро преряза дълбоко гърлото му.

Лежеше по гръб, все още шокиран от факта, че е прострелян в гърдите; дори не усещаше болка. Повече го тревожеше обаче раната на гърлото му. Топла кръв бликаше от разреза и попиваше в яката на ризата му.

Бързо преглътна, за да ѝ попречи да напълни дробовете му.

Все още беше жив. Все още можеше да мисли, все още можеше да вдигне пистолета и да се прицел.

Така и направи; насочи пистолета срещу огромната сянка, която се приближаваше към него, и стреля. Магнумът отскочи в дланта му, нападателят му се обърна и хукна към балкона.

Рафи стреля още веднъж и улучи. Мъжът изрева и падна. Ала после, олюлявайки се, се изправи на крака. Притиснал ръка към гърдите си, стреля по Рафи, но не улучи. Залитна към балконската врата и веднага след това задавен вик разцепи тишината. Чу се глухо тупване, а после вой на автомобилна аларма.

Diavolo! Човекът полетя право през балкона! Едва ли бе оцелял след падане от четвъртия етаж върху паркинга.

Ето че наемникът на Единака — вероятно Милослав Обрадович — бе отишъл право в ада, без да признае вината си и без да даде шанс на ФБР да го разпита.

Рафи изплю кръв върху вълнения берберски килим и запълзя към телефона върху нощното си шкафче.

— Телефон за спешни случаи, с какво можем да помогнем?

Той се опита да каже нещо, но не успя. Гласните му струни бяха прерязани.

— Чувам, че сте от другата страна на линията. Чукнете веднъж, ако това е спешен случай.

Рафи чукна слушалката в крака на нощното шкафче.

— Изпращаме ви линейка. Обаждането ви е регистрирано от „Ингъл Щрасе“ 3900, апартамент 4-Б. Това ли е адресът ви?

Той чукна още веднъж слушалката и притисна с ръка бликащата от гърлото му кръв. Пръстите му напипаха медальона със свети Майкъл, който Тереза му бе подарила, когато още беше новобранец. Беше огънат и счупен.

Както всичко, което някога му с било скъпо. Изръмжа недоволено, но от гърлото му излезе само глухо клокочене.

— Можете ли да дишате? — попита жената от другата страна на линията.

Какво се бе случило с медальона му? Изведнъж се сети! Вместо да улучи сърцето му, куршумът се бе ударил в платинения диск и парче от него се бе забило право в гърлото му.

Вероятно това беше знак? Знак, изпратен от Тереза, че още не му е дошло времето.

Пусна слушалката на земята и с мъка се изправи на краката си, наведен напред. Кръвта бликна от устата му. Домашната помощница никога нямаше да му го прости, но сега имаше по-големи грижи от хапливия език на Марджъри. Когато линейката пристигнеше, щяха да иска да го настанят в болница, а точно в момента той не можеше да си позволи да отсъства от работа. Единака непременно щеше да се възползва от това и щеше да му се изплъзне. В никакъв случай не биваше да го допуска.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Военноморска база „Оушиана“, сградата на Военна прокуратура

30 септември, 8:10 ч.

Адвокатката на Ягуар разглеждаше доказателствата, разпръснати по бюрото ѝ. Капитан Кърю изглежда по-зле отвсякога, отбеляза Лутър; кокът на тила ѝ беше по-раздърпан, а яката ѝ — изкривена. Прехапала устна тя прехвърляше снимките на серийните номера, които Лутър беше направил в склада, и ги сравняваше с номерата, подчертани в списъка с откраднатото оръжие, които той бе копирал от джобния си компютър.

— Съвпадат — каза тя смаяна и посегна към телефона.

— Точно така.

— Трябва веднага да уведомя ВМКС.

— Почакайте, госпожо — обади се Лутър и тя го погледна изненадано. — Имам заповед от ФБР да не избързвам да го правя. — Докато Хана нервно барабанеше пръсти по масата, а Уести пазеше на вратата, Лутър обясни, че изчакват сигнал от специален агент Валентино, преди да уведомят Военноморските криминални служби.

— Лъвит е работил за Уестморланд през цялото това време! — учудено каза капитан Кърю и остави обратно слушалката.

— Държал е оръжието на склад в Сабина — добави я Лутър, — шерифът на Сабина му е зет, а братът на шерифа — собственик на склада.

В очите ѝ проблесна надежда.

— Как се добрахте до всичко това?

— В интернет. Сигурен съм, че информацията е общодостъпна. Трябва само да се свържете със съда в Сабина — увери я Лутър. — Мислите ли, че вече имаме необходимите доказателства?

Тя посочи документите на бюрото си.

— Капитан Гарет е известен с това, че лесно оборва представените в съда доказателства. Трябва да сме абсолютно сигурни,

че достоверността на всяко от тях е доказуема. В съда може да приемат, че снимките са фалшиви, но ако успеем да докажем връзката на Лъвит със Сабина... Остава само един проблем.

— Какъв е той, госпожо? — попита Лутър.

— Тази информация по никакъв начин не е свързана с предявените към клиента ми обвинения. Трима моряци са загинали на борда на американския кораб „Нор’ийстър“. Ясно е, че единият от тях е бил убит при самозащита, но твърдението, че другите двама са скочили зад борда, лесно може да бъде оборено, въпреки вашите показания.

— Няма да е много лесно, ако са работили за Лъвит — настоя Лутър. — Тези мъже са били бивши наемници от специалните части, госпожо. Ако Единака ги е отстъпил на Лъвит, значи са имали заповед да не позволят да ги заловят и разпитват.

— Това ми е ясно, лейтенант, и честно казано, вярвам, че точно така е станало. Но според техните досиета Даниълс, Смит и Кийтс са били на редовна служба във флота. — Кърю разтри сбърченото си от тревога чело. — Господи, този процес се придвижва прекалено бързо! Трябва ни още време.

Лутър погледна към Хана и срещна тревожния ѝ поглед. Сигурен беше за какво си мисли: че бъдещето на Ягуар е в ръцете на тази изтощена от преумора жена.

— Направете каквото е по силите ви, госпожо — каза той. — Ако можем да помогнем с нещо, само кажете и ще го направим.

— Вече сте направили достатъчно — призна адвокат Кърю с пресилена усмивка, докато подреждаше листовите пред себе си на купчини. Тя задържа поглед върху Хана, очарована от преобразяването ѝ след новата им среща. — Ще се видим утре сутринта преди процеса. Елате в седем.

— Да, госпожо — отвърна Лутър и козирува.

Жената беше толкова напрегната, че забрави да отдаде чест, на свой ред.

Тримата излязоха от кабинета ѝ и се отправиха изхода. Лутър прибра мобилния си телефон от охраната, където го бе оставил на влизане, и видя, че има ново гласово съобщение.

Уести им отвори вратата, за да минат, а през това време Лутър прослуша пропуснатото обаждане. На стълбите пред входа на сградата

се закова на място. Усещаше топлината на слънцето върху раменете си, аромата на прясно окосена трева, примесен с мириса наденички от намиращия се наблизо „Бъргър Кинг“. Но изобщо не можеше да проумее думите, които току-що чу в слушалката.

— Какво става? — попита Хана.

— Сър? — Уести разтревожено пристъпи към него.

— Валентино е бил нападнат в апартамента си — предаде Лутър съобщението. — Намира се в болница „Айова Феърфакс“ в критично състояние.

— Мамка му! — процеди през зъби Уести.

— Познай кой го е нападнал — добави Лутър, опитвайки се да дойде на себе си.

— Обрадович? — изръмжа Уести.

— Да. Валентино е успял да го простреля; Обрадович е паднал от балкона, докато се опитвал да избяга, и се е пребил до смърт.

— Кучият му син! — изруга Уести.

Хана не каза нищо. Гледаше в една точка пред себе си, без да мигне. Лутър погледна към Уести в очакване да чуе мнението му.

— Какво, по дяволите, става, старши?

Уести поклати глава.

— Може би Уестморланд е искал да се отърве от Валентино?

— Може би — каза Лутър, но не изглеждаше доволен от обяснението му. Обърна се към Хана. — Добре ли си?

Тя кимна и обви с ръце раменете си. Лутър не ѝ повярва и я прегърна. Хана не се възпротиви и се облегна на рамото му с облекчение.

Толкова е приятно да я докосвам отново!, помисли си Лутър. Засенчи с длан очите си и потърси с поглед караваната на паркинга. Слава богу, че момчетата на Нюмън ги следваха неотлъчно. Не искаше да тревожи Хана още повече, затова не сподели на глас смътното си подозрение, че Единака далеч не е приключил с изненадите.

* * *

Себастиан дръпна вратата на танцовото студио на Лийла, изненадан, че я намира отключена. Електронният звънец се задейства

и наоколо се разнесе мелодията от *Лешникотрошачката*. Лийла вдигна поглед. Седеше пред касовия апарат и броеше пари.

Броеше пари! На отключена врата.

Себастиан стоеше на прага и не вярваше на очите си; обичайното му спокойствие бе на път да се пропука под внезапно връхлетялата го лавина от яд, паника и тревога.

— Вратата беше отворена — отбеляза той, когато срещна въпросителния ѝ поглед.

— Да, очаквах теб. — Беше му звъннала следобед, за да му каже, че е намерила писмото на Джейсън Милър.

— Ами ако не бях аз? — попита той, влезе и остави вратата да се затвори зад гърба му. После я заключи.

Въпросителният ѝ поглед изчезна и на негово място в очите ѝ се появи тревога; Себастиан бавно вървеше към нея, без да обели дума, а напирателната ярост в гърдите му заплашваше да изригне като лава.

— Какво имаш предвид? — попита тя, когато той мълчаливо заобиколи щанда и застана до нея. — Какво правиш?

— Ами ако вместо мен, беше влязъл някой много отчаян човек — продължи, без да откъсва поглед от нея, същият, който обра един от съседните магазини преди няколко дни, да речем? — Грабна парите от ръката ѝ и ги пхна обратно в касовия апарат.

Лийла се сепна и го погледна тревожно, сякаш мъжът пред нея бе изгубил ума си.

А може наистина да се беше побъркал.

— А я си представи, че искам не само парите ти?

Той плъзна жаден поглед по тялото ѝ, попивайки с очи вталената бяла блузка, с която беше облечена, късата плисирана пола и тесния спортен клин. После я заклеши с две ръце към стената като в капан.

— Престани! — каза тя, вече изплашена. Страхът ѝ му подежда като шамар през лицето.

— Лийла... — Той се стресна от мисълта, че дори за момент я е уплашил истински.

Гневът му се изпари за секунди; обзе го внезапно разкаяние и сведе глава към рамото ѝ.

Лийла не помръдваше, не разбираше какво му става. Най-после Себастиан вдигна глава и погали с пръст изящната ѝ скула.

— Прости ми. И моля те — добави нежно, — заключвай вратата, когато приключваш касата. Монтирай алармена система, която веднага да сигнализира в полицията при евентуално нападение. Не знам какво ще правя, ако нещо ти се случи.

Нямаше представа дали ще се вслуша в съвета му, но това определено бе по-добра тактика, отколкото да я плаши.

Тя впери в него красивите си тъмни очи.

— Да не би да се тревожиш за мен? — отговорът му я интересуваше много.

Мъжът я погледна втренчено:

— Разбира се.

— Защото може би нося бебето ти?

— Не — Себастиан обхвана с длани лицето ѝ. — Думите „Обичам те“ пареха на върха на езика му. Не посмя и ги каже на глас, страхуваше се да не я изплаши. — Дори никога да няма бебе, пак бих се тревожил за теб. — После я целуна с цялата нежност и благоговение, които изпълваха сърцето му, а същевременно си мислеше, че ако бившият ѝ съпруг — който очевидно никога не я бе обичал — беше пред очите му в момента, щеше да го направи инвалид за цял живот.

Лийла се притисна към него с омекнали от целувката колене. Какво ставаше тук? В един момент броеше парите в касата, доволна от себе си, че го е поканила в магазина си, а не вкъщи, където бе намерила писмото. Тук, в студиото — където нямаше легло — изкушението да разкъса дрехите му щеше да е по-малко.

А ето че в следващия момент ръцете ѝ вече бяха праметнати около широките му рамене, езикът ѝ съблазнително разтваряше устните му, а коленете ѝ бяха омекнали от желание.

Той се отдръпна назад, погледна я замислено и предложи:

— Искаш ли да танцуваме?

— Какво?

— Ами да, не сме танцували от нощта, в която се срещнахме. Оттогава много ми се иска да го направим пак. Да потанцуваме тук — посочи към просторния полиран под в студиото.

Беше великолепен танцор, припомни си Лийла безупречните му, плавни движения. Тя също гореше от нетърпение отново да преживее магията.

— Добре.

Себастиан я поведе към дансинга, като дори не си направи труда да светне лампите. Залата се осветяваше единствено от меките лъчи на залязващото слънце, нахлуващи през входната врата, които хвърляха кехлибарени отблясъци върху полирания под.

— Музика! — каза Лийла и влезе в малката стая, където бяха подредени музикалната ѝ колекция и стереоуредбата. Преливаща от нетърпение, избра диск с бразилска самба, чудейки се дали Себастиан знае стъпките. Ако не ги знаеше, тя щеше да го води. От стереоуредбата се разнесоха началните екзотични ритми и Лийла застана срещу него.

Пое протегнатите му ръце и го изчака да започне. Себастиан улови темпото на ударните инструменти и я поведе. Движенията му бяха леки и плавни, но не съвсем подходящи за самба.

— Ето така. — Тя го поведе, показвайки му основните стъпки. — Повтаряй движенията ми, аз правя стъпи напред, ти отстъпваш назад.

Само за няколко минути Себастиан усвои танца до съвършенство.

— Имаш талант — призна тя, без да преувеличава.

— По-скоро ти имаш дарбата да обясняваш добре.

Напрежението ѝ се стопи, тялото ѝ се отпусна и даде воля на тръпката, която ѝ носеше бързата, енергична музика. Не му е за пръв път, помисли си тя — да ѝ доставя удоволствие, което няма нищо общо с физическото ѝ привличане към него.

Телата им плавно се носеха по нашарения със сенки под, блеснал под угасващите слънчеви лъчи. Също както последния път, когато бяха насаме заедно, Лийла бе завладяна от удоволствието да го чувства близо до себе си.

Бързата самба спря и от тонколоните се разнесе страстна румба. Без да се колебае, Себастиан я дръпна рязко към себе си и двамата се долепиха плътно един друг. Телата им се плъзнаха по дансинга бавно и чувствено, а бедрата им страстно се притискаха на всяка стъпка. Лийла си спомни танца им в нощта, когато се срещнаха, и незабравимата любовна нощ след това. Себастиан изглеждаше потопен в същите спомени. Лийла усети гърба си притиснат до парапета в единия край на залата и разбра какви са намеренията му. Нямахше сили да се

съпротивлява. Вместо това, отвърна жадно на целувката, усещайки възбудата в притиснало към нея тяло.

Себастиан я целува дълго, изтръгвайки от гърлото ѝ тихи стенания. Възбудата ѝ растеше, зърната ѝ се втвърдиха под нежните му пръсти. Ръцете му се плъзнаха по ханша ѝ и той я притисна плътно до себе си. После изведнъж я пусна и коленичи пред нея. Лийла се разтрепери от възбуда, щом той зарови глава под полата ѝ, а горещият му език зашари по бедрата ѝ през трикото. Когато достигна до най-чувствителната част за нея, тя се отпусна назад, здраво стиснала парапета, шокирана от скандалното му поведение, но прекалено възбудена, за да го спре.

Себастиан издърпа трикото ѝ надолу и езикът му отново я прониза, този път без бариера, която да му попречи.

Коленете ѝ омекнаха. Тя стисна здраво парапета, обезумяла от желание.

Той най-после се изправи и сръчно съблече униформата си. Захвърли дрехите си и я повдигна.

Лийла обви крака около него, шепнейки екзалтирано в ухото му. Той целуна гърдите ѝ през блузата и рязко проникна в нея.

Възпламенена от мъжествената му решителност, Лийла потръпна и свърши прекалено бързо.

— Обичам те! — извика тя и най-после успя да си поеме дъх. Моментално осъзна какво е казала, погледна го и застина. Себастиан беше на седмото небе. Сграбчи бедра проникна дълбоко в нея и изстена блажено, притиснал лице до шията ѝ.

Лийла рязко дойде на себе си. Как може да каже това? Отскубна се, изплашена, от прегръдката му. Трикото ѝ се влачеше от единия ѝ крак, но тя не забеляза; изтича в банята и хлопна вратата зад себе си.

— Лийла!

Побърза да заключи, преди Себастиан да е реши да я последва. Той бързо закопча панталона си и изтича след нея. Натисна бравата, но беше късно.

Лийла впери поглед в огледалото. Отражението ѝ изглеждаше бледо на халогенната светлина. Какво бе направила? Сърцето ѝ все още бясно биеше, дори виждаше туптенето на пулса си върху стройната си шия.

— Лийла — повтори Себастиан, долепен до вратата. — Какво стана, *querida*? Отговори ми.

Пусна крана на водата, за да заглуши нежните му думи; трябваше ѝ време, за да реши какво да прави. Беше влюбена в тюлен! Това не можеше да ѝ се случва — не. За това бяха нужни сила и смелост, каквито тя не притежаваше. Не би могла да обича човек, за когото флиртът със смъртта е всекидневно занимание.

При самата мисъл за това ѝ се повдигна. Наведе се и наплиска с вода пламналото си лице. Усети влагата между краката си, взе няколко салфетки и се подсуши. В един момент — незнайно как — от очите ѝ рiekнаха сълзи.

— Лийла... — Себастиан продължаваше да ѝ говори през вратата. — Лесно мога да отворя вратата. Уважавам желанието ти за уединение, но се тревожа за теб.

— Добре съм — излъга тя. Част от нея искаше той да отвори вратата. Зави ѝ се свят и се почувства странно олекнала. Сигурно бе чул плача ѝ и бе разбрал, че го лъже, защото ключалката щракна и тя се озова лице в лице с него.

— Не си добре. — Приблiжи се към нея и я прегърна. — Ела. Трябва да седнеш.

Заведе я до едно от креслата в чакалнята пред студиото. Лийла се облегна назад върху възглавничката, Себастиан светна лампата, приклепна до нея и ѝ отправи изпитателен поглед.

— Толкова ли е страшно да ме обичаш? — предпазливо попита той.

— Да — каза тя и избърса една непослушна сълза от бузата си.

— Защо?

Лийла въздъхна дълбоко.

— Не мога да съм с човек, който ще ме изостави.

— Никога няма да те изоставя! — пламенно каза той.

— Точно това ще стане — отвърна тя и вдигна отчаяно ръце. — Всеки път, когато пейджърът ти се обади, ще хукваш нанякъде посред нощ. Аз не съм като Хелън, Себастиан. Не съм достатъчно силна да понеса мисълта, че си в опасност.

Най-после разбра коя е причината за тревогата ѝ. Бръчката между веждите му изчезна, изражението на лицето му омекна и той се засмя на глас.

— О, *querida*, тревожиш се напразно!

— Какво искаш да кажеш с това *напразно*? — настоя тя, ядосана, че ѝ се присмива.

— Оттеглям се от служба във флота след два месеца. Документите ми са подготвени. Целият съм твой, ако все още ме искаш! — добави с трогателна скромност.

— Оттегляш се от служба? — Не вярваше на ушите си. — Но ти си ми казвал, че Флотът е смисъл на живота ти, че не можеш да си представиш да правиш нещо друго.

— Това беше, преди да те срещна. Ти промени мечтите ми.

Сълзите ѝ потекоха с нова сила.

— Вече искам да променя живота си — продължи Себастиан. — Искам да довърша ремонта на колата си, за да не потръпваш всеки път, като я погледнеш, да създадем дом за нашето бебе.

Първоначалният шок, който Лийла изпита, се смени с нежна признателност. Гледаше го изумена. С едно простичко изречение той бе разбил на пух и прах всичките ѝ страхове.

— Сега по-добре ли си? — попита я.

Разбира се, имаше и други предизвикателства, пред които тепърва трябваше да се изправят. Да отгледат бебето, ако изобщо успееше да забременее. Да му осигурят здравословен и щастлив живот не беше лесна задача. Изповядваха различни религии и трябваше да направят компромиси и с това. Да решат къде да живеят — при него или при нея? И на двете места беше доста тясно.

Но със Себастиан до себе си това нямаше да са предизвикателства, а очаквани с радост приключения. Двамата заедно щяха да се справят с всичко.

— Много по-добре — призна Лийла. Вече нищо не ѝ пречеше да даде воля на чувства си и сърцето ѝ щеше да се пръсне от обич.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Военноморска база „Оушиана“, сградата на Военна прокуратура

1 октомври, 11:02 ч.

Хана трябваше да признае, че командир Лъвит изглежда безупречно в бялата си парадна униформа. Късата му посребрена коса отразяваше слънчевите лъчи, нахлуващи през четирите високи прозореца на съдебната зала. Цветните лентички на многобройните ордени едва се побираха над левия джоб на униформата му. Отговаряше на въпросите на прокурора със завидна увереност и нито следа от колебание.

Капитан Барт Гарет го беше подготвил безупречно. Хана седеше на втория ред, точно зад семейството на Ягуар — красивата му русокоса съпруга и дъщеря му. Лутър и Уести я притискаха от двете ѝ страни и за краката ѝ почти нямаше място. Тюлените бяха насядали един до друг зад адвокатите на обвиняемия и Хана едва си намери място между широките им рамене.

В другата половина на залата, от страната на обвинението, присъстваха само колеги на Лъвит от командния състав на флота, журналисти от пресата и невзрачната съпруга на прокурора, която очевидно го следваше дори на работното му място.

Лъжите на Лъвит се трупаха една след друга и Хана се размърда неспокойно, за да раздвижи изтръпналия си гръб; вече два часа седеше на твърдата пейка в залата, а прокурорът тепърва навлизаше в същината на обвинението. Първият му свидетел беше млад тюлен, старшина трети ранг Родригес, който заяви под клетва, че е придружавал Ягуар на борда на патрулния кораб „Нор’ийстър“ на деветнадесети август сутринта. Според него Ягуар внезапно изпаднал в състояние на дезориентация, грабнал пистолета от ръцете му и прострелял командира в ръката. После прострелял него в гърдите, на косъм от сърцето. Родригес бе изписан от болницата едва преди няколко дни.

След Родригес, на свидетелската скамейка застана командир Лъвит с почти същата версия за случило се. В един миг очите му срещнаха тези на Хана. Той бързо извърна поглед и объркано продължи да говори сякаш загубил нишката на мисълта си.

— В какъв смисъл поразен? — питаше го Гарет. Прокурорът имаше черти на ястреб. В комбинация с дългите крака, прилича на щъркел, помисли си Хана.

— Поразен от параноя — поясни Лъвит. — Всички сме чували за случаи с ветерани, които получават подобни пристъпи на лудост. Колкото по-навътре в морето навлизахме, толкова по-неконтролируем ставаше лейтенант Рено. Уверих го, че съм дал заповед да обърнем и да се върнем на брега. Старшина Родригес беше започнал да нервничи и да прехвърля пистолета си от ръка в ръка. Точно в този момент лейтенантът му се нахвърли. Аз се опитах да го дръпна от него и тогава оръжието произведе изстрел. Куршумът разби стъклото на лоцманската кабина. Лейтенант Рено успя да дръпне пистолета от ръката на Родригес и да ме простреля. Точно тук над лакътя.

— Командире, бихте ли показали раната, предизвикана от изстрела на лейтенант Рено срещу вас?

Лъвит разкопча маншета на ръкава си и го запретна, за да покаже пресния белег.

Гарет му благодари и хвърли презрителен поглед към масата на обвиняемия, където Ягуар седеше изпънат, с високо вдигната глава. Хана си помисли, че той изглежда всякак, но не и луд.

— Можете да продължите, командире — призова прокурорът.

— За кратко съм изгубил съзнание. Когато дойдох на себе си, в лоцманската кабина нямаше никого, с изключение на старшина Родригес, който лежеше в локва кръв на земята. Помислих, че е мъртъв. Чух изстрели някъде над мен в задната част на кораба. Чух също и шум от вертолет, който кръжеше над нас. Помислих си: слава богу, пристигнала е военна полиция. Ще обезвредят Рено, преди да е убил още някого... Ала не беше военна полиция. — Лъвит поклати мрачно глава. — Явно Рено бе успял някак си да извика хората от взвода си. Не знам каква история им е скалъпил, но за нула време се спуснаха по въжета от хеликоптера на борда и откриха огън по екипажа.

— Колко моряци имаше на борда на патрулния кораб тогава, командире?

— Само трима. Беше неделя.

— Те предизвикаха ли по някакъв начин тюлените да открият огън?

— Разбира се, че не. Дори не са имали тази възможност. Тюлените щяха да ги покосят за секунди. Тогава обаче Рено започна да стреля по тях в гръб с моето оръжие, пистолет 45-и калибър.

— Видяхте ли това с очите си?

— Да. Първо изпратих радиосигнал за помощ. После излязох от лоцманската кабина, за да потърся друго оръжие. Точно тогава го видях на горната палуба. Откри огън по двама от моряците, които бяха залегнали в опит да се прикрият. Простреля ги в краката — добави той, ужасен. — Гърчеха се от болка, напълно безпомощни, а той ги издърпа до парапета на палубата и ги хвърли зад борда, за да се удавят.

С угълчето на окоето си Хана видя как Лутър наклони глава на една страна, а после на другата, за да разкърши схванатия си врат. Львит имаше заложби да направи бляскава кариера в киното.

— Как реагирахте, когато видяхте обвиняемия да хвърля моряците зад борда, командире?

— Тръгнах към картечницата, монтирана на носа на кораба. Нямах друго оръжие подръка.

— Не я ли използвахте, за да стреляте по кръжащия над вас хеликоптер?

— Мили боже, не! „Оспрей“ е хеликоптер за милиони долари, не бих си и помислил да стрелям по него.

— Разкажете ни как се стигна до унищожаването му командире.

— Лейтенант Рено тръгна след мен. Заплаших го, че ще стрелям по „Оспрей“, ако ме нападне, но той не ме послуша и се хвърли срещу мен. Пръстите ми натиснаха спусъка и картечницата избълва няколко снаряда. Улучих задното витло, пилотът изгуби контрол и машината падна в океана.

— Какво направи обвиняемият в този момент?

— Нахвърли се върху мен и стисна ръце около врата ми. Опитваше се да ме убие — добави командир Львит драматично. — Нямам никакви съмнения в това.

Уести изсъска куп ругатни под носа си, които накараха Хана да се изчерви.

Гарет се обърна към съдията — начумерения адмирал Пийз — чието безизразно лице с нищо не показваше отношението му към измишльотините на Лъвит.

— Ваша чест, приключих с въпросите си към този свидетел — обяви Гарет. — Отстъпвам го на защитата.

Най-последно! Ред беше на капитан Кърю да разпитва. Тя се изправи от мястото си и Хана, изумена, забеляза, че униформата на жената е измачкана.

— Командире — започна адвокат Кърю с треперещ глас, който издаваше смущението й, — казвате, че първоначалното ви намерение е било да върнете лейтенант Рено обратно в отряда си. Бихте ли споделили причините за това.

Лъвит хвърли към Ягуар изпълнен с разкаяние поглед.

— Преди да попадне в плен Рено беше обещаващ млад офицер. Смятах, че заслужава да му се даде втори шанс.

— Преди? — адвокат Кърю наблегна на думата. — Не е ли вярно, че като военнопленник в Северна Корея клиентът ми е събрал ценна информация за разузнаването, която би могла да бъде използвана в борбата с тероризма?

Лъвит се размърда неспокойно.

— Вярно е — призна той.

— Кажете, не поздравихте ли лейтенант Рено за смелостта му в деня, когато го примамахте да се качи на патрулния кораб?

— Примабил съм го? — Той изглеждаше обиден.

— С обещанието да го върнете на активна служба — обясни тя.

— Той самият изглеждаше повече от доволен да ме придружи на борда на кораба — запротестира Лъвит.

— Същевременно твърдите, че веднага след като сте се качили на кораба, го е обзел внезапен пристъп на параноя и тревожност. Твърдите също, че Родригес е бил неспокоен и е прехвърлял оръжието си от ръка в ръка. Възможно ли е, командире, лейтенант Рено да е имал основателна причина да се почувства в опасност?

— Не, не! Родригес държеше оръжието си насочено надолу. Ягуар го измъкна от ръцете му и ме простреля без никаква причина.

— Пистолетът 45-и калибър, който ползвате на патрулния кораб, беше ли в ръката ви в този момент?

— Не. Бях шокиран. Не можех да повярвам, че ме е прострелял един от моите хора.

— После загубихте съзнание.

— Да.

— В такъв случай вие всъщност не сте видели с очите си, че лейтенант Рено е стрелял срещу старшина Родригес.

Лъвит примигна.

— Да, така е, но няма кой друг да го е направил.

— А когато дойдохте на себе си — продължи тя, без да обръща внимание на репликата му, — сте видели Родригес целият в кръв, а лейтенант Рено вече е бил излязъл от лоцманската кабина. И точно тогава сте чули изстрели.

— Да.

— От задната част на кораба, нали така?

— Точно така.

— Защо тюлените биха стреляли по невъоръжени моряци, командире?

Лъвит се зачуди какво да отговори и поклати глава.

— Възможно ли е моряците всъщност да са имали оръжие и да са отвръщали на стрелбата? В крайна сметка старшина Кийтс е бил застрелян при опита си да взриви патрулния кораб с противотанкова пушка.

Въпросът завари Лъвит неподготвен.

— Ами вижте, в оръжейната на кораба със сигурност има оръжие на склад — призна той. — Може би моряците са се въоръжили, за да ме предпазят, но не съм видял оръжието им. — Погледна нервно към прокурора.

— След като на борда на кораба е имало налично оръжие, командире, защо вие самият не взехте за себе си?

— Нямаше да мога да се придвижа до кърмата, без да ме забележат — отвърна той.

— Разбирам. Затова решихте да се отбранявате, като заплашите да стреляте по хеликоптера „Оспрей — V22“, но всъщност не сте имали намерение да натискате спусъка.

— Възражявам! — извика капитан Гарет. — Ваша чест, защитата кара клиента ми да повтаря показания, които вече е дал. Какво е основанието й?

Адмирал Пийз се намръщи неодобрително към адвоката от защитата.

— Капитан Кърю, ако имате основание, любезно моля да пристъпите към същината му.

Кърю вирна глава възмутено:

— Добре. Позволете ми тогава да предложа на многоуважаемия съд друга версия за събитията, случили се на борда на патрулния кораб „Нор’ийстър“ на деветнадесети август.

По изненадващо убедителен начин тя представи другата гледна точка, която тюлените малко след това щяха да потвърдят в показанията си и която намекваше, че Лъвит има някаква тайна, а оттам и мотив да убие Ягуар — нещо, което той се бе опитал да направи още преди времето, прекарано в плен в Северна Корея.

По време на речта й Лъвит остана напълно безизразен, въпреки че на Хана й се стори, че вижда ситни капчици пот над веждите му.

Когато капитан Кърю приключи с речта си, капитан Гарет скочи на крака.

— Ваша чест, с безумните си твърдения защитата се подиграва с многоуважаемия съд.

Адмирал Пийз погледна намръщено към капитан Кърю.

— Отправяте доста тежки обвинения — отбеляза той. — Искрено се надявам, че не губите времето на всички ни и не ни подвеждате с врели-некипели.

— Ваша чест, мога да докажа, че твърденията ми са основателни и че клиентът ми е бил несправедливо обвинен.

— Хм! — каза адмиралът, очевидно неприемащ на сериозно чувото.

По лицата на съдебните заседатели се четеше същото.

Само почакайте, помисли си Хана. С всички събрани доказателства и с мъничко късмет капитан Кърю щеше да изпълни даденото пред съда обещание. Ягуар щеше да си тръгне оттук свободен, а Лъвит — да прекара десетина години зад решетките.

Ала до четири следобед развоят на процеса все още не бе довел доникъде. Както адвокат Кърю бе предрекла, капитан Гарет

непрекъснато възпрепятстваше доказването на тезата ѝ, поставяйки под съмнение всяко от доказателствата, подронващи репутацията на Лъвит. Хана със съжаление установи, че вместо обвинението да поеме тежестта на доказателствата, на практика съвсем не се получаваше така.

Без да се стигне до особен напредък по делото, съдът се оттегли в почивка до следващата сутрин.

Въпреки че бяха седели почти неподвижно през целия ден, тюлените неохотно се надигнаха от местата. Лутър се вгледа в намръщените им лица.

— Хайде да отидем в „Раскал Джак“! — предложи той. — Да изпуснем малко парата, а?

— Това какво е, някакъв бар ли? — попита Хана, разтривайки схванатия си гръб.

— Билярдна зала — отвърна Уести, втренчил поглед в съпругата на Гарет, която чакаше съпруга си да приключи разговора с асистента си.

Хана попита Лутър:

— Играеш ли билярд?

— Уести играе.

Тя се обърна към Уести, който продължаваше да гледа жената.

— Цял ден не отдели поглед от тази жена.

— Добра е — каза Уести и се отмести, за да ѝ направи път.

Хана отново погледна нататък. Мисис Гарет не носеше никакъв грим, беше облечена в бежова рокля, с пригладена зад ушите провиснала кестенява коса.

— В какво по-точно е добра? — учуди се Хана.

— Да се прави на незабележима — отвърна той; сините му очи издаваха любопитство. — Кара ме да се питам: защо?

Хана изсумтя:

— Не е ли очевидно защо? Просто не ѝ се стои тук. Съпругът ѝ е задник, а тя е нещастна.

Уести я погледна сепнато.

— Хайде! — подкани го Хана. — Това не твой проблем. Предизвиквам те на партия билярд.

— Само да ти кажа, че Уести ще спечели — обяви Лутър, водейки ги към изхода.

— Благодаря за доверието — отвърна язвително Хана, — но ти просто не си виждал как играя.

* * *

Когато предложи на тюлените да се отбият в „Раскал Джак“, Лутър изобщо не бе предполагал, че Хана ще се превърне в център на внимание. Не че можеше да ги вини, но всички тюлени — и младите, и по-стари — се бяха струпали около стола ѝ на бара.

Беше облечена в бледожълт костюм с панталон, който ѝ придаваше елегантен и изискан вид. Шегуваше се с мъжете, действайки им като магнит, докато те неусетно се трупаха все по-близо до нея.

Лутър се наливаше със сода с лед и лимон, но тялото му копнееше за чаша уиски — трябваше му нещо силно, което да стопи раздразнението му. Какво пък толкова, двайсетина мъже точеха лиги около Хана! Вече бяха обсъждали това. Неговите и нейните планове просто не съвпадаха. Бяха несъвместими. Не можеше да има претенции към нея.

Мечока, който седеше отляво до него, му хвърли изпълнен със съчувствие поглед:

— Човече, ти направо изгаряш по нея — пушек излиза от ушите ти.

— Не знам за какво говориш — изръмжа Лутър.

Мечока се изкиска.

— В такъв случай мисля да ѝ се пусна — каза той, слезе от стола и се запъти към останалите тюлени.

Лутър изстиска лимона в чашата си и запрати след него една от семките.

Усети движение вдясно от себе си и се обърна. Уести се бе притекъл на помощ на Хана. Беше сложил ръка на кръста ѝ и я водеше към една от билиардните маси. Лутър обърна стола си нататък, за да ги гледа.

Тюлените се струпаха около масата; Мечока и Ники застанаха в двата ѝ края. Уести даде знак на Хана да разбие топките.

Хана удари подредените топки с такава сила, че вкара три наведнъж.

При втория си удар вкара още една. Лутър престана да гледа масата и започна да наблюдава Хана. Когато се навеждаше над ръба, панталонът се изпъваше по стройните ѝ мускулести бедра. Докато обмисляше и преценяваше възможностите си за удар, ярката ѝ коса се набиваше в погледа му и той си припомни колко мека е на пипане, когато заравяше пръсти в нея.

Хана се подготви за удар, който изискваше да се наведе доста над масата. Двадесет чифта очи се впериха блажено в извивките на тялото ѝ.

Лутър усети, че кръвното му се покачва. Хана замахна с щеката и — *тряс!* — още една топка се озова в ъгловия джоб.

Мечока и Вини изреваха от възторг. Мечока размаха петдоларова банкнота във въздуха и посочи към Хана. Вини кимна от другия край на масата. Вече се приемаха залози.

А Уести още не се бе включил в играта. Хана огледа масата. Наведе се, удари с червената топка дясната стена и я изпрати точно в страничния джоб.

— Хо-хо-хо! — извика Мечока.

Беше останала само една зелена топка, срещу късата стена на масата от страната на Теди. Хана я огледа внимателно от всички ъгли, обикаляйки масата. *Давай, бебчо!*, помисли си Лутър, насърчавайки я безмълвно.

Тя вдигна рязко глава и срещна погледа му в навалищата. *Не ме наричай така!*, представи си Лутър отговора ѝ, ако можеше да чете мислите му. Той леко се усмихна; Хана сведе поглед отново и сбърчи вежда, за да се съсредоточи в играта.

Всички притихнаха, осъзнавайки, че ѝ е нужна огромна концентрация, за да продължи да води. Музиката от джубокса кълтеше наоколо. *Давай, можеш!*, помисли си Лутър, когато Хана замахна с цялото си старание, за да изпълни най-трудния удар на света.

Почти успя. Топката спря на милиметри от джоба, давайки най-последен шанс и на Уести да спаси репутацията си.

Вини измъкна петдоларова банкнота от портфейла си, облиза я и я залепи на челото си. Лутър изпъшка, сещайки се, че Вини е само на... колко?... На деветнайсет?

Уести обикаляше масата и вкарваше топките една след друга. Лутър наблюдаваше изражението на Хана. От киселата ѝ усмивка съдеше, че Уести явно е на път да я победи. Но изобщо не изглеждаше разтревожена. Самообладанието ѝ, наред с всичко останало в тази жена, го впечатли.

Искам да остаря с нея.

Неканената мисъл се появи внезапно в главата му. Лутър сложи чашата си на бара, преди да я е изпуснал.

Не, не! Не беше минал и месец, откакто заряза Вероника. Тогава се закле пред себе си, че докато не намери жената, която да споделя неговите приоритети за семейство и вяроност, никога няма да започне нова връзка. Съвместимостта стоеше в основата на всичко.

Но аз искам Хана. Мога да направя компромис.

Не беше отстъпчив по природа. През целия си живот си бе представял, че ще се ожени за някоя мила, привлекателна женичка, която ще обича да си стои вкъщи и ще му роди три деца — две момчета и едно момиче.

Хана беше мила и привлекателна, но не виждаше как ще се свърти вкъщи. Мечтата ѝ бе да запраши отвъд океана, за бога! Имаше си собствени планове.

Вероятно не бе невъзможно да измислят нещо им въпроса заедно. Той самият също пътуваше извън страната непрекъснато. Ако се виждаха няколко пъти годишно... Не можеше да няма начин, който да устройва и двамата. Нямахте друга като Хана. Щеше да е голям глупак да не я задържи.

Стана рязко от стола си и отиде до билиардната маса точно когато Уести вкарваше осмата си топка. Тълпата се раздели да му направи път, също както Червено море пред Мойсей. Уести вдигна глава точно преди да направи победния си удар, погледна го и се ухили одобрително. После се прицели отново. Лутър пристъпи към Хана.

— Може ли да поговорим? — попита тихо, а сърце му туптеше от смесени чувства на страх и надежда.

— Разбира се — каза тя и го погледна учудено. Подаде билиардната щека на Мечока и се огледа. — Къде?

„Раскал Джак“ беше пълен с тюлени, а освен тях, продължаваха да прииждат редовни посетители. Нямахте празен ъгъл, където да се усамотят, а и музиката гърмеше.

— Да излезем навън — предложи Лутър. Късното септемврийско слънце бе обагрило небето в топли червени оттенъци, досущ като цвета на напитките в чашите им около басейна в базата Гуантанамо. Бодигардовете на Нюмън стояха на пост на паркинга. Едва ли бе чак толкова опасно да излязат навън за глътка свеж въздух с две дузини тюлени на хвърлей разстояние!

Чистият хладен въздух им дойде добре след задимената обстановка в бара. Лутър се огледа за място, където да поседнат. Чувстваше краката си отмалели — точно както преди скок с парашут от много голяма височина. Ами ако Хана го отблъснеше?

Бордюрът на тротоара отпред беше мръсен, осеян с боклуци и петна от разлята бира, урина и още бог знае какво. „Раскал Джак“ делеше общ паркинг заедно със студио за татуировки и ателие за химическо чистене. Не беше най-романтичното място, на което да помоли Хана да започне връзка с него.

Боровата горичка зад сградите изглеждаше усамотена, но той предпочиташе да са по-близо до бодигардовете на Нюмън.

В крайна сметка реши да отидат зад пикапа му. Поведе Хана нататък и избърса малко място на каросерията, за да седнат.

Хана се настани и зачака. Лутър се чудеше как да започне, вперил поглед пред себе си, отвъд телената ограда, която ги делеше от площадката за кацане на базата Оушиана. На пистата един товарен самолет със завалени мотори, „Галакси-С5“, се подготвяше за излитане. С аленочервения залез зад него гледката приличаше на слязла от снимка. Лутър си помисли, че ако проклетият самолет най-после се вдигне в облаците, току-виж и връзката му с Хана я сполети същата съдба.

Моторите все още ревяха и той използва тези ценни няколко минути, за да събере мислите си. Муцуната на самолета най-после се вдигна. Сякаш минаха часове, докато се откъсне от пистата, после трмаво се насочи към небето. Хана чакаше.

— Помниш ли, когато миналата нощ ме попита какво всъщност търся? — започна Лутър и бегло я погледна.

Тя го погледна с широко отворени очи и той се изненада, че са толкова наситенозелени.

— Да.

— Ами да речем, че плановете ми не са изсечени върху камък.

Тя се вгледа в лицето му, изчаквайки го да поясни. Лутър реши да стреля право в целта:

— Ти си изумителна жена, Хана. Искам да опитаме заедно, пък да видим какво ще излезе. Ако трябва да променя очакванията си, ще го направя. Просто не мога да се разделя с теб, когато всичко това приключи.

Тя го погледна смаяно, чувстваше се зашеметена от признанието му.

— Предполагам, че си изненадана — добави той; мълчанието ѝ го убиваше.

Хана си пое дълбоко въздух и издиша.

— О, Лутър!... — Тъкмо щеше да каже още нещо, когато погледът ѝ се плъзна покрай него и се насочи към студиото за татуировки. — Какво по дяво... *Залегни!* — Хвърли се върху него и двамата се проснаха в каросерията на пикапа.

В същия миг се чу свистене и тупване и Лутър осъзна, че куршум е пробил автомобила само на сантиметри от мястото, където лежеше в момента, с Хана върху гърдите си. Той притисна главата ѝ надолу към себе си и се долепи заедно с нея към стената на каросерията, надявайки се тя да им послужи като щит.

— Откъде дойде това? — попита той.

— Някой стреля от покрива — каза Хана изплашена.

Да му се не види, къде се бяха дянали бодигардовете на Нюмън? Лутър измъкна мобилния телефон от джобчето на колана си.

Туп! Втори куршум се заби в стената на каросерията, на няма и педя от бедрото му.

— Мамка му! — просъска той и се изви така, че Хана да остане от вътрешната страна, за да я предпази.

Точно тогава забеляза кръвта. На главата ѝ, точно над слепоочието. Дори цветът на косата ѝ не успяваше да прикрие аленото петно, просмукващо се между корените ѝ. Ужасеният му поглед я накара да опипа раната.

— Куршумът само ме е одраскал — каза тя, но лицето ѝ беше пребледняло.

Лутър се надигна и надникна над ръба на страничната преграда. Забеляза стрелеца, който стоеше на покрива на студиото за татуировки

и в момента отново се прицелваше в тях. Ако не го лъжеха очите, беше Таня Обрадович.

Имал е право, по дяволите! Единака отново се бе появил на хоризонта.

Лутър звънна на Галуърт и Стоун, които най-вероятно играеха карти в караваната, мътните да ги вземат!

— Да, сър — чу се бодрият глас на Стоун.

С няколко думи Лутър му обясни ситуацията и след по-малко от двадесет секунди от караваната се разнесе изстрел, после още един. Лутър отново се надигна, за да види какво става. Таня Обрадович се оттегляше.

Галуърт и Стоун се втурнаха навън от караваната в същата минута, когато тюлените, чули изстрелите, започнаха да излизат от „Раскал Джак“. Лутър забеляза Уести, който тичаше към него.

— Какво става, сър? — Той погледна към Хана и пребледня. — Мамка му, какво е станало тук?

— Жената на Обрадович беше ей там, на покрива, и стреля по нас. Тичай след нея! — нареди му Лутър.

— Вкарайте я вътре, сър. Аз ще ви прикривам. — Уести отвори багажника на колата си и измъкна оттам пистолета си и един автомат, който подхвърли на Вини.

Лутър грабна Хана на ръце.

— Мога да вървя сама — каза тя.

Той не ѝ обърна внимание и продължи да я носи внимателно към сградата; на вратата кимна с благодарност на момчетата, които държаха вратата отворена.

Чуваше как Уести разделя момчетата по двойки и ги изпраща в различни посоки. Таня Обрадович много скоро щеше да бъде задържана.

Джубоксът в бара все още гърмеше. Лутър положи Хана върху кадифената повърхност на билиардната маса. Няколкото останали редовни посетители любопитно ги заобиколиха.

— Извикай линейка! — каза Лутър на единия от тях и разчисти настрани мотаещите се топки. — Как се чувстваш, беччо?

Тя се престори на ядосана; лицето ѝ беше пребледняло от шока.

— Казах ти никога да не ме наричаш така.

Раната на главата ѝ беше първата му грижа. Започна да разкопчава ризата си, но пръстите му трепереха толкова силно, че му отне доста време. Захвърли я настрана, съблече тениската си и я сгъна като бинт. Докато увиваше внимателно главата ѝ с нея, се сети как всъщност е била улучена. Видяла е стрелеца и се е хвърлила към него, за да го спаси от куршума.

— Ти си се опитала да ме предпазиш! — ядосано каза той, завързвайки краищата на превръзката. Хана изпъшка. — Господи, Хана, можеше вече да си мъртва!

Тя направи гримаса.

— Не. Мишената беше ти, Лутър — отчаяно се опита да го убеди тя. — Видях инфрачервената точка на лазерния мерник точно върху гърдите ти.

Лутър се втренчи в нея, шокиран.

— Не мога да си го обясня.

— Явно някой много иска да ми причини болка — обясни тя. Зъбите ѝ тракаха.

Лутър забеляза един моряк, който изглеждаше трезвен.

— Ей, ти... Намери ми няколко чисти хавлии или одеяло, ако има.

Човекът изчезна незабавно.

— Хана, чуй ме! — Лутър се наведе над нея и нежно прокара пръсти по лицето ѝ. — Ще заловят Обрадович и ще ѝ се наложи да обясни защо Единака прави това. Тогава ще си в безопасност.

Тя хвана ръцете му с ледените си пръсти. Сърцето му преливаше от чувства. Притисна дланта ѝ към устните си и я целуна. Ако не беше толкова притеснен за нея, щеше да грабне оръжието си, да излезе навън и собственоръчно да докопа онази кучка Обрадович.

— Ще се оправя — прошепна Хана, сякаш чувствайки неговата мъка.

Ала малко след това премрежи очи и клепачите ѝ се затвориха.

— Хана! — извика Лутър, ужасен, че жената може да изпадне в кома и никога да не дойде в съзнание. Беше добре информиран относно травмите по главата и знаеше, че пострадалият трябва да се държи буден. — Хана! — Но тя не го чуваше, а той не посмя да я разтърси.

Дръпна се назад и заби пръсти в косата си.

— Къде е тази линейка? — изкрещя ядосано.

— Пътува насам — каза някой. — Полицията вече е тук.

— Ето хавлии. — Младият моряк се приближи с наръч кърпи в ръце и помогна на Лутър да завие Хана.

Нищо не можеше да извади Лутър от шока. Гледаше отпуснатото тяло на Хана и тръпки побиваха голите му гърди. Беше изпадал в подобни ситуации, когато негови другари бяха ранявани, прострелвани и дори убивани. Но сега се чувстваше различно, сега ставаше въпрос за Хана.

Сякаш цялото му бъдеще — целият нов живот, който бе започнал да си представя заедно с нея — висеше на косъм.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Общинска болница, Вирджиния Бийч
2 октомври, 10:18 ч.*

Дори със затворени очи Хана усещаше нахлуващ през болничния прозорец светлина. Топлите слънчеви лъчи постепенно я разбудиха и тя бавно обърна глава, за да не засили пулсирането в слепоочието си. Стегнатата над веждата ѝ превръзка сякаш правеше болката още по-силна. Освен туптенето в ушите си, чуваше наоколо и суетенето на болничния персонал около пациентите. Сигурно минаваше десет часа сутринта, което значеше, че вторият ден от процеса на Ягуар беше започнал отдавна.

Тази мисъл я накара рязко да отвори очи. Веднага забеляза, че столът до леглото ѝ, на който бе седял Лутър, беше върнат отново на мястото му в ъгъла на стерилната болнична стая. Той бе неотлъчно до нея от момента, в който екипът от линейката я събуди, до ранните часове на деня, когато най-после ѝ позволиха да поспи. Успокояващото му присъствие ѝ помогна да понесе неприятните процедури, на които я подложиха. Направиха ѝ рентгенови снимки. После един лекар прегледа очите ѝ и ѝ задаваше въпроси, докато сестрите поливаха раната ѝ с някакви щипещи разтвори. Полицайте висяха до вратата, нетърпеливи да започнат да я разпитват. Слава богу, Лутър не само че отговори на всичките им въпроси, ами ги и помоли да останат на пост до вратата през нощта.

Когато най-после ѝ разрешиха да поспи, той остана до нея, пренебрегвайки болничните правила за свиждане. Никой не събра смелост да го изгони от стаята. Дръпна един стол до леглото ѝ и остана там. Преди да се унесе в сън, Хана отново премисли думите му, които толкова искрено бе изрекъл, преди да започне стрелбата. Беше казал, че е изумителна и че иска да стане част от живота ѝ. Докато седеше до леглото ѝ като търпелив ангел пазител, тя усети, че той очаква отговора ѝ.

А сега вероятно се бореше да докаже невинността на Ягуар. Разбира се, това бе по-важно, отколкото да прекарва времето си заради жена, чиито планове не са да стои вкъщи и да му ражда деца. В гърдите ѝ се надигна чувство на самота — толкова силно, че я заболя.

После я обхвана тревожност. Дали беше в безопасност? Сети се, че полицаите, заедно с Галуърт и Стоун, пазят пред вратата. А и Таня Обрадович вече бе задържана, според информацията още преди да бе заспала.

Отметна завивките си, налагаше се да отиде до тоалетната. Забеляза, че когато е в седнало положение, главата я боли много по-малко. С облекчение спусна крака на пода. Чуваше бодигардовете на Нюмън в коридора да се кискат на нещо, което полицаят бе казал.

Днес сигурно щяха да я разпитват от полицията. Не искаше да ги посреща, облечена в болничната нощница, затова се огледа за дрехите си и откри жълтия си костюм, закачен в тясното гардеробче до леглото. Отиде в банята и си взе бърз душ. Когато се облече, беше приятно изненадана, че костюмът ѝ не е пострадал непоправимо.

Изнервена от положените усилия, излезе от банята и рязко спря. В стаята ѝ имаше мъж. При влизането ѝ той се обърна със свъсено от тревога лице.

— Хана, момичето ми!

— Чичо Калев, какво правиш тук?

При вида на превръзката ѝ той поклати виновно глава.

— Изобщо не трябваше да те пускам да тръгваш с ония тюлени, нито пък с двамата бодигардове, които уж трябваше да те пазят. Уволних ги! — Той нежно обхвана лицето ѝ в шепи и я загледа тревожно.

— Как разбра?

— Моите хора ми докладваха. О, Хана, толкова съжалявам!

— Ти нямаш вина, чичо Калев — увери го тя, развълнувана, че е зарязал натоварения си график, за да я посети. — Просто ние престанехме да внимаваме много след ареста на Бил Уестморланд.

— Навярно вече си разбрала, че все още си в опасност — мрачно каза той.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да дойдеш с мен, Хана — заубеждава я настоятелно, както преди три години, когато я молеше да напусне ЦРУ. —

Притеснявам се, че тук си в опасност.

Увереността, с която го каза, я разтревожи отново.

— Но нали заловиха жената, която стреля по нас!

— Това не значи нищо. Наемници под път и над път. Уестморланд ще я замести с някой друг само с едно щракване на пръстите си.

Хана настръхна от ужас.

— Но какво толкова има Уестморланд против мен — попита тя, не проумявайки причината за неговата враждебност.

Нюмън се умисли.

— Добре, ще ти кажа. Направих някои разследвания, Хана. ФБР от години го пази в тайна, но истината е, че самолетът на баща ти не е паднал случайно. Някой е бърникал в двигателя.

Значението на думите му бавно проникна в съзнанието ѝ. Самолетът на баща ѝ е бил свален умишлено?

— Уестморланд знаеше, че баща ти има по-големи шансове от него да стане директор на ЦРУ — мрачно продължи Нюмън. — Имаше сериозен мотив да предизвика смъртта на Алфред. Ти си негова дъщеря. Логично е да иска да отстрани и теб от пътя си — от страх да не потърсиш отмъщение.

Хана усети как кръвта ѝ се смразява. Нещастният случай с родителите ѝ, който я бе съсипал, в крайна сметка не се оказа нещастен случай! Баща ѝ е бил убит заради болните амбиции на Уестморланд.

— Защо не си ми казал досега? — прошепна тя, замаяна от шока.

Чичо Калев хвана раменете ѝ и отвърна с насълзени очи:

— Исках да те предпазя. Сега разбираш ли защо не исках да работиш за ЦРУ?

Хана кимна безмълвно. Ако не го бе послушала, щеше да бъде подчинена на убиеца на родителите си. Вгледа се в красивото лице на кръстника си.

— От колко време знаеш?

— Имах съмнения от самото начало. Но подозренията на ФБР бяха разкрити едва след ареста на Уестморланд. Хана, искам да дойдеш с мен — отново настоя той. — Ела с мен още сега. Ще те изпратя със самолет на някой остров в Юкатан. Можеш да останеш

там, докато събитията тук се уталожат. Няма да ти трябва нищо. Ще ти купя всичко, от което имаш нужда.

Тя се вкопчи в него, нямаше представа как да постъпи. Да тръгне веднага? Без да дочака развързката на процеса срещу Ягуар? Без да се сбогува с Лутър?

Вгледа се в чичо Калев и съзря в погледа му страх — страх, че може да я последва съдбата на родителите ѝ, ако не вземе мерки. Дълбоко в себе си тя също се страхуваше, но не толкова от смъртта; страхуваше се да не разочарова Лутър, че слага себе си на преден план, въпреки компромисите, които той бе готов да направи заради нея. Той бе готов да отстъпи, ала тя — не. Беше чакала свободата си прекалено дълго; не можеше просто ей така да ѝ обърне гръб точно сега.

— Добре — реши най-после тя, изпитвайки смесени чувства на облекчение и тревога след проявеното малодушие. — Тръгвам с теб.

* * *

Седнал на свидетелската скамейка, Лутър усещаше всяко мускулче от тялото си изопнато от напрежение. От една страна заради това, че му се наложи да остави Хана сама в болницата, въпреки кълтящото в глава му предупреждение на Валентино, а, от друга, поради факта, че адвокат Кърю до момента не успяваше да постигне никакъв напредък с делото.

Лутър беше убеден, че снимките от склада ще окажат положително влияние на процеса. Ала само пет минути след призоваването му като свидетел въпросите капитан Кърю бяха прекъснати от възражението на прокурора.

— Ваша чест — скочи на крака Гарет, — любезно ви моля да припомните на защитата кой тук е обвиняемият. Въпросите ѝ не касаят нито клиента ѝ, нито предявените към него обвинения.

— Възражението се приема — съгласи се адмирал Пийз. — Защитата за пореден път променя насоката на процеса — смъмри той адвокатката с едва прикрита досада.

— Но, Ваша чест, тези снимки безспорно доказват, че заниманията на командир Львит са подсъдни, следователно той е имал мотив за...

— Достатъчно! — изрева адмиралът. — Докато и ако изобщо командир Лъвит не бъде официално подведен под съдебна отговорност, аз няма да търпя никакви намеци и клевети от ваша страна. А сега пристъпете към конкретните обвинения срещу вашия клиент и престанете да губите времето на многоуважаемия съд!

Капитан Кърю хвърли към Лутър извинителен поглед.

— Можете да се върнете на мястото си, благодаря. — Тя сведе безпомощно глава; беше от ясно по-ясно, че се е предала.

Лутър се оттегли от свидетелската скамейка с натезжали крака. Погледна към командир Лъвит, който, за разлика от предишния ден, когато се държа самоуверено и хладнокръвно, днес седеше прегърбен на третия ред от страната на обвинението и не изглеждаше особено добре. Той ясно усещаше, че престъпленията му започват да излизат наяве и рано или късно ще му се наложи да отговаря за тях. Лутър се почувства странно успокоен от смутения му вид.

ВМКС скоро щяха да се намесят, Лъвит щеше да е арестуван, а тогава Ягуар щеше да има възможност да обжалва и да отменят присъдата му. Междувременно щеше да му се наложи да търпи това позорно петно върху името си. Защитата губеше делото.

— Аз приключих, Ваша чест — измънка Кърю под носа си и хвърли изпълнен със съжаление поглед към Ягуар, който ѝ кимна с разбиране.

Точно в този момент вратата на съдебната зала рязко се отвори.

— Позволете ми, адмирал Пийз! — Лутър разпозна асистентката на капитан Кърю. — Нося спешна пратка за защитата.

Адмиралът се намръщи, но даде знак на момичето да влезе.

Капитан Кърю пое плика с логото на куриерска служба Федекс от асистентката си. Разкъса го и започна да прехвърля съдържанието му с треперещи ръце. Всички присъстващи в залата затаиха дъх.

— Е? — подкани я адмирал Пийз. — Приключихте ли или не?

— Ваша чест! — Гласът ѝ едва сдържаше вълнението и изненадата ѝ. — Отправям към съда следното предложение: да свали обвиненията срещу клиента ми.

Адмирал Пийз си пое дълбоко дъх.

— На какво основание, капитан Кърю? — поиска да узнае той.

— Нямаме предмет на престъпление по обвинението за убийство — отвърна капитан Кърю и размаха документите в ръката си.

Адмирал Пийз я погледна снизходително и язвително отбеляза:

— Двата моряци изчезнали моряци са обявени за мъртви, адвокат Кърю.

— Така е, Ваша чест — съгласи се Кърю и застана пред него. — Двата моряци, за които се смята, че клиентът ми е хвърлил през борда на патрулния корав „Нор’ийстър“ на деветнадесети август, са обявени за изчезнали, а по-късно — за мъртви. — Тя сложи документите на бюрото му, за да ги разгледа. — Обаче старшини Даниълс, Смит и Кийтс са мъртви от около десет години! Това са смъртните им актове.

Адмирал Пийз грабна документите, които Кърю триумфално бе оставила пред него, и внимателно започни да ги преглежда със свъсени вежди.

— Възразявам, адмирале! — извика капитан Гарет. — Защитата обяви, че е приключила преди представянето на тези материали. Това е недопустимо!

— Отхвърля се! — рязко отвърна адмирал Пийз и го погледна сърдито. — Знаете не по-зле от мен, че никой не може да бъде съден за несъществуващо престъпление.

— В такъв случай поставям под съмнение достоверността на представените документи — добави Гарет и забърза към съдията, за да ги погледне лично.

— Всеки от смъртните актове има официален печат от здравно заведение от района, в който е издаден — каза капитан Кърю в защита на представените доказателства.

Капитан Гарет огледа документите до последния препинателен знак. Отнесе ги до мястото си, за да ги свери със своите записки. Най-накрая хлътналите му бузи почервеняха от унижение и той хвърли пронизващ поглед към потъналия в стола си командир Львит.

После прокурорът бавно се запъти към съдията, а лъснатите му обувки отчетливо потрепваха по твърдия под на съдебната зала. Той хвърли документите обратно пред съдията и каза, едва прикривайки злобата си:

— Ваша чест, очевидно тези смъртни актове са истински и обвиняемият няма как да бъде подведен под отговорност за смъртта на Даниълс, Кийтс и Смит, ала срещу него все още стои обвинението за унищожаване на военно имущество.

— Капитан Гарет, командир Лъвит е този, който е стрелял с противотанковата пушка — отвърна адмирал Пийз. — Нали не вярвате наистина, че с оръжие с 270 градуса обсег за стрелба би улучил „Оспрей“, ако нямаше намерение да го свали?

Той грабна съдийското чукче и го стовари енергично по масата, извисявайки глас над развълнуваната глъчка в залата:

— Съдебното дело на Американските военноморски сили срещу лейтенант Рено се прекратява поради липса на достатъчно доказателства. Охрана! — Адмиралът махна към униформените служители, които бяха довели Ягуар в съдебната зала. — Отведете командир Лъвит в ареста.

— Ю-хууу! — радостно закрещяха тюлените и като по команда се струпаха около капитан Кърю, която смутено заотстъпва назад.

Лутър праметна ръка около раменете на Уести и радостно го притисна. Успяха! Ягуар беше свободен! Уести се почувства напрегнат в прегръдката му.

— Извинете, сър — каза той и се измъкна.

Лутър го проследи с поглед и забеляза, че тръгва към задния вход, откъдето току-що бе излязла съпругата на прокурора. Божичко, той наистина тръгна след жената!

Радостни възгласи в предната част на залата приковаха вниманието на Лутър. Цяла банда млади тюлени бяха вдигнали капитан Кърю на раменете си и я разнасяха наоколо, напълно глухи за заплахите ѝ, че възнамерява да ги съди.

Себастиан изникна отнякъде и стисна ръката му.

— Успяхме, сър! Хайде да отидем при Ягуар.

Ягуар бе притиснат от своите две обезумели от радост жени. Виждайки Лутър и Себастиан, успя да се измъкне от прегръдките им, за да приеме поздравления. Сега, когато тежкото бреме на обвиненията вече го нямаше, той изглеждаше поне десет години по-млад. Другите тюлени се наредиха зад тях, за да го поздравят на свой ред.

Лутър още не можеше да се съвземе след победата, която им дойде като гръм от ясно небе. Но не проумяваше защо се чувства по-скоро тревожен, отколкото радостен! Вини го тупаше развълнувано по гърба. Теди бършеше насълзените си очи.

— Трябва да тръгвам — каза Лутър и се запъти към изхода.

Двама мъже в сини анораци препречиха пътя му, когато излезе в коридора. Лутър забеляза надписа ФБР отпред върху якетата им. Предположи, че са в района, защото придружават Таня Обрадович и са решили да минат, за да вземат показания от него, но внезапно разпозна младежа зад тях от снимките в спалнята на Хана.

— Лейтенант Линдстром? — попита по-ниският от агентите.

— Да.

— Агент Крофърд — представи се той. — Това са специален агент Хърн и Кевин Гиъри.

Лутър се здрависа с всички и с изненада установи, че ръцете на Кевин са големи колкото неговите.

— Чухме за случилото се снощи — каза агент Крофърд, поглеждайки над рамото му към съдебната зала. — Тук сме, за да вземем мис Гиъри и да ви освободим от поетия към нея ангажимент.

Лутър се почувства обиден. Но защо да се оправдава, когато безопасността на Хана стоеше на първо място?

— Къде е тя? — добави Кевин развълнувано.

Лутър усети тревожна тръпка.

— Настанена е в общинската болница — отвърна. — Беше леко одраскана от куршум вчера.

Агент Крофърд впери поглед в него.

— Когато се обадохте в офиса на Валентино вчера, пропуснахте да ни съобщите това.

— Хана не искаше брат й да се тревожи.

— Шефът няма да е особено доволен — скастри го Крофърд. — Да тръгваме! — Кимна към изхода, давайки знак на Лутър да ги води. — Далеч ли е болницата?

— Точно до портала. Ще ми кажете ли какво става?

Обзе го лошо предчувствие. Погледна назад, но Уести още не се бе върнал в залата.

— Побързай! — подкани го агент Крофърд и го побутна към изхода.

Лутър се запъти към паркинга, без да изчака Уести, а тревогата му растеше все повече.

— Искам да знам какво става! — настоя той.

Агентите не му отговориха.

— Ще караме след вас — каза Крофърд. — Кевин, ти се качи при лейтенанта и му обясни по пътя.

Кевин се пхна в колата и Лутър плавно потегли към болницата.

— Кажи ми какво става! — отново настоя той.

Очите на Кевин имаха същия наситенозелен цвят като на сестра му.

— Уестморланд не е Единака — тихо каза Кевин.

— Не е Единака? — За част от секундата осъзна, че Единака е все още на свобода. — Кой тогава е Единака? — попита и настъпи газта.

Кевин погледна към прозореца; самият той все още не можеше да дойде на себе си.

— Нашият чичо Калев.

* * *

Пет минути по-късно Лутър влезе със свирещи гуми в паркинга на болницата, целият облян в студена пот. Забеляза Галуърт и Стоун, които отиваха към караваната, и закова пикапа си точно пред тях, с ръка върху клаксона.

— Къде е Хана? — попита той през прозореца.

Бодигардовете се спогледаха.

— Шефът дойде и я взе със себе си — каза Стоун. — А нас ни уволни — добави той и хвърли на Лутър извинителен поглед.

— Къде я е взел? — гърлото го сърбеше да им се разкрещи.

Стоун равнодушно вдигна рамене.

— Не знам. Каза, че е кацнал в базата Оушиана. Сигурно пак оттам е излетял.

Лутър едва се сдържа да не изругае, натисна педала на газта и запраши обратно в посоката, от която бяха дошли. Кевин стисна здраво седалката си. Господи, може би се бяха разминали по пътя, без дори да е разбрал.

— Трябва да ги спрем на всяка цена — тревожно каза Кевин. Луничките се открояваха върху бледото му лице.

— Точно това ще направим — увери го Лутър, без да има представа каква преднина има Нюмън пред тях. Погледна в огледалото

за обратно виждане и видя колата на агентите, които ги следваха плътно. — Защо, по дяволите, Валентино не ми каза кой всъщност е Единака? — измърмори, без да очаква отговор.

— И на мен не каза. Чакаше чичо Калев да отслаби бдителността си, за да го залови. Предполагам, че ако аз или Хана знаехме, щяхме да се държим различно и чичо Калев щеше да се усети.

— Аз можех да го пазя в тайна от нея — настоя Лутър. — Валентино трябваше да ми каже. — Тогава предупреждението на Валентино отекна в ушите му и той се плесна по челото. — Проклет да съм, та той ме предупреди! Аз просто не съм го разбрал. Какво иска от нея? — попита мрачно.

Кевин поклати глава.

— Не знаем. Агент Крофърд ми каза едва тази сутрин, че той е предизвикал катастрофата със самолета на родителите ни.

Какво? Лутър погледна Кевин недоверчиво. Нюмън е убил родителите на Хана? Господи, това изобщо не беше добре!

— Ще успеем да го спрем! — обеща той. Не му харесваше празният поглед на Кевин. А и самият той не бе сигурен кого се опитва да успокои — Кевин или самия себе си.

Ала малко по-късно, когато премина на жълто и зави наляво по отбивката към Оушиана, един двумоторен турбовитлов самолет изрева над дърветата, буквално над главите им.

Думите на Кевин потвърдиха най-големия му страх.

— Няма да успеем — каза младежът и зарови лицето си в шепа. — Това беше самолетът на чичо Калев.

* * *

Като директор на военно разузнаване Калев Нюмън имаше на разположение два самолета: един реактивен „Чесна Стейшън“ — като онзи, с който загинаха родителите ѝ, и един двумоторен турбовитлов „Бийч Кинг Еър“, подходящ за кацане върху нестандартен терен, например някоя тясна писта на полуостров Юкатан.

Със свит на топка стомах Хана гледаше как бетонната писта в базата Оушиана се смалжава под тях. За последно бе летяла с Лутър до себе си и помнеше как нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Този

самолет беше доста по-малък, освен това главата ѝ туптеше от болка, а в душата ѝ бушуваха куп смесени чувства. Усети, че ѝ се повдига.

Причината не беше само страхът ѝ от летене. Нещо не бе наред, но какво? Дали новината, че родителите ѝ са били убити, я караше да се чувства така? Избърса потните си длани в панталона си. Господи, толкова объркана се чувстваше, че дори не можеше да мисли. Стисна здраво подлакътниците на седалката си. Нюмън я потупа по ръката.

— Нервна ли си, миличка?

— Добре съм — излъга тя.

— Всичко ще е наред. Представи си само — пясък, плаж и ясно синьо небе. Скоро ще се излежаваш на брега на океана в пълна безопасност.

Споменаването на океана я върна към спомените ѝ за Куба. Дори никога повече да не чуеше плиска на вълни през живота си, това изобщо нямаше да ѝ липсва. Ала щеше да е грубо да го каже на глас; в крайна сметка чичо Калев просто се опитваше да ѝ помогне.

— Не мога вечно да се крия.

Той тревожно се вгледа в профила ѝ.

— Разбира се, че не можеш, скъпа. Надявам се, че ще е за кратко. Само докато се разплете историята с Уестморланд.

— Веднага щом Уестморланд бъде официално премахнат от поста си обаче — изтъкна тя, твърдо решена да не се поддава втори път на увещанията му да промени плановете си, — няма да има причина, която да ми попречи да се върна в ЦРУ.

Мъжът тъжно въздъхна.

— Какво толкова може да ти предложи ЦРУ, което аз да не мога? — попита той. — Ние също имаме подразделения в чужбина. Ако толкова ти се пътува, ще те преназначат.

— Нали? — Хана се опита да потисне сарказма си. — Ти ще направиш всичко възможно да получавам най-безопасните и най-леки задачи. Не това искам, чичо Калев. Искам да бъда полезна, значима.

— Остави това на мен — простишко каза той и се вгледа пред себе си.

Разговорът приключи просто ей така, без Хана да успее да го убеди в каквото и да било.

— Връщам се, това е решението ми — настоя тя, осъзнавайки, че се държи като малко дете.

— Голям инат си — каза той с присвити устни. — Също като майка си.

Странната му забележка я стресна.

— Какво общо има майка ми с това?

— Казах ѝ да не се качва на онзи самолет. Виж какво ѝ се случи, като не ме послуша — каза Нюмън необичайно грубо.

Хана се намръщи.

— Защо си ѝ казал да не се качва? Откъде си знаел, че нещо ще се случи? — А може би е бил сигурен?

Той ѝ хвърли бърз, загадъчен поглед.

— Работата на баща ти беше такава, скъпа моя, че никога не знаеше със сигурност кои са враговете му.

В главата ѝ бавно започна да се загнездва ужасно подозрение. Бил Уестморланд не беше единственият човек с мотив да предизвика катастрофата. Ако Ребека Гиъри не бе придружавала съпруга си в деня на тържественото му встъпване в длъжност, щеше да остане вдовица и на чичо Калев нямаше да му се налага да я дели с никого.

Що за ужасни мисли ѝ минаваха през главата — нима бе възможно любимият чичо Калев да причини смъртта на най-добрия си приятел умишлено? Никога не би го сторил.

— Мистър Нюмън, сър? — Пилотът викаше чичо Калев в кабината.

През целия си живот бе получавала от него единствено любов и нежност, но трябваше да признае, че има нещо странно в начина, по който той се опитваше да контролира живота ѝ.

Разговорът, който стигаше до нея от пилотската кабина, задълбочи подозренията ѝ.

— Сър, получихме нареждания от контролната кула в Норфолк да се върнем обратно в базата Оушиана — съобщи пилотът напрегнато.

Караха ги да се върнат обратно. Но защо?

— Не променяй курса! — нареди кръстникът ѝ. — Изкарай ни от тяхното въздушно пространство възможно най-бързо.

Твърдата нотка в гласа му накара Хана да посегне към предпазния си колан. От кого бягаше чичо Калев и защо? Тя стана и пристъпи напред, за да чува по-добре.

— Контролна кула Норфолк — обади се пилотът. — Тук е „Кинг Еър NDI 02-A“. Не ви чувам добре. Моля, повторете.

— Свързваме ви с контролната кула в Оушиана — предаде мъжки глас, връзката изсъска и прекъсна, след което предавателят изпиука отново.

— Говори агент Крофърд от ФБР. С екипажа на самолета на Военно разузнаване ли разговарям?

— Потвърждавам — измънка пилотът.

Хана стреснато пое дъх. ФБР? Защо ФБР ще карат чичо Калев да се върне обратно, освен ако... освен ако...

Мозъкът ѝ най-после проумя очевидното. Ами ако чичо Калев е Единака? Ако точно той я бе пратил в Куба с налудничавото убеждение, че по този начин я предпазва от опасност? Не правеше ли същото и сега, като я водеше в Юкатан, за да ѝ попречи да се забърква повече в тази история?

За какъв се мислеше? Нима смяташе, че е заобиколен от кукли марионетки, а той е всемогъщият им великодушен господар, който дърпа конците?

Истината достигна до съзнанието ѝ с ужасяваща яснота. Няма никакво съмнение. Чичо Калев е Единака. И се опитва да контролира не само нейния живот. Искаше целият свят да играе по свирката му.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нюмън се протегна и изключи преподавателя.

— Не им обръщай внимание — каза на пилота.

Не!, помисли си Хана. Не можеше да си позволи да се излежава по плажове, когато тюлените се борят да докажат невинността на Ягуар, а ФБР със зъби и нокти се опитва да залови Единака.

Без да мисли и секунда повече, тя влезе в пилотската кабина и удари с лакът слепоочието на чичо Калев. Силата на удара го хвърли към вратата и той се свлече на земята. *Това е заради мама и татко*, каза си тя, потресена от позорното му предателство.

— Какво, по дяволите... — пилотът я гледаше, втрещен, през рамо, а ръцете му нервно стискаха щурвала.

Хана се наведе над неподвижното тяло на Нюмън и опипа вътрешния джоб на самото му. Намери това, което търсеше, сграбчи деветмилиметровия пистолет и го насочи към пилота.

— Обърни самолета! Връщаме се в Оушиана.

После се наведе и включи отново преподавателя. Пилотът сложи дясната си ръка върху дросела, без да променя курса. Хана дръпна предпазителя и насочи пистолета към главата му.

— Смяташ ли да подкараш този самолет обратно или аз да го направя?

Разбира се, блъфираше, но той нямаше как да е сигурен. За нейно облекчение, самолетът се наклони на една страна и започна да променя курса в желаната посока.

— „Кинг Еър“, чувате ли ме? — чу се от преподавателя гласът на агента от ФБР.

Хана сграбчи микрофона от таблото и си обади с треперещ глас:

— Говори Хана Гиъри. Калев Нюмън е обезвреден и в безсъзнание. Пилотът ни връща в базата принудително.

От преподавателя се разнесоха радостни възгласи. По Хана й се стори, че чува познатия глас на Лутър.

— Там... там ли е лейтенант Линдстром? — неуверено попита тя, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите.

След кратка пауза преподавателят отново изпука.

— Хана?

Беше Лутър. Сълзи напълниха очите ѝ и се затъркаляха по носа ѝ.

— Добре ли си?

Хана преглътна напирещите отвътре думи — така ѝ се искаше да му каже, че от всичко най-много ѝ се ще да е на сигурно място в прегръдките му.

— Чичо Калев е виновен за смъртта на родителите ми — изричайки думите, тя се олюля и се подпря на вратата на пилотската кабина.

— Знам, бевчо — нежно каза Лутър. — Веднага щом кацнете, ФБР ще го арестува.

— Как не сме го разбрали? — изхълца тя, този път, без да го упреква, че я нарича така. Погледна нетърпеливо напред и потърси с поглед пистата в базата Оушиана. Благодарение на опита си в разчитане на сателитни снимки, с радост забеляза в далечината тънката линия, която търсеше.

— Няма да повярваш! Прекратиха делото срещу Ягуар — опита се да разсее напрежението ѝ Лутър.

— Какво?

— Да! Представяш ли си каква изненада! Моряците на борда изобщо не са били Даниълс, Кийтс и Смит. Оказа се, че тримата са били мъртви отдавна; били са убити още във войната в Залива.

— И това ако не е изненада! — тя се зачуди кой от двамата — Лъвит или чичо Калев — е изровил досиетата на обикновени моряци и е опетнил имената им, превръщайки ги в престъпници.

Стресна я раздвижването на Нюмън, който се надигна и замаяно разтърси глава. Хана пусна преподавателя и насочи оръжието към него.

— Не мърдай от мястото си! — изкрещя тя. Пилотът използва разсейването ѝ, замахна назад с дясната си ръка и я сграбчи за китката. Пистолетът в ръката ѝ гръмна. Нюмън изкрещя — куршумът го бе улучил в слабините — и се сгърчи от болка на земята. Пилотът, пристегнат към седалката си с предпазния колан, се опита да издърпа Хана към себе си. Започна да извива ръката ѝ, за да вземе оръжието.

Хана сграбчи косата му с другата си ръка и с всички сила удари главата му в стената. Той отпусна хватката си и се свлече, безжизнен. Самолетът стремително започна да губи височина.

О, мили боже! Кога най-после щеше да се научи да си мери силата! Хвърли поглед към кръстника си. Лежеше на земята, свит на кълбо, и стенеше. Тя разтърси пилота и изкрещя:

— Събуди се!

С ужас погледна през предното стъкло. Самолетът се спускаше стремително надолу.

Пилотът не помръдна. *О, не! О, божичко! Не можеше да е истина!* Сграбчи предавателя:

— Лутър?

Той звучеше не по-малко изплашен от нея:

— Какво става?

— Имам сериозен проблем. Нюмън е прострелян, а пилотът е в безсъзнание. Самолетът рязко губи височина. Ще се разбием!

— Не, няма! — каза го с такава увереност, че тя се запита кое точно го кара да смята така. Разбира се, че щяха да се разбият. Самолетът стремително се спускаше към земята.

Каква ирония! Точно тази картина бе минавала през главата ѝ стотици пъти — само дето в кошмарите ѝ родителите ѝ бяха до нея.

— Ще умра! — предаде се тя пред неизбежното.

— Не! — заинати се Лутър. — Няма да ти го позволя Хана, слушай ме много внимателно. Сложи ръка върху дросела; това са едни черни дръжки...

— Изчакай секунда — прекъсна го тя. Първо трябваше да махне пилота от седалката. Разкопча предпазния му колан и го стовари на пода до Нюмън. После скочи на мястото му и сграбчи отново предавателя. — Каж ми какво да правя — помоли отчаяно.

— Хвани дросела — черните дръжки до дясната ти ръка — и го дръпни докрай назад. После дръпни щурвала.

— Няма да се получи — каза тя.

Поне в съня ѝ никога не се получаваше.

— Просто го направи, бебчо! Следим те на радара. Движиш се добре засега, само трябва да се опиташ да вдигнеш носа на двайсет градуса и аз ще те напътствам.

Да бе! Тези неща свършваха добре само във филмите, не че имаше избор.

Дръпна черните дръжки назад и шумът на двигателя поутихна. После дръпна щурвала, който едва поддаде в ръцете ѝ. За нейна изненада, върховете на дърветата изчезнаха от погледа ѝ и на тяхно място пред нея се ширна ясното синьо небе. От гърлото ѝ се изтръгна стенание.

— Не вдигай прекалено високо! — предупреди я Лутър. — Спусни носа надолу, да стигне нивото на хоризонта, и леко вдигни мощността.

Тя натисна щурвала, докато не видя хоризонта, и полека качи мощността.

— Хана, кажи ми с каква скорост се движиш!

— Не знам — дори в собствените ѝ уши гласът ѝ звучеше ужасено.

— Погледни индикатора за скоростта на таблото. Точно по средата е, ясно се вижда.

Тя нервно зашари с поглед по контролното табло и накрая го намери.

— Сто и десет.

— Качи мощността!

Усети тревогата в гласа му и плъзна дросела напред. Самолетът рязко набра скорост и витлото нададе страховит вой.

— Леко, бибчо, не докрай. Върни дросела около една трета назад.

Хана намали мощността. Беше ѝ много трудно да удържи самолета изправен. От всяка промяна в мощността носът му се клатеше нагоре-надолу и тя едва удържаше щурвала.

— Не мога да го овладеея! — изплака тя; още по-трудно ѝ беше с една ръка, но просто нямаше как да остави предавателя.

— Закопчан ли е коланът ти?

— Не! — Самолетът се мяташе нагоре-надолу в небето като влакче в лунапарк. Как да закопчае колана си, да държи предавателя и да се опитва да овладее самолета едновременно! — Нямам свободна ръка!

— Хана, чуй ме! — настойчиво продължи Лутър. — Виждаш ли кръгло копче, което се подава от контролното табло, трябва да е някъде до дросела?

— Да.

— Накъде се движи самолетът, нагоре или надолу?

— Тъъ... надолу.

— Добре. Завърти това копче към себе си, докато не усетиш как напрежението в щурвала изчезва напълно.

Хана изпълни инструкцията и за нейно огромно облекчение носът на самолета плавно се вдигна, а щурвалът спря да подскача в ръцете ѝ.

— Така е по-добре — въздъхна тя и със свободната си ръка се закопча здраво за пилотската седалка. После стисна отново предавателя.

— Сега намери руля в краката си — продължи Лутър — и натисни левия педал, докато не ти кажа да спреш. Отклонила си се леко вдясно от курса.

Тя изпълни инструкцията му и носът на самолета започна да занася надясно. *Божичко!*

— Сега махни крака си оттам и ми кажи дали виждаш пистата пред себе си?

Хана не я бе изпускала от поглед нито за миг.

— Виждам я.

— Чукни леко десния педал и се изравни точно по нея. Съвсем лекичко. Имаш достатъчно време.

Хана усети, че той заглушава микрофона си и дава нареждания да разчистят пистата и да извикат линейка и пожарни коли. Кръвта ѝ се смрази от ужас при мисълта, че приближава твърда земя.

— Страх ме е, Лутър — призна тя.

— И мен ме е страх, бибчо. Но трябва да се вземеш в ръце, няма кой друг да го направи вместо теб. Турбовитловите самолети са лесни за приземяване, повярвай ми. Ще те напътствам през цялото време, чу ли?

Тя въздъхна тежко:

— Добре.

— Браво, момичето ми! Вече разбра как да увеличиш мощността, сега искам да намалиш! Хвани дросела и го дръпни назад; трябва да остане някъде по средата. Когато скоростта спадне, носът на самолета ще се наклони надолу. Искам да завъртиш обратно онова копче и да го изравниш.

Напрегната като пружина, тя внимателно изпълни инструкциите му. Точно според думите му носът се наклони надолу. Леко завъртя копчето в обратна посока и го изравни на нивото на хоризонта. Стрелката на скоростомера тръгна надолу.

— Скоростта падна под сто и петдесет — каза тя. — Освен това не виждам как ще успея да приземя самолета с микрофона в ръка!

— Остави го, пак ще можем да се чуваме — увери я той. — Сега погледни надолу, отляво на дросела. Виждаш ли дръжка с формата на колело?

Беше точно под ръката ѝ.

— Да.

— Това е механизмът за приземяване. Натисни го докрай и леко бутни дросела напред.

— Сега ли?

— Да, сега.

Тя го направи и веднага след това се чу някакъв предупредителен звук. Усети как скоростта рязко спада и инстинктивно плъзна дросела напред.

— Каква е скоростта сега?

— Сто.

— Малко е ниска. — Той се опита да прикрие тревогата в гласа си, но не успя да я заблуди. — Вдигни леко скоростта и завърти онова копче много леко надясно.

Хана се подчини и ревът на мотора се усили. Стрелката на скоростомера леко започна да се надига. Жълтото сако лепнеше от пот на гърба ѝ.

Голяма тръпка, а, Хана?

Баща ѝ със сигурност бе правил точно това, когато се е опитвал да приземи повредения самолет наред полето. Само че вместо на полето, се бе приземил върху дърветата. *О, божичко, Хана, не мисли за това!*

— Сто и двадесет — обяви тя.

— Идеално! — каза Лутър с малко по-спокоен глас. — Сега погледни в горната част на контролното табло. Там би трябвало да светят три зелени лампи. Виждаш ли ги?

— Да.

— Това означава, че механизмът за приземяване е натиснат надолу. Сега погледни пак към контролното табло, някъде около дясното ти коляно. Виждаш ли малка дръжка, приличаща на връх на крило?

— Да.

— Оттам се управляват задкрилките. Дръпни я едно деление назад.

Тя го направи и скоростта намалая, а носът се вдигна леко нагоре.

— Каква е скоростта? — попита Лутър.

— Отново падна на сто и десет.

— Задръж я така. Ако спадне още, завърти копчето надясно, за да насочиш носа надолу. А ако се качи, завърти го наляво. Запомни го! Много е важно: контролираш скоростта, като движиш носа нагоре или надолу. А височината контролираш от дросела. Разбра ли?

Скоростта — с носа, а височината — с дросела.

— Разбрах.

— Ако загубиш мощност, носът ще се наклони надолу и самолетът ще започне да ускорява. Това значи, че трябва да вдигнеш носа и да задържиш скоростта сто и десет.

Господи, трябваше да следи куп неща наведнъж!

— Сега ще оставя микрофона — каза тя; трябваше да освободи ръцете си.

— Давай!

— Лутър... — добави, след като се сети, че това може да е последният ѝ шанс да говори с него.

— Да, Хана?

Поколеба се. Как да изрази с думи колко невероятна бе всяка минута, прекарана досега с него?

— Беше ми хубаво с теб — каза тя, разочарована, че нищо повече не успя да измисли.

Той преглътна смеха си.

— Бебчо, представата ти за хубаво направо ме убива!

— Знам. Съжалявам. — Хана остави микрофона, твърдо решена да не го тормози повече.

Внимателно следеше всичко — скоростомера, копчето за управление на носа и дросела, внимавайки да поддържа равномерна скорост.

Малко по-късно гласът на Лутър се разнесе от преподавателя:

— Хана, сега дръпни онази дръжка с форма на крило още едно деление към себе си. Изправи носа в такова положение, че скоростта ти да падне на сто. Слава богу, че няма вятър.

Хана го направи и носът на самолета се вдигна. Стрелката на скоростомера започна да се движи надолу. Тя се поколеба малко, помисли и завъртя копчето надясно, за да увеличи скоростта.

Погледна със свито сърце през предното стъкло, за да види колко близо е до пистата. Поне беше успяла да изравни самолета точно по нея. Устните ѝ имаха вкус на сол.

— Сега трябва да отвориш задкрилките докрай с онази дръжка — инструктира я Лутър. — Скоростта ти трябва да падне до деветдесет. Не забравяй: контролираш скоростта с носа, а височината — с дросела. Много плавно!

Със свит на топка стомах тя дръпна дръжката докрай.

Самолетът реагира по същия начин като предишния път — носът се вдигна и скоростта падна. Бавно изправи носа и закрепил скоростта на деветдесет. Погледна напред и установи, че вече е прекалено близо до земята, но сякаш твърде далеч от пистата. Паникьосана, бутна и двете ръчки на дросела напред.

Двигателят изрева и носът рязко се вдигна нагоре. О, божичко, вече не знаеше какво да прави!

Гласът на Лутър беше като балсам за ушите ѝ.

— Плавно, Хана! — припомни ѝ той. — Върни дросела малко назад.

Тя го послуша и носът отново се наклони надолу. Остави самолета да се спуска. Като по чудо скоростомерът се закова на деветдесет. Земята се приближаваше. Чукна леко с крак педала, за да коригира курса.

Внезапно забеляза, че близкият край на пистата вече се вижда, а скоростта ѝ е прекалено висока.

— Справяш се страхотно, бебчо! — чу се гласът на Лутър, напълно спокоен и съсредоточен. — Пред себе си имаш огромна, дълга писта. Просто остави самолета да кацне. На десетина метра височина дръпни дросела назад, а когато стъпиш на пистата, плавно издърпай щурвала. Използвай педалите, ако занася встрани. Ще се справиш, Хана. Обичам те!

Вече виждаше бетона под себе си, а се движеше толкова бързо — нямаше начин да оцелее!

— Дръпни дросела назад! — напомни ѝ Лутър точно преди да докосне пистата. Шумът от двигателя утихна. — Сега щурвала — плавно!

Тя леко дръпна щурвала към себе си и после още мъничко. Натискът беше огромен, но не посмя да го пусне, за да използва копчето. Пистата изчезна от погледа ѝ зад носа на самолета, после се чу пронизителен звук от стържене на гума върху цимент и тя се затресе върху седалката.

Единият ѝ крак почти се изплъзна от педала, но с огромно усилие на волята си успя да овладее самолета и да го задържи върху пистата.

— Браво, момиче! — извика Лутър, обзет от еуфория и огромно облекчение едновременно. — Спирачките са върху педалите за управление в краката ти. Натисни ги плавно! И внимавай да не излезеш от пистата!

Хана натисна спирачките и самолетът забави скорост. Краят на пистата вече се виждаше; не бе толкова близо обаче, затова запази спокойствие. Продължи да натиска спирачките, за да убие скоростта, докато самолетът най-после спря.

Въздъхна дълбоко, разтреперана от напрежение. Сълзи на облекчение напълниха очите ѝ и тя зарови лице в ръцете си. Милостиви боже, свърши се! И е все още жива.

Известно време не можа да помръдне, неспособна да почувства каквото и да било, докато предавателят не огласи кабината с радостни възгласи и ръкопляскания.

Изведнъж самолетът отново тръгна напред. Тя скочи върху спирачките и сграбчи микрофона.

— Помощ! Това чудо тръгна отново, как да го спра!

Въпросът ѝ предизвика вълна бурен смях от контролната кула и опънатите ѝ нерви се изопнаха още повече.

Гласът на Лутър, задавен от вълнение, отново стигна до ушите ѝ:

— Извинявай, бибчо. Тук направо не сме на себе си от радост. Погледни най-вдясно върху конзолата на дросела, там има два регулиращи плъзгача. Дръпни ги назад докрай.

Тя го направи и воят на турбовитловия двигател утихна до приятно бръмчене.

Със силно треперещи пръсти тя изпълни последните му инструкции как да изгаси двигателя. Индикаторите върху контролното табло трепнаха и лампичките изгаснаха. Преглътна конвулсивно. Нивото на адреналина ѝ започна да спада и тя изведнъж усети пулсираща болка в главата и желание да повърне.

Беше се подготвила да посрещне смъртта. Изглеждаше просто неизбежно, особено след повтарящия се години наред кошмар. Но Лутър държеше ръката ѝ през цялото време, образно казано, и тя успя да приземи самолета. Благодарение на него кошмарът завърши не както в съня ѝ.

Изведнъж се сети, че Лутър ѝ бе казал нещо много важно.

Беше ѝ казал: *Обичам те.*

Затвори очи, за да почувства топлината на думите му със сърцето си. *О, Лутър, и аз те обичам!*

Повече нямаше сили да се бори с чувствата си. Цялото ѝ същество копнееше да им се наслади, докато все още не е късно.

Не беше от желязо. И повече от всичко на света ѝ се искаше да се отпусне в прегръдките му и да се почувства закриляна и в безопасност.

Разкопча предпазния колан и се запъти към изхода. С отвращение прескочи пилота и чичо Калев, свит на кълбо в локва кръв. Видя, че е в съзнание, и бавно се наведе над него.

— Ти никога не си обичал майка ми — заяви тя с треперещ глас. — Любовта не значи да притежаваш някого, а да се радваш, че го виждаш щастлив.

После отвори херметически затворения капак на изхода и го плъзна встрани. Изобщо не усещаше, че краката ѝ треперят, и скочи долу от повече от метър височина. Падна върху твърдата настилка и ожули ръцете и коленете си толкова силно, че не може да се изправи от болка.

Ох! Беше наистина болезнено! Легна по гръб, за да огледа кървящите си длани. Чувстваше главата си като разцепена с брадва. Нямаше сили да се изправи, затова изчака под сянката на крилото приближаващите се към нея с вой на сирени линейки и пожарни коли.

* * *

— Удобно ли ти е? — попита Лутър, нежно прокарвайки пръсти нагоре-надолу по голата ѝ ръка.

Хана си почиваше на огромния му зелен диван, облечена с нощница, и се наслаждаваше на топлината от запаления в камината огън. Лутър се бе излегнал по дължина на дивана, а тя удобно се бе настанила между краката му с облежната на гърдите му глава, попивайки мекия блясък на пламъците със затворени очи.

— Много — измърка в отговор. Не ѝ се мислеше за нищо извън този момент; беше щастлива — поне засега — и благодарна на съдбата, че е жива.

— Още ли те боли?

— Доста. — Нямахте мускулче в тялото ѝ, което да не я боли, но ако не мърдаше много, можеше да се търпи.

— За какво мислиш? — попита той.

Хана въздъхна. Нямахте защо да отлагат разговора повече. Чувстваше нетърпението на Лутър най-послед да получи отговор. Днес ѝ беше казал, че я обича, а ден преди това ѝ бе признал, че не иска да се разделя с нея. Не беше честно да го кара да чака повече.

Но днес се бяха случили толкова много неща, че още не бе имала възможност да му отговори. Екипът от спешна помощ се струпва около нея направо на бетонната настилка точно преди Лутър и Кевин да дотичат от контролната кула, задъхани и просълзени. Двамата я прегърнаха един след друг веднага щом екипите от линейките насочиха вниманието си към Нюмън и пилота, които единият агент от ФБР отведе нанякъде.

Откараха Хана в сградата на летищния терминал, където другият агент от ФБР — Крофърд — се нагърби да отговаря на въпросите на военна полиция. Пъхнаха в ръката ѝ чаша портокалов сок, докато тя се опитваше да се успокои и да дойде на себе си. Лутър усети колко е объркана и я дръпна в скута си, което накара Кевин да зяпне изненадано насреща им. Топлотата, с която я обгърна Лутър, се разля по напрегнатото ѝ тяло и тя постепенно спря да трепери.

Сега, под въздействието на огъня и на обезболяващите, я бе обзела такава леност, че изобщо не знаеше дали може да се помръдне.

За съжаление беше настъпил моментът, когато нежно трябваше да отблъсне Лутър от себе си, въпреки егоистичното желание, което струеше от всяка частица на тялото ѝ — да затвори очи и да приеме предложението му. Защото това ѝ се искаше най-много от всичко. Но както каза и на чичо Калев, ако истински обичаше Лутър, трябваше да постави неговото щастие преди своето. А той нямаше да е щастлив, ако се наложеше да прави компромиси заради нея.

Надигна се и потръпна от пронизалата я болка.

— Добре, време е да поговорим.

Прибра един непослушен кичур зад ухото си и го погледна.

От очите му струеше толкова искрена загриженост, че сърце не ѝ даваше да започне. Господи, защо не може просто да приеме предложението му! Няма нищо по-лесно от това. Ала не искаше да го кара да страда, нямаше да понесе да живее с тази мисъл.

— Чух какво ми каза точно когато приземявах самолета — тихо каза тя.

Погледът му се изпълни с тревога.

— И? — зачака той, вперил поглед в лицето ѝ.

— И... истината е, че и аз те обичам. — Погали нежно силната му челюст, а сърцето ѝ туптеше от болка.

За част от секундата лицето му се озари от радост, после погледът му помръкна и той се вгледа тревожно в нея.

— Защо усещам, че ще има но? — попита той.

Хана въздъхна:

— Не е ли очевидно, Лутър. Как да искам от теб да направиш компромис с мечтите си заради мен? На теб ти трябва добра съпруга, която да „поддържа огъня в камината“, докато ти си някъде навън да преследваш терористи — цитира го тя. — Аз не отговарям на това описание. Нямам представа как се поддържа огън в камина.

Той едва доловимо се усмихна на опита ѝ да се пошегува, ала очите му останаха сериозни. Опита се да я убеди.

— Хана, разбирам те напълно. Казах ти, че съм готов да направя компромис.

— Това не е компромис, Лутър, а саможертва. Каза, че искаш да имаш деца, нали? Аз не съм готова и за това — поне не още. И през ум не ми е минавала мисълта за деца. Единственото, за което съм мислила през последните три години, е било свързано с работата, която искам

да върша. Искам да пътувам; да се срещам с нови хора; да уча езика им; да завързвам контакти; да върша нещо полезно, което да спаси живота на стотици, дори на хиляди американци. Искам животът ми да има смисъл!

— Мислиш ли, че досега не съм го разбрал? — тихо отвърна той. — Същите мисли минаваха през главата ми, когато стоях, заклещен в смачканата си кола, часове наред и чаках някой да ме измъкне оттам.

Скритият в думите му гняв я накара да потръпне.

— Добре, значи разбираш за какво говоря — съгласи се тя. — Но това не значи, че ще си щастлив с мен. Ти сам каза, че заради работата ни това ще е невъзможно. Аз не съм готова да се установя на едно място и да имам семейство. Ти можеш ли с ръка на сърцето да кажеш, че наистина искаш да отложиш плановете си заради мен?

Той я погледна така, сякаш я виждаше за пръв път. Сърцето ѝ се сви от болка; Лутър като че ли едва сега проумя, че тя има право. А тя току-що сама бе затворила пътя към сърцето му завинаги.

— Бих могъл да ги отложам за известно време — продължи да упорства той, но в думите му вече липсваше досегашната увереност.

Тя поклати глава:

— Не искам да правиш това, Лутър. Нито заради мен, нито заради когото и да било.

Дълга, болезнена тишина се настани помежду им. Хана чувстваше тежкото туптене на сърцето си, опасно сякаш с железни вериги.

Сега е моментът да ми кажеш, че заради мен си струва да го направиш, помисли си тя, опитвайки се да му втълпи тази мисъл телепатично. Ако наистина ме обичаш, Лутър, ще ме чакаш, докато уморените ми крака някой ден ме доведат пак при теб.

Но Лутър не каза нищо. Обърна поглед към пукацията в камината огън и въпреки че чувстваше ръцете му все така нежни, усети как в мислите и чувствата си той се отдръпна от нея.

Изведнъж я завладя мъка — по-силна и по-дълбока, отколкото можеше да понесе. Облегна глава на гърдите му и очите ѝ се напълниха със сълзи. На какво се бе надявала? Че въпреки различията помежду им, които ясно му бе посочила, той ще продължи да настоява?

Усети, че повече не може да се бори с желанието да си поплаче, и даде воля на сълзите си. Лутър притисна бузата си до главата ѝ, прегърна я силно и я окуражи, заровил нежно пръсти в косите ѝ:

— Поплачи си, Хана. Сега съм до теб, бебчо.

Сега. Думите му ѝ причиниха още по-силна болка.

Хана плака, докато се унесе в сън, изтощена, сгушена за последно в топлата прегръдка на силните му ръце.

* * *

Лутър не спеше. От огъня бяха останали само проблясващи в тъмнината въглени, когато той отнесе Хана до леглото си. Сложи я нежно между завивките и легна до нея. Спалнята му беше студена в сравнение със затоплената от огъня всекидневна. Но отпуснатото тяло на Хана беше топло. Нощницата ѝ се бе вдигнала до кръста и когато я придърпа близо до себе си, усети колко гладки и нежни като коприна са бедрата ѝ. Лежеше тихо до нея, потънал в мисли.

Само с няколко логично подредени думи, подчинени на здравия разум, Хана разби на пух и прах всичките му новоизлюпени мечти. Той ясно осъзнаваше, че животът му с нея неминуемо ще обърка добре начертаните му планове, но когато му каза, че още не е готова за семейство, той усети, че без да иска, я сравнява с Вероника, която пък искаше семейство веднага. Ако между него и Рони нещата не се бяха получили, какво го караше да мисли, че една връзка от разстояние между него и Хана би била успешна? Нейните мечти бяха свързани с дълги презокеански пътувания, работа с много хора и интриги. Изобщо нямаше да ѝ остава време за него.

Нямаше значение, че обичаше Хана много повече, отколкото някога бе обичал Вероника. Това не променяше фактите. Графиците и на двамата просто не съвпадаха. Имаха различни мечти. Бракът им нямаше как да издържи дълго.

В ранните сутрешни часове Лутър най-после се отказа да търси отговори на обърканите си въпроси. Просто трябваше да приеме несправедливостта на положението. Не му оставаше нищо друго, освен да се наслади на безценните мигове, които им оставаха.

Плъзна ръка под нощницата на Хана и нежно я докосна. За негова радост, тя се размърда и отвърна на ласките му. Той свали пижамата си и насочи ръката ѝ към пулсиращата си плът.

Тя доволно измърка в съня си и се притисна близо до него. Лутър изхлузи бельото ѝ, премахвайки и последната бариера помежду им, и нежно започна да я гали, опитвайки се да запечата красотата на мига в съзнанието си. Тя изстена и запротестира:

— Не мога да помръдна.

— Просто се отпусни — успокой я той.

Искаше тази нощ да ѝ остане като незабравим подарък. Лутър впрегна цялата си изобретателност, за да ѝ достави удоволствие, и кожата ѝ ставаше все по-топла и влажна. И въпреки че собственото му тяло до болка копнееше да получи облекчение, той се владееше; тръпнеше от задоволство, когато успяваше да изтръгне от нея и най-малката въздишка, когато вдъхваше аромата на възбудата ѝ и караше всяко мускулче на жадното ѝ за ласки тяло да потръпва.

Най-после проникна в нея. Цялото ѝ същество туптеше от желание и вътрешността ѝ го изгаряше. Движеше се бавно и много нежно. Изведнъж в замъгленото му от неѝ съзнание просветна мисълта, че е забравил да сложи презерватив. Застина и започна да се отдръпва.

— Не! — извика тя и го притисна към себе си.

— Не взех предпазни мерки.

— Не ме оставяй точно сега! — Молбата се изтръгна от дъното на душата ѝ и той се подчини с огромно удоволствие. Тя не искаше нищо да застава помежду им; той — също. Усещаше меката ѝ като коприна кожа с цялото си същество и потръпването на тялото ѝ в ръцете си, докато я доближаваше до кулминацията.

Стисна челюст, твърдо решен да направи този момент незабравим и за двамата. Не му се искаше да остави Хана да си отиде. Тя беше негова. Той — неин. Защо съдбата трябваше да ги разделя?

— О! — От гърлото ѝ се изтръгна дълбоко, дълго стенание, а тялото ѝ се сгърчи от удоволствие и се притисна към неговото. — Обичам те, Лутър! — призна тя, замаяна от блаженството на разтърсващия оргазъм.

Думите ѝ го възпламениха, удоволствието му избухна отвътре, заливайки го с горещата си мощ. Наложил си да се отдръпне навреме,

оставяйки на заден план собственото си удоволствие в името на нейните мечти.

Отне му огромно усилие на волята, за да го направи. Свърши върху бедрото ѝ, отпусна чело на рамото ѝ и я стисна в прегръдката си.

Очите му се напълниха със сълзи от чувството на неудовлетвореност, което го проряза.

— Ще донеса кърпа — каза и се измъкна от леглото.

Когато се върна, Хана отново заспиваше.

— Надявам се, че не съм ти причинил болка — каза той, с мисълта за физическите ѝ рани от последните два дни.

Хана се обърна към него и потърси очите му в тъмнината. И двамата бяха обзети от дълбока тъга, която надвисна помежду им като сянка.

— Аз също се надявам, че не съм те наранила — прошепна нежно тя.

Той захвърли кърпата встрани и я грабна отново в прегръдките си, наслаждавайки се на задоволството, което усещаше винаги когато тя бе до него.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Военноморска база „Дам Нек“

7 декември, 20:09 ч.

Себастиан никога не беше виждал балната зала на клуб „Подвижни дюни“ толкова претъпкана, колкото тази вечер. Всички тюлени от отряд 12 бяха дошли да го почетат на празненството по случай оттеглянето му от активна военна служба.

Масите изглеждаха безупречно с подредения по тях порцелан и полиран до блясък кристал. Върху снежнобелите ленени покривки едва се побираха купища изискани букети от хризантеми и червени рози, а пред всеки гост беше сервиран ростбиф и деликатесна дребна порода корнуолска кокошка. Само след три седмици идваше Коледа и в единия ъгъл на залата имаше огромна, красиво украсена елха, която придаваше допълнителна празничност на цялата обстановка.

Понеже коледната елха заемаше твърде много място, масите бяха събрани една до друга, за да се освободи място на полирания до блясък дансинг, който отразяваше проблясващите светлинки от огледалната топка на тавана. Тихата, изискана музика беше подвеждаща и с нищо не наемкваше за разтърсващите ритми, които съвсем скоро щяха да изпълнят помещението. Дългите опашки от хора пред открития бар постепенно засилваха глъчката в залата. Гостите очевидно се забавляваха чудесно.

Себастиан седеше на главната маса, сложена върху подиум, също като в пиршествата от Средновековието. Наблюдаваше познатите лица, насядали по масите, и едва преглъщаше вечерята си заради заседналата в гърлото му буца. Остави вилицата си и отпи от ледената вода в чашата си. Беше си дал обещание, че тази вечер ще остане верен на прочутото си хладнокръвие. Нямахше да си позволи да плаче.

Лийла, която седеше до него, облечена в спираща дъха червена рокля, проблясваща под кристалните полилеи, го погледна изпитателно.

— Добре ли си, Себастиан? — попита тя и остави вилицата в чинията си.

— Разбира се. — Насили се да ѝ се усмихне. Но после плъзна поглед покрай нея и се загледа в Ягуар, който шепнеше нещо в ухото на Хелън; видя Лутър, който режеше месото в чинията си на малки парченца, и огромна тежест притисна гърдите му. Явно си бе дал непосилно обещание.

Лийла махна салфетката от скута си.

— Искаш ли да ме придружиш до тоалетната? — попита го неочаквано тя.

Той я погледна внимателно.

— Не се чувстваш добре ли?

— Добре съм — усмихна му се тя. — Просто не знам къде е тоалетната.

— Дадено. — Той бутна стола си назад и излезе с нея в коридора, без да обръща внимание на любопитните погледи.

Щом останаха насаме, Лийла потърси погледа му и нежно положи ръце върху силните му рамене, скрити под черната парадна униформа.

— Не мога да понеса мисълта, че го правиш заради мен — погледна го тъжно тя.

Той поклати глава.

— Кое точно имаш предвид?

— Че се оттегляш от служба заради мен. О, Себастиан, изглеждаш толкова тъжен!

Себастиан обви ръце около нейните, преливащ от обич към нея заради това, че е забелязала.

— Разбира се, че съм тъжен, querida. Тези мъже са били моето семейство години наред. Ще ми липсват — изкашля се, опитвайки се да премахне упоритата буца в гърлото си.

— Мога ли някак да помогна, за да ти стане по-леко? — попита Лийла, сплитайки пръстите си в неговите.

— Вече го направи — увери я той с целувка.

— Може би това ще помогне. — Тя го погледна загадъчно, бръкна в украсената с пайети чантичка, висяща на рамото ѝ, извади оттам едно пластмасово квадратче и развълнувано му го подаде. — Нося го със себе си от няколко дни и чакам подходящ момент...

— Какво е това?

— Погледни в кръгчето. Какво виждаш?

— Знак плюс. — Себастиан бавно вдигна поглед към очите ѝ. Усети, че пребледнява. — Същото, за което си мисля ли е?

— Искаш ли да имаш собствено семейство, Себастиан? — отвърна тя плахо.

Той усети, че му се вие свят и сложи ръка върху челото си.

— Ще имаме бебе?

Очите му блеснаха от радост.

— Радваш ли се? — попита Лийла несигурно.

Този път нямаше нужда да се насилва, за да ѝ се усмихне.

— Querida, ти току-що ме направи най-щастливия човек на света! — извика, ухилен до ушите.

— Сигурен ли си?

— Дали съм сигурен?! Ела с мен.

Изведнъж от пустия коридор, къде бе излязла, за да го успокоява, Лийла се озова завлечена в балната зала. Всички в залата забелязаха влизането им, преструвайки се учтиво, че не ги гледат с интерес. Себастиан гордо я отведе до водещия. Наведе се и прошепна нещо в ухото му.

Мъжът подаде микрофона на Себастиан.

— Искам да помоля за вниманието ви — разнесе се от тонколониите радостният му глас.

Всички се обърнаха към него.

— Знам, че тъкмо приключвате вечерята си и тортата още не е нарязана, но искам да кажа нещо много важно.

В залата настъпи почтителна тишина. Обзета от паника, Лийла потърси с поглед Хелън на почетната маса. Върху лицето на приятелката ѝ беше изписана лека, изпълнена с очакване усмивка. Сърцето ѝ заби неочаквано бързо. Най-вероятно Себастиан щеше да благодари на гостите си, че са уважили празненството му. Не бе изключено и да им съобщи щастливата новина, че ще става баща.

Завладя я тревога и тя нервно преглътна. Как ли щяха да го приемат другите, та двамата дори не бяха сгодени?

— Някои от присъстващите в залата ме познават от десет години, дори и повече — започна Себастиан. — Били сме заедно по целия свят, много пъти заедно сме гледали смъртта в очите. — В залата настъпи

пълна тишина. — Преживявания като тези създават между хората дълбока връзка, която времето и разстоянието не могат да изтрият. Така че няма да си казваме довиждане. Вместо това, искам да помоля за вашата благословия. От днес смятам да започна нов живот.

Лийла вече не беше на себе си. Видя как Себастиан посегна към задния си джоб. Измъкна оттам кадифена торбичка, развърза връвчицата и извади отвътре пръстен с диамант. Камъкът проблесна под въртящата се огледална топка на тавана.

Себастиан коленичи, а краката на Лийла омекнаха. Тих, одобрителен шепот се разнесе сред присъстващите. Той улови двете ѝ ръце и я погледна с най-сериозното и убедително изражение, което някога бе виждала на лицето му.

— Лийла, за мен ще е огромно удоволствие, ако дадеш съгласието си да станеш моя съпруга и майка на децата ми. Ще се омъжиш ли за мен?

Тя усещаше гробната тишина в залата; всички очакваха отговора ѝ. Лийла чакаше гласът на паниката вътре в нея да извика не!

Но ясните очи на Себастиан с цвят на кафе накараха страхливото гласче да замълчи.

— Да — прошепна тя, разтреперана от глава до пети.

Себастиан я дари с усмивка, по-блестяща и от коледната елха зад гърба му. Изправи се и ѝ подаде микрофона.

— Кажете го на всички.

Лийла погледна стеснително към публиката.

— Да — простичко каза тя.

Залата гръмна от радостни възгласи. Пръстенът просто ѝ залепна!

Тонколоните зад гърба ѝ изпълниха залата с музика.

— Един танц? — попита Себастиан и повдигна вежди.

За нейно огромно облекчение, той вече не изглеждаше тъжен. Отпусна се доволна в ръцете му и си помисли: Животът ми започва днес!

* * *

Отпуснат на стола си в края на почетната маса, Лутър гледаше как Себастиан и Лийла се носят с лекота по дансинга. Бяха идеалната двойка — и двамата тъмни и елегантни, притиснати плътно един до друг. Имаше смътното усещане, че се намират в свой собствен свят.

Сякаш нож проряза гърдите му и той посегна към чашата с уиски. Надигна я и отпи малка глътка. Парливата течност потъна в гърлото му и той остави чашата обратно.

Пиенето нямаше да облекчи болката в сърцето му, която го съпътстваше непрекъснато. Искаше му се да вярва, че времето постепенно ще я излекува, но до този момент и времето не бе успяло. Повече от два месеца бяха минали, откакто Хана напусна Вирджиния Бийч заедно с брат си и агент Крофърд. Оттогава Лутър посрещаше с радост всички възможни опасни мисии. Само смъртният страх бе в състояние за кратко да успокои разбитото му сърце.

Господи, още колко време щеше да се чувства така?

— Извинете ме — измърмори той към Теди и момичето му. Без да обръща внимание на явната им загриженост, бутна назад стола си, слезе от подиума и тръгна към вратата на терасата.

Острият вятър го блъсна в лицето, когато застана до бетонния парапет и впери поглед в мрачния океан. Точно тук, на тази тераса, за пръв път се бяха събрали с момчетата от отряда, за да обсъдят обвиненията срещу Ягуар и как да му помогнат. Тук помощник-капитанът им съобщи, че Хана Гиъри е жива и че от ФБР се нуждаят от помощ, за да я върнат на родна земя. Тогава нямаше никаква представа, че един ден тя ще завладее цялото му същество.

Студеният солен вятър щипеше бузите му. Неприятното усещане му доставяше удоволствие.

Хана. Плисъкът на разбиващите се вълни в другия край на дюните сякаш нашепваше името ѝ. Хана. Хана. Хана.

Защо, щом не бяха един за друг, винаги, когато затвореше очи, усещаше присъствието ѝ дълбоко в себе си? Мисълта за нея напълни очите му със сълзи, но вятърът бързо ги изсуши.

Чу зад гърба си приближаващи се стъпки и рязко се обърна. Смаян, разпозна силуета на Вероника. Беше дошла на празненството на помощник-капитана заедно с мичман Питър.

— Здравсти! — поздрави го тя; гласът ѝ звучеше някак по-различно на фона на разбиващите се зад гърба ѝ вълни. — Видях, че

излизаш навън. Исках да ти кажа нещо.

— Какво? — Как изобщо го бе привлякла Вероника, запита се той. Тъмните ѝ очи и упоритата брадичка ѝ придаваха неразгадаемо изражение, толкова различно от откритото лице на Хана.

— Съжалявам, че казах на Еди за онази жена Хана, с която те видях. Нямах представа, че е имал толкова много тайни.

Еди? Отне му време да осъзнае, че тя говори за командир Львит — същият, който се бе спотайвал около къщата на Уести, за да убие Хана, преди да е успяла да застраши безупречната му репутация.

— Добре е, че съжаляваш — язвително отвърна той, без да показва, че приема извинението ѝ. Хрумна му, че Вероника сигурно е преспала и с Львит. Може би самата тя вече се отвърщаваше от себе си, но Лутър все още изпитваше желание да извие красивото ѝ вратле, задето едва не причини смъртта на Хана. Пъхна ръце дълбоко в джобовете си, за да не се изкуши да направи точно това.

Вероника потрепери, но запази самообладание, очевидно решена да говори с него въпреки враждебността му.

— Исках също да ти кажа, че... ти си добър човек, Лутър. Съжалявам, че не се отнесох добре с теб.

Изненадата му го остави безмълвен за кратко. Гледай ти, гледай ти! Точно в момента изобщо не се чувстваше добър. Чувстваше се ядосан, наранен и опасно непредсказуем.

— Искам да ти върна това. — Подаде му блестящ малък предмет.

Лутър осъзна, че е пръстенът, който ѝ бе подарил; пръстен, за който беше дал пет хилядарки.

— Задръж си го — каза. Нямаше никакво желание да го докосва. За него пръстенът не означаваше нищо, дори повече от нищо. Ако Вероника насила го сложеше в ръката му, той щеше да го метне в океана.

— Сигурен ли си?

— Да. — Беше съвсем сигурен. Едва ли някога щеше да се ожени. Никога нямаше да обича друга жена така, както обичаше Хана.

— Добре. — Вероника смръщи вежди в недоумение, обърна се и се отдалечи.

Лутър се загледа след нея. Защо не можеше и той да се махне от себе си просто ей така. Тогава нямаше да му се налага да живее с

ужасното чувство, че е оставил най-хубавото нещо в живота си да му се изплъзне.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

*Александрия, Вирджиния
1 януари, 1:53 ч., следобед*

В първия ден от новата година времето беше нормално за северната част на Вирджиния — неприятно влажно и в същото време мразовито, така че студът проникваше направо до костите.

Защо, чудеше се Хана, беше избрала да тича точно по брега на река Потомак, където леденият вятър духаше толкова силно? Дробовете я боляха, а носът ѝ течеше и въпреки че дори бе успяла да се изпоти под спортния си екип, чувстваше крайниците си изтръпнали.

Когато стигна до края на пресечката, намали темпото до бързо ходене, за да си поеме дъх. Направо се самонаказваше. Жива душа не се виждаше наоколо. Може би всички спяха, опитвайки се да излекуват махмурлука си, сгушени на топло в леглата до любимите си хора.

Сърцето ѝ се сви от завист при тази мисъл. *О, Лутър!*, въздъхна тя.

А това е само началото, злорадо се обади вътрешният ѝ глас. Беше разбрала какво ще е първото ѝ назначение малко след Коледа. Пращаха я в Гърция за две години на работа като секретарка под прикритие в Американското посолство. Ако някъде имаше работа мечта, ето това беше тя — Гърция! Кой не би искал да отиде в слънчева Гърция — рожденото място на човешката цивилизация?

Хана си напомни, че е голяма късметлийка. Обикновено оперативните агенти — новобранци ги изпращаха на недотам атрактивни дестинации, като например Киргизстан или Нигерия. Явно някой в агенцията — може би и самият Уестморланд — се грижеше тайно за нея.

Защо обаче не се чувстваше въодушевена от тази новина? Слезе от тротоара и пресече павираната улица; леденият въздух смразяваше дъха ѝ. Мекият средиземноморски климат щеше да ѝ се отрази добре.

Само дето не ѝ се ходеше никъде.

Твърдеше пред себе си, че се тревожи заради брат си. Кевин най-после завърши дисертацията си и се дипломира с отличие, но сега пък работеше до късно в лаборатория „Джон Хопкинс“ и тя трябваше непрекъснато да му напомня, че от време на време трябва да се прибира и вкъщи, за да поспи.

Ала не Кевин бе причината да не ѝ се заминава. Ако трябваше честно да признае, причината за това бяха сънищата ѝ — сънищата ѝ с Лутър.

Нямаше нощ, в която да не сънува, че се е съгласила да остане с него и че отново е в прегръдките му — доволна и напълно щастлива. Понякога сънуваше и деца наоколо, малки момченца с тъмни коси и дълбоки сини очи.

Беше споменала за тези сънища на психоаналитика си. Доктор Андре Гъл беше загубил цялото си семейство при автомобилна катастрофа, в която бе шофирал той. Беше именно човекът, който ѝ помогна да се справи с проблемите си покрай смъртта на родителите си и предателството на чичо Калев. Но когато му спомена за сънищата си с Лутър, той само я погледна и след дълга пауза я попита:

— Сигурна ли си, че искаш да заминеш в чужбина?

— Разбира се. Точно за това съм си мечтала винаги.

— Но не и напоследък — уточни той. — Защо просто не тръгнеш по своя път, вместо да следваш пътя на баща си?

Тази идея ѝ припомни нещо, което Уести ѝ беше казал веднъж. *Звучиш ми така, сякаш бягаш от някого. Или може би преследваш някого?*

През цялото време беше преследвала паметта на баща си, опитвайки се да върви по стъпките му, сякаш така можеше да го върне.

— Помисли за това — посъветва я доктор Гъл.

Хана събра вкочанените си пръсти пред устата си и издиша, за да ги стопли. На ъгъла на Секънд Стрийт и „Норт Ройъл“ спря и се замисли. Напоследък само това правеше — *мислеше*.

Тази сутрин, в първия ден на новата година, трябваше да вземе решение.

Нямаше да замине за Гърция. Нямаше да ходи никъде, освен обратно в прегръдките на Лутър — там ѝ беше мястото.

Затича се отново. Все едно ѝ поникнаха криле от облекчението, което изпита. Спринтира надолу по Ройъл Стрийт, сякаш преследваше

мислите, които едва се побираха в главата ѝ. Първо трябваше да потърси Лутър. Ами ако той беше обърнал нова страница в живота си и вече търсеше идеалната жена? Не, невъзможно. Връзката помежду им бе прекалено здрава и не можеше да приключи толкова лесно.

Хана буквално хвърчеше по тротоара. Когато зави на ъгъла с „Белвю“, не повярва на очите си. Лутър тъкмо затваряше вратата на пикапа си и потегляше.

— Лутър! — изкрещя тя, но той не я чу.

Хана хукна след колата, размахвайки ръце. За щастие Лутър я забеляза и спря. Тя стигна до колата му точно когато той излизаше. Инстинктът да се хвърли и да го прегърне отстъпи пред чувството за достойнство и неловкостта, породена от дистанцията на времето.

Той изглеждаше страхотно, облечен с дънки и тъмносиня, разкопчана на гърдите риза, която се подаваше под дългото му вълнено палто. Косата му беше малко по-дълга, а бузите му бяха изпръхнали от вятъра — явно прекарваше дълго време на открито. Очевидно бе пропуснал да се избръсне сутринта, но с наболата си брада изглеждаше много привлекателен.

— Замалко да те изпусна — разчупи той неловката тишина помежду им.

— Ходих да тичам. Искаш ли да влезеш?

Той пусна ключовете на пикапа в джоба на палтото си.

— Добре.

Хана тръгна към входната врата и спря, за да извади ключа си изпод една саксия с цветя. Пръстите ѝ трепереха, докато отключваше.

— Вътре е голяма бъркотия — извини се тя, влизайки. — Смятах да чистя днес, преди да се е прибрал Кевин.

— Той тук ли е? — Лутър се огледа.

— Не, връща се довечера. Безплатна храна — това е единственото нещо, с което мога да го примамя да се откъсне от работата си. Сядай! — покани го тя и съблече якето си. Отдолу носеше тениска с надпис ФБР. — Искаш ли нещо за пиене?

Погледът му се прикова в тениската ѝ.

— Валентино ми я подари за Коледа. — Тя срамежливо я подръпна надолу.

— И на мен подари същата — призна Лутър.

— Моята тениска беше придружена с предложение за работа — изтърси Хана. Аха, ясно защо беше обличала проклетата тениска едва няколко пъти, а вече толкова си я обичаше.

Лутър я погледна изненадано.

— Коего мисля да приема — довърши тя и увереността, с която го каза, я накара да се почувства страхотно.

Думите ѝ оставиха Лутър безмълвен.

— Е, какво мислиш? — попита го Хана със затаен дъх.

— Ще работиш за ФБР?

— Да — каза тя с чаровна усмивка.

Лицето му помръкна.

— Мислех, че нямаш търпение да се върнеш на работа в ЦРУ — каза той с обвинителна нотка в гласа.

— Нямах. В минало време. Дори получих първото си назначение — Гърция — добави тя, наблюдавайки как ядът му се превръща в недоумение. — Но вече не искам да ходя.

Лутър я огледа от глава до пети, сякаш за да се увери, че пред него стои наистина Хана Гиъри, а не някоя нейна коварна двойничка.

— Няма ли да седнеш? — покани го отново тя. Отправи се към всекидневната, настани се в едно кресло с висока облегалка и той се принуди да я последва. — Май имаме доста неща да си кажем.

— Май да. — Той седна в креслото със сърчицата.

— Често си мисля за теб — продължи тя, любопитна да види реакцията му.

— И аз — каза той безизразно. — Четох, че Калев Нюмън е получил двадесет и пет години. Чудех се как ли си се почувствала.

Хана пое дълбоко въздух.

— Най-добре ще е, ако го затворят в психиатрично крило. Има нещо много сбъркано в това да си мислиш, че можеш да контролираш човешките съдби — поклати глава. — Все още не мога да повярвам, че е причинил смъртта на родителите ми.

Лутър я погледна със съчувствие.

— Е, ти как си? — попита тя, жадна за новини. — Как са всички — Уести, Ягуар?

— Уести е в Малайзия — отвърна той, пропускайки себе си. — Замина в края на октомври и оттогава не съм го чувал. Ягуар се върна на активна служба. Той е новият ни командир. Помощник-капитанът се

ожени веднага след оттеглянето си. Направо се е побъркал, строи допълнителна пристройка към къщата си, защото двамата с Лийла чакат близнаци. Трябва да се родят през май.

— Близнаци!

— Себастиан постоянно разнася със себе си ултразвуковите снимки. На тях се виждат две малки точки и нищо друго.

Хана усети лека завист дълбоко в сърцето си.

— Помощник-капитанът сигурно е много щастлив.

— На седмото небе е.

— А ти? — отново попита Хана.

— Старата песен — кратко отвърна той. — Много мисии. Кратки. Студени. Брутални.

Хана замълча. Чувстваше, че това не е всичко. Ала той се надигна от мястото си.

— Мисля, че е време да тръгвам.

— Не! — Тя се приготви да стане и да го спре, ако се наложи. — Моля те, не си тръгвай още.

Лутър въздъхна и седна обратно.

— Опитах се да те забравя — каза той неочаквано, — както ти пожела. — Мускулите на челюстта му се стегнаха.

— Никога не съм искала да ме забравиш.

— Знаеш какво имам предвид. Да те оставя на мира. Да не ти преча.

— О, Лутър, никога не би ми пречил. — При мисълта, че дори си го е помислил, очите ѝ се насълзиха. Протегна се към кутията със салфетки и издърпа една. — Съжалявам. Често ми се случва напоследък. Разправят, че било полезно.

Лутър остана много изненадан, просто не можеше да познае Хана.

— Навярно трябва да тръгвам. Не искам да те разстройвам.

— Не, моля те — тя му махна с ръка да седне. — Знам, че промяната на плановете ми те изненадва, но повярвай ми — аз самата съм не по-малко изненадана.

Лутър се изправи. Край! Този път наистина ще си тръгне, помисли си тя.

Но той не беше станал, за да си тръгне.

— Ела тук — протегна ръце към нея Лутър.

Тя ги хвана, очарована от нежната сила, с която я изправи на крака. И после, за нейно огромно облекчение, я обгърна с големите си, красиви ръце.

Хана въздъхна, притисната в топлата му, здрава прегръдка. Господи, ако можеше да остане тук до края на живота си, щеше да бъде една щастлива жена! Защо не го беше проумяла по-рано?

За щастие Лутър не смяташе скоро да я пуска.

— Това винаги ти е помагало да се почувстваш по-добре. — Ухаеше на мъжки сапун и омекотител за пране — познатата ѝ до болка любима комбинация.

— Липсваше ми — призна тя, а сълзите ѝ капеха върху джоба на ризата му.

Сърцето му затупа по-бързо, точно до ухото ѝ.

— И ти ми липсваше. По-скоро, чувствах се направо съсипан. Излагах се на опасност непрекъснато. И в крайна сметка осъзнах, че изобщо не харесвам живота си, когато теб те няма.

Тя се отдръпна и се вгледа в очите му.

— Защо тогава ме пусна да си отида?

— Какво? — смръщи се той. — Ти ми каза да те оставя да си тръгнеш. Каза ми, че не искаш да променям плановете си заради теб.

— Така си мислех тогава. Късно ли е да променя решението си?

Лутър си пое дълбоко въздух.

— Искаш ли да го направиш?

Тя попита сърцето си за последен път и усети одобрението му. Сега всичко беше различно, сякаш една частица от доминото се беше съборила, повличайки след себе си следващата, и другата след нея... приоритетите ѝ вече бяха различни.

— Искам.

В дълбините на сините му очи просветна надежда.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Искам пълния комплект: работа във ФБР, теб като мой съпруг и куп деца — поне три.

Тя изпищя, когато Лутър я вдигна във въздуха и залепи гореща целувка на устните ѝ. За секунди целувката им разгорещи и двамата и връщане назад нямаше.

— Да — каза Лутър и я пусна.

— Какво да?

— Попита ме дали ще се ожения за теб.

— Така ли?

— Нали съм част от комплекта?

Тя се усмихна широко.

— Най-важната част от комплекта.

— Е, къде е пръстенът ми? — пошегува се той.

— Тъъ... още не съм го купила.

— Побързай, защото вече нямам търпение.

— На кого му е притрябвал пръстен? — отвърна тя на закачката, придърпа главата му към себе си и впи устни в неговите.

— Най-добре ще е да се качим в спалнята — дрезгаво промълви Лутър малко по-късно, останал почти без дъх.

Хана се обърна и го поведе нагоре. Така и не се разбра кой кого спъна, но Лутър успя да смекчи падането. Притисна я върху стълбите и я целуна така пламенно и всеотдайно, както само той умееше. Изведнъж спалнята им се стори прекалено далеч.

Двамата започнаха да се събличат един друг с треперещи пръсти, докато почти не им останаха дрехи.

— Не спирай! — задъхано прошепна Хана, заровила пръсти в меката коса на Лутър, който покриваше с целувки цялото ѝ тяло.

Той тихичко се засмя на командата ѝ и отново предложи:

— Хайде да се качим горе.

Хана погледна към тавана с блеснали очи и поруменели бузи.

— Добре — извъртя се и запълзя нагоре по стълбите.

Ала не успя да стигне далеч.

— О, Лутър! — изстена тя, когато той отново я придърпа към себе си. — Никога няма да стигнем до спалнята.

— Никога няма и да забравиш деня, в който ме помоли да се ожения за теб.

Как би могла! Беше най-хубавият ден от живота ѝ. Щеше да помни с удоволствие и най-незначителната подробност от него, включително и как наболата му брада драскаше врата ѝ.

Уести имаше право, осъзна Хана. Някои неща в живота просто не могат да се планират. Те са дар, който трябва да приемем с благодарност.

Крайно време беше и двамата с Лутър да проумеят това.

Издание:

Марлис Мелтън. В тъмнината

ИК „Хермес“, Пловдив 2007

ISBN: 978-954-26-0512-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.